

Agatha Christie

SMRT
LORDA
EDGWAREA

DETEKTIVNÍ ROMÁN

Doktoru Campbellu Thompsonovi a jeho ženě

© Agatha Christie
Translation © Marek Roesel

Autor knihy: Agatha Christie
Název: Smrt lorda Edgwarea
Originál: Lord Edgware Dies (vyd. Fontana Paperbacks, 1954)
Překlad: Marek Roesel
Vydalo: nakladatelství ZERAS, 1993
Zpracoval do PDF: Scaniac
Použitý skener: UMAX Astra 2000P
Použitý software: Recognita, MS Word, Adobe PageMaker, Adobe Distiller, Adobe Acrobat
Poslední revize: 2001/02/05

Omlouvám se za případné typografické a gramatické chyby, které jsou způsobeny nepříliš dokonalou technikou OCR a budou pravděpodobně opraveny v příští revizi dokumentu.

Tento text je určen pouze pro soukromou potřebu mou a mých přátel. Jeho šířením jsou porušována autorská práva.

Divadelní večírek

Paměť veřejnosti je krátká. Dnes už je smrt George Alfreda St Vincenta Marshe, čtvrtého barona Edgwarea, která vzbudila široký zájem a pozdvižení, věcí dávno minulou a zapomenutou. Nahradily ji novější senzace.

Nikdo se v souvislosti s tímto případem otevřeně nezmínil o mém příteli, Herculu Poirotovi. Mohu dosvědčit, že to bylo zcela v souladu s jeho vlastním přáním. Sám se rozhodl v tomto případě veřejně nefigurovat. Uznání se dostalo jiným - přesně tak, jak si to přál. A navíc byl tento případ z Poirotova pohledu jedním z jeho neúspěchů. Vždy přísahal, že ho na správnou stopu přivedla pouze náhodná poznámka úplně cizího člověka zaslechnutá na ulici.

Ať je to jak chce, byla to jeho genialita, která objevila pravdu v této spleť záležitosti, a pochybuji, že by byl pachatel bez Poirota vůbec kdy vypátrán.

Proto cítím, že je čas, abych sepsal všechno, co o tomto případě vím.. Znáám všechny jeho okolnosti i důsledky velice důkladně a navíc - napsáním tohoto příběhu splním přání jedné velmi okouzlující dámy.

Často si vybavuji den, kdy můj malý belgický přítel rázoval sem a tam po kousku koberce ve svém nevelkém, ale útulném obývacím pokoji a mistrovsky nám shrnul úžasné okolnosti celého případu. Začnu své vyprávění na stejném místě jako on toho dne - v londýnském divadle v červnu minulého roku.

Carlotta Adamsová byla tehdy v Londýně ohromně populární. Rok předtím vystupovala v několika matiné, která měla fantastický úspěch. Tento rok měla třítydenní sezónu a toto byl její předposlední večer. Carlotta Adamsová byla mladá Američanka s úžasným talentem pro krátká sólová vystoupení bez líčidel a rekvizit. Zdálo se, že s lehkostí ovládá všechny jazyky. Krátká scénka o večeru v mezinárodním hotelu byla opravdu skvělá. Na scéně se v jejím podání objevovali američtí a němečtí turisté, typické anglické rodinky, dámy pochybné pověsti, zchudlí ruští aristokraté a unavení diskretní číšníci.

Její představení přecházela od vážných okamžiků k veselým a zpět. Žena z Československa, umírající v nemocnici, vhněla slzy do očí a v následující minutě jsme se mohli potřhat smíchy nad zubařem, který pracoval a přitom si roztomile povídal se svou obětí.

Program byl ukončen vystoupením, jež nazvala „Několik imitací“.

Zde byla znovu úžasně nápaditá. Bez jakéhokoli líčení se její rysy měnily do rysů tváří známých politiků, herců nebo krásků ze společnosti. V roli každé postavy pronesla krátkou charakteristickou řeč. Mimořádně i tyto řeči byly výrazně chytře voleny. Zdálo se, že se střetují do všech slabostí předváděných osob.

Jedno z jejích posledních „vtělení“ byla Jane Wilkinsonová - talentovaná mladá americká herečka, v Londýně dobře známá. Bylo to opravdu velmi šikovné. Bezduché fráze jí splývaly z jazyka nabitě jakousi vnitřní emocionální silou, takže se vám navzdory vašemu zdravému rozumu zdálo, že každé slovo vyjadřuje nějaký hluboký a důležitý význam. Její skvěle modulovaný hlas s hlubokým chraplavým podtónem byl nakažlivý. Vůbec nechápu, jak to dokázala - ty skvěle ovládané pohyby, každý podivně významuplný, lehce se kymácející tělo, a dokonce dojem velké fyzické krásy

Vždycky jsem patřil k obdivovatelům krásné Jane Wilkinsonové. Vzrušovala mne svou přirozenou emocionalitou a tváří v tvář těm, kteří uznávali její krásu, ale tvrdili, že není vůbec žádná herečka, jsem zůstával přesvědčen o jejím pozoruhodném komediálním talentu.

Bylo to trochu podivné, slyšet její známý, poněkud zastřený hlas s osudovým nádechem, jež mne tak často dojal, a sledovat zdánlivě dojemná gesta pomalu se svírající a znovu rozevírající ruky a to náhlé trhnutí hlavou dozadu, jímž setřásla vlasy ze své tváře a které, jak jsem si všiml, dělala vždy v závěru svých dramatických scén.

Jane Wilkinsonová byla jednou z těch hereček, které opustily scénu kvůli sňatku jen proto, aby se po pár letech vrátily zpět.

Před třemi lety se vdala za bohatého, ale poněkud excentrického lorda Edgwarea. Říkalo se, že ho opustila krátce po svatbě. Každopádně se po osmnácti měsících objevila v Americe, kde znovu hrála ve filmu, a v této sezóně vystupovala v jedné úspěšné hře v Londýně.

Když jsem sledoval, jak Carlotta Adamsová šikovně, ale trochu poťouchle imituje ostatní, začal jsem si říkat, jak taková vystoupení berou sami ti, které předvádí. Bývají potěšeni svou známostí - a určitou reklamou - nebo mrzutí, že někdo úmyslně ukazuje triky, které používají? Nebyla Carlotta Adamsová v roli kouzelníka - rivala, který říká: „Podívejme se, to je ale starý trik! Velmi jednoduché. Hned vám předvedu, jak to udělal!“

Rozhodl jsem se, že kdyby šlo o mne, byl bych velmi rozzloben. Samozřejmě bych svoje pocity tajil, ale naprosto

jistě by se mi to nelíbilo. Člověk by musel být velice snášenlivý a musel by mít velký smysl pro humor, aby měl potěšení z tak nevzděčného představení.

Právě jsem došel k tomuto závěru, když jsem za sebou uslyšel ozvěnu toho potěšeného chraptivého smíchu.

Prudce jsem otočil hlavu. Na sedadle přesně za mnou seděla nahnutá dopředu a s pootevřenými rty právě ta, která byla na jevišti imitována - lady Edgwareová, lépe známá jako Jane Wilkinsonová. Ihned jsem si uvědomil, že všechny mé výklady byly nesprávné. Nakláněla se dopředu a v jejích očích se zračilo nadšení.

Když 'imitace' skončila, tleskala velice hlasitě, smála se a otáčela se na svého průvodce, vysokého a nápadně hezky vypadajícího muže, podobného řeckým bohům. Jeho tvář jsem znal spíš z filmového plátna než z jeviště. Byl to Bryan Martin, hrdina v současné době nejpopulárnějšího filmu, který spolu s Jane Wilkinsonovou vystupoval v několika posledních Hollywoodských snímcích.

„Ze je skvělá?“ řekla lady Edgwareová.

On se usmál.

„Vypadáš hrozně nadšeně, Jane.“

„Ale ona je opravdu vynikající! Je ještě daleko lepší, než jsem si myslela.“

Nezachytil jsem jeho pobavenou odpověď, protože Carlotta Adamsová zahájila další improvizaci.

Vždycky si budu myslet, že to, co se stalo pak, byla čirá shoda okolností.

Po představení jsme šli s Poirotem na večeři do Savoye. U sousedního stolu seděla lady Edgwareová, Bryan Martin a další dva lidé, které jsem neznal. Když jsem na ně upozorňoval Poirota, přišel další pár a posadil se k vedlejšímu stolu. Ženina tvář mi byla povědomá, ale kupodivu jsem ji chvíli nemohl zařadit.

Pak jsem si náhle uvědomil, že je to právě Carlotta Adamsová, na koho tak zírám. Toho muže jsem neznal. Byl dobře upraven, měl bodrou tvář, ale tak nějak prázdnou. Nebyl mi nijak zvlášť sympatický.

Carlotta Adamsová měla na sobě velmi nenápadné černé šaty. Její obličej nevzbuzoval stálou pozornost. Byla to jedna z těch pohyblivých, citlivých tváří, které výtečně slouží k vytváření mimikry. Měla schopnost vyjadřovat výraz jiných, ale sama osobě neměla výraz nijak zřetelný. Podělil jsem se s Poirotem o svoje dojmy. Pozorně mne poslouchal,

jeho vejčitá hlava se trochu pootočila do strany, zatímco on vrhl ostrý pohled na oba stoly, o nichž jsem mluvil.

„Takže tohle je lady Edgwareová? Ano, už si vzpomínám - viděl jsem její hru. Je to *belle femme*.“

„A také dobrá herečka.“

„To je možné.“

„Nevypadáte příliš přesvědčeně.“

„Já myslím, příteli, že to závisí na její úloze ve hře. Když je ústřední postavou hry, když se všechno točí okolo ní pak by mohla svou roli hrát dobře. Ale pochybuji, že by mohla hrát nějakou vedlejší či méně výraznou úlohu, nebo dokonce charakterní roli. Hra musí být napsána *o ní a pro ni*. Zdá se mi, že patří k tomu typu žen, které se zajímají jen samy o sebe.“ Na chvíli se odmlčel a pak nečekaně dodal: „Takoví lidé jsou celý život ve velkém nebezpečí.“

„V nebezpečí?“ řekl jsem překvapeně.

„Jak vidím, *mon ami*, použil jsem slovo, které vás překvapilo. Ano, v nebezpečí. Víte, žena jako ona vidí jenom jednu jedinou věc - sebe. Takové ženy nevnímají žádné z mnoha nebezpečí, která je obklopují — miliony rozdílných a střetávajících se zájmů a životních vztahů. Ne, ony vidí jen svoji vlastní cestu vpřed. A tak - dříve nebo později - přijde zkáza.“

Velice mne to zaujalo. Přiznávám, že by mne takový pohled na věc ani ve snu nenapadl.

„A co ta druhá?“ zeptal jsem se.

„Slečna Adamsová?“

Jeho upřený pohled se přesunul k jejímu stolu.

„Tak co?“ řekl s úsměvem, „Co si přejete, abych o ní řekl?“

„Jenom to, co vás upoutá.“

„*Mon cher*, vy na mně dnes chcete, abych si hrál na jasnovidce, který čte z dlaně a vykládá povahy?“

„Myslím, že byste to dokázal lépe než většina z nich,“ odpověděl jsem.

„Je velmi pěkné, že ve mne máte takovou důvěru, Hastingsi. To mne dojíká. Jste si vědom, příteli, že každý z nás je temným tajemstvím, bludištěm složitých protichůdných vášní, tužeb a postojů? *Mais oui, c'est vrai*. Člověk vynášá mnoho drobných soudů - ale devětkrát z deseti se mýlí.“

„Ne však Hercule Poirot,“ řekl jsem s úsměvem.

„Dokonce i Hercule Poirot! Víím velmi dobře, že si vždy myslíte, že jsem domýšlivý, ale ujišťuji vás, že jsem ve skutečnosti velice skromný člověk.“

Začal jsem se smát.

„Vy, a skromný!“

„Je to tak. Přiznávám, že s jedinou výjimkou - jsem trochu pyšný na svůj knír. Zde v Londýně jsem zatím nespátl nic, co by se s ním mohlo srovnávat.“

„Jste v naprostém bezpečí,” řekl jsem suše, „nic takového tu zaručeně není. Takže se opravdu neodvažujete posoudit Carlottu Adamsovou?”

„*Elle est artist!*” řekl Poirot jednoduše. „To říká téměř vše, ne?”

„O ní si tedy nemyslíte, že je celý život ve velkém nebezpečí?”

„Všichni v něm jsme, přáteli,” řekl Poirot vážně. „Neštěstí je stále připraveno na nás odněkud skočit. Ale k vaší otázce - myslím, že slečna Adamsová uspěje. Je bystrá a ještě má cosi navíc. Mimochodem, nepochybně jste si všiml, že je židovka?”

Nevšiml. Ale nyní, když se o tom zmínil, jsem si uvědomil jemné stopy semitského původu. Poirot přikývl.

„To také napomáhá k úspěchu. Ačkoli stále ještě pro ni existuje jedna cesta, která vede k nebezpečí - pokud je to opravdu nebezpečí, o němž právě mluvíme.”

„Co tím myslíte?”

„Láska k penězům. Láska k penězům může takového člověka svést z obezřetné cesty.”

„Takovou věc ale může udělat komukoli z nás,” řekl jsem.

„To je pravda, ale každopádně vy nebo já si můžeme toto nebezpečí uvědomit. Můžeme vážit všechna pro a proti. Když se však zajímáte o peníze přespříliš, vidíte pak jenom je a všechno ostatní mizí ve stínu.”

Zasmál jsem se jeho vážné náladě.

„Drahá Esmeraldo, cikánská královno, jste dnes v báječné formě,” poznamenal jsem, abych ho popíchl.

Poirot se nedal vyrušit a pokračoval: „Psychologie lidské povahy je zajímavá. Člověk se nemůže zajímat o zločiny, aniž se přitom zajímá i o psychologii. Není to samotný akt zabít, co přitahuje odborníka, ale je to všechno, co se skrývá v zákulisí. Sledujte mne, Hastingsi?”

Řekl jsem, že ho sleduji velmi pozorně.

„Všiml jsem si, že když na nějakém případě pracujeme společně, vždycky mne nutíte do nějaké akce, Hastingsi. Přejete si, abych měřil otisky bot, analyzoval cigaretový popel, abych se vrhal na břicho při zkoumání detailů. Vy si nikdy neuvědomujete, že se člověk může dostat daleko blíž k řešení jakéhokoli problému, když sedí pohodlně opřen v křesle a má zavřené oči. Člověk pak vidí pomocí očí své mysli.”

„Já ne,” řekl jsem. „Když sedím opřený v křesle se zavřenýma očima, vždycky znovu a znovu se mi stává jenom jediná věc.”

„To jsem již mnohokrát zaznamenal,” řekl. „Je to podivné. V takových chvílích by měl mozek horečně pracovat, a ne se oddávat lenošení. Duševní aktivita je tak zajímavá a tak povzbuzující! Zaměstnávání malých šedých buněk je duševní potěšení. Na cestě mlhou za poznáním pravdy může člověk důvěřovat jen a jen jím...”

Je mi líto, ale kdykoli se Poirot zmíní o svých šedých buňkách, nezadržitelně ztrácím pozornost. Všechno jsem to už mnohokrát slyšel. V tomto případě mé myšlenky znovu zabloudily ke čtveřici u sousedního stolu. Když umklk Poirotův monolog, zasmál jsem se pod vousy a poznamenal jsem:

„Opravdu jste se strefil, Poirote. Krásná lady Edwareová z vás nemůže spustit oči.”

„Nepochybně ji někdo informoval o tom, kdo jsem,” řekl Poirot a snažil se vypadat skromně a nenápadně.

„Já myslím, že jí jde spíš o váš slavný knír,” řekl jsem. „Je unesena jeho nádherou.”

Poirot si ho kradmo pohládl.

„Je pravda, že je jedinečný,” přiznal. „Víte, přáteli, ten ‚kartáček na zuby‘, jak to nazýváte, který nosíte vy, to je opravdu strašlivé, to je zvěrstvo, to je úkladné znetvoření štedrosti matky přírody. Oholte si jej, přáteli, snažně vás prosím.”

„Proboha,” řekl jsem ignoruje Poirotovu výzvu. „Ta dáma vstává. Nic bych za to nedal, že si s námi přijde promluvit. Bryan Martin s tím nesouhlasí, ale ona ho neposlechne.”

Jane Wilkinsonová vstala od svého stolu a přešla k našemu. Poirot povstal a uklonil se a já ho následoval.

„Pan Hercule Poirot, nemýlím-li se?” řekla měkkým, zastřeným hlasem.

„K vašim službám.”

„Pane Poirote, ráda bych s vámi mluvila. Musím s vámi mluvit.”

„Ale zajisté, Madame, neposadíte se?”

„Ne, ne, ne tady. Chci s vámi mluvit soukromě. Půjdeme hned nahoru do mého apartmá.”

Bryan Martin se k ní připojil a káravě řekl:

„Musíš chvíli počkat, Jane. Právě jsme si objednali večeři a pan Poirot také.”

Ale Jane Wilkinsonová se nedala jen tak lehce odradit od svého záměru.

„Proč, Bryane, co na tom záleží? Necháme si večeři poslat nahoru do pokoje. Zaříd' to prosím. A Bryane -”

Když se otočila odcházet, šla za ním a zdálo se, že se ho snaží k něčemu přimět. Vrtěl hlavou a mračil se a bylo

zřejmé, že stojí na svém. Ale pak začala mluvit ještě důrazněji a on se nakonec s pokrčením ramen vzdal.

Během řeči se jednou nebo dvakrát podívala směrem ke stolu, u něhož seděla Carlotta Adamsová, a já byl zvědav, jestli to, co mu navrhovala, mělo něco společného s touto mladou Američankou.

Názor Jane Wilkinsonové zvítězil, ona zazářila a vrátila se k nám.

„Půjdeme teď rovnou nahoru,” řekla a zahrnula mne do oslnivého úsměvu.

Nezdálo se, že by jí vůbec napadlo, jestli s jejím plánem souhlasíme nebo ne. Odvedla nás pryč bez jakéhokoli náznaku omluvy.

„To, že jsem vás dnes večer potkala, je moje největší štěstí, pane Poirote,” řekla, když nás vedla k výtahu. „Je to nádhera, když se zdá, že mi všechno vychází. Zrovna jsem si říkala, co mám pro všechno na světě dělat. A když zdvihnu oči, vidím, že u sousedního stolu sedíte právě vy. Tak jsem si řekla: ‚Pan Poirot mi poví, jak to udělat.‘“

Byla nucena přerušit svůj monolog, aby mohla říct liftboyovi: „Druhé patro.”

„Jestliže vám mohu být nápomocný —” začal Poirot. „Jsem si jistá, že můžete. Slyšela jsem, že jste ten absolutně nejskvělejší muž, který kdy žil. Někdo mě musí vyvést z toho propletence, do kterého jsem se dostala, a já cítím, že vy jste právě ten člověk, který to dokáže.”

Vystoupili jsme z výtahu v prvním poschodí a ona nás vedla chodbou, počkala u dveří a pak vešla do jednoho z nejluxusnějších apartmá v hotelu Savoy. Odhodila svůj kožešinový přehoz na jedno z křesel, svou malou, drahokamy ozdobenou kabelku na stůl, ona sama se pohodlně složila do křesla a prohlásila:

„Pane Poirote, ať už se to zařídí jakkoli, *musím* se prostě zbavit svého manžela!”

Večeře

Po chvilce úžasu se Poirot vzpamatoval.

„Ale Madame,” řekl a zamrkal, „zbavování se manželů není přesně moje specializace.”

„To samozřejmě vím.”

„Vy potřebujete právníka.”

„Právě v tom se mýlíte. Je mi už špatně ze všech těch právníků. Měla jsem poctivé i pochybné advokáty a žádný z nich pro mne nedokázal nic udělat. Právníci znají tak nanejvýš svoje zákony, ale nezdá se, že by měli alespoň náznak přirozeného zdravého rozumu.”

„A vy si myslíte, že já ho mám?”

Zasmála se.

„Slyšela jsem, že jste pravý kočičí fousek, pane Poirote.”

„*Comment?* Kočičí fousek? Já vám nerozumím.”

„Vidíte, *a to* právě jste.”

„Madame, možná jsem a možná nejsem inteligentní - ve skutečnosti jsem - proč něco předstírat? Ale vaše drobná záležitost není můj *genre*.”

„Nechápu proč. Je to problém.”

„Dovolte, Madame, abych se poklonil vašemu postřehu. Ale přesto, já nevyšetřuji věci spojené s rozvodem. To není hezké - *ce métier lá*.”

„Můj drahý pane, já vás nežádám, abyste dělal vyzvědačskou práci. To by k ničemu nebylo. Já se pouze potřebuji toho muže zbavit a jsem si jistá, že právě vy mi můžete poradit, jak to udělat.”

Než odpověděl, Poirot se na chvilku odmlčel. V jeho hlase se pak objevil nový tón.

„Nejprve mi řekněte, Madame, proč si tak moc přejete ,zbavit se‘ lorda Edgwarea?”

„Samozřejmě, proč? Chci se znovu vdát, jaký jiný důvod by tady mohl být?”

Její velké, modré oči se zamyšleně otevřely.

„Pak by zajisté mělo být jednoduché zařídít rozvod, není-liž pravda?”

„Vy neznáte mého manžela, pane Poirote. On je - on je -” zachvěla se. „Já nevím, jak to vysvětlit. On je takový podivín - není jako ostatní lidé.”

Na chvilku se odmlčela a pak pokračovala.

„Nikdy se neměl ženit, nikdy. Víím velmi přesně, o čem mluvím. Já ho dost dobře neumím popsat, ale je - podivín. Víte, jeho první žena mu utekla. Nechala mu tříměsíční dítě. Nikdy se s ní nedal rozvést a ona mizerně zemřela někde v zahraničí. No, a ani já jsem to nevydržela. Opustila jsem ho a odešla do Států. Nemám žádný podklad pro rozvod, a kdybych nějaký poskytla jemu, stejně by ho nikdy nepoužil. On - je tak trochu fanatik.”

„V některých amerických státech byste mohla dosáhnout rozvodu, Madame.”

„To bych sice mohla, ale k ničemu by mi to nebylo. Zvlášť pokud chci žít v Anglii.”

„Vy chcete žít v Anglii?”

„Ano.”

„A kdo je ten muž, za kterého se chcete vdát?”

„To je právě ono. Vévoda z Mertonu.”

Prudce jsem se nadechl. Vévoda z Mertonu byl až dosud postrachem všech matek, které za něho chtěly provdat své dcery. Mladý muž s mnišskými sklony, útočný příslušník anglo-katolické církve, tvrdilo se o něm, že je úplně v područí své matky, strašlivě ovdovělé vévodkyně. Jeho život byl prostý až do krajnosti. Sbíral čínský porcelán a říkalo se také, že má estetické sklony. Nikdo si o něm nemyslel, že by se jakkoliv zajímal o ženy.

„Já po něm prostě šílím,” řekla Jane sentimentálně. „On je úplně jiný než všichni muži, které jsem dosud poznala, a Mertonský zámek je tak nádherný. Celý ten příběh je ta nejromantičtější věc, která se kdy udála. A on je navíc tak hezký - vypadá jako nějaký zasněný mnich.”

Odmlčela se.

„Rozhodla jsem se, že po svatbě nechám divadla. Nezdá se mi, že by mi na tom ještě někdy mělo záležet.”

„Zatím,” řekl Poirot suše, „stojí lord Edgware v cestě těmto romantickým snům.”

„Ano, to mě také dohání k šílenství.” Pohodlně se v křesle opřela. „Samozřejmě, kdybych byla v Chicagu, nebyl

by žádný problém dát ho odprásknout, ale nezdá se mi, že byste tady v Anglii k řešení podobných případů využívali zrovna služeb pistolníků.”

„Tady převládá názor, Madame,” řekl Poirot s úsměvem, „že každá lidská bytost má právo na život.”

„Aha, to jsem netušila. Rekla bych, že by se vám vedlo daleko lépe bez některých politiků, a vzhledem k tomu, co vím o lordu Edgwareovi, myslím, že by to nebyla žádná velká ztráta - spíš naopak.”

Ozvalo se zaklepání a číšník přinesl večeři. Jane Wilkinsonová pokračovala v diskusi o svém problému a nijak nebrala na vědomí jeho přítomnost.

„Ale já nechci, abyste ho kvůli mně zabíjel, pane Poirote.”

„*Merci, Madame.*”

„Myslela jsem si, že byste byl možná schopen si s ním nějakým šikovným způsobem pohovořit. Nějak mu vsugerovat myšlenku na rozvod. Jsem si jistá, že vy byste to zvládl.”

„Obávám se, že poněkud přeceňujete mé přesvědčovací schopnosti, Madame.”

„Ale jistě byste dokázal *něco* vymyslet.” Naklonila se dopředu. Její modré oči se znovu široce otevřely. „Přece byste si přál, abych byla šťastná, ne?”

Její hlas byl měkký, hluboký a nádherně svůdný.

„Já bych si přál, aby byl každý šťastný,” řekl Poirot opatrně.

„Ano, ale já neměla na mysli každého, já měla na mysli jenom sebe.”

„Řekl bych, že to máte vždycky, Madame.”

Usmál se.

„Vy si myslíte, že jsem sobecká?”

„Ale to jsem neřekl, Madame.”

„Já bych řekla, že jsem. Ale, víte, já tak nenávidím pocit, že jsem nešťastná. Ono to dokonce ovlivňuje mé herecké výkony. A já budu nešťastná pořád, dokud nebude souhlasit s rozvodem - nebo dokud nezemře.”

„Když to беру kolem a kolem,” řekla zamyšleně, „bylo by mnohem lepší, kdyby zemřel, chci říct, že bych se od něj cítila daleko nenávrtněji odloučená.”

Podívala se na Poirota hledajíc pochopení.

„*I*y mi pomůžete, že ano, pane Poirote?” Vstala, vzala svůj bílý přehoz a stála vyzývavě hledíc do jeho tváře. Dveře byly pootevřené. „Jestli mi nepomůžete...” pokračovala.

„Jestli vám nepomohu, Madame, tak co?”

Zasmála se.

„Budu muset zavolat taxi a jet ho odprásknout sama.” Se smíchem zmizela ve dveřích sousedního pokoje právě ve chvíli, kdy dorazil Bryan Martin s Carlottou Adamsovou, jejím průvodcem a lidmi, kteří večeřeli s ním a s Jane Wilkinsonovou. Byli nám představeni jako pan a paní Widburnovi.

„Dobrý večer,” řekl Bryan. „Kde je Jane? Chtěl bych jí říct, že jsem uspěl v poslání, kterým mě pověřila.”

Jane se objevila ve dveřích do ložnice. V ruce držela rtěnku.

„Přivedls ji? To je skvělé. Slečno Adamsová, obdivuji vaše představení. Měla jsem pocit, že vás musím hned poznat. Pojdte dál a povídejte si se mnou chvíli, než si upravím tvář. Vypadám teď příšerně.”

Carlotta Adamsová přijala pozvání a Bryan Martin sebou praštil do křesla.

„Tak, pane Poirote,” řekl. „Byl jste zajat, jak se patří. Přesvědčila vás naše Jane, abyste za ni bojoval její bitvy? Stejně byste se dříve nebo později vzdal. Nějak nerozumí slovu ‚Ne‘.”

„Možná se s ním ještě nesetkala.”

„Jane je velice zajímavá postava,” řekl Bryan Martin. Opřel se pohodlně do křesla a líně vyfoukl cigaretový kouř směrem ke stropu. „Tabu pro ni nemají vůbec žádný význam. Alespoň ta morální, Tím ovšem neříkám, že je nemorální - není. Spíš bych řekl, že pro ni morální hodnoty prostě neexistují. Ona si v životě všímá jen jedné věci - co chce Jane Wilkinsonová.”

Zasmál se.

„Myslím, že by mohla docela s gustem někoho zabít a pak by se cítila ublíženě, kdyby ji chytili a chtěli ji za to pověsit. Problém je v tom, že by ji zaručeně chytili. Vůbec nepřemýšlí. Její představa vraždy by byla vzít si taxi, za někým přijet, zapsat se pod pravým jménem, a prostě ho zastřelit.”

„Tak si říkám, proč mi to vlastně všechno povídáte?” zamumlal Poirot.

„Cože?”

„Znáte ji dobře, Monsieur?”

„Dá se říct, že jsem ji znal.”

Znovu se zasmál, a já si všiml, že jeho smích zněl neobyčejně hořce.

„A co vy, souhlasíte?” vyjel na ostatní.

„Jane je sobec,” souhlasila paní Widburnová, „ačkoli bych řekla, že herečka musí svým způsobem být. Tedy, když chce vyjádřit svou osobnost.”

Poirot nic neříkal. Jeho oči spočívaly na tváři Bryana Martina a měly zvědavě zamyšlený výraz, kterému jsem docela nerozuměl.

V tu chvíli z vedlejšího pokoje vplula Jane a za ní Carlotta Adamsová. Jane si už zřejmě „upravila” tvář - ať už to mělo znamenat cokoli - ke své spokojenosti. Podle mne vypadala přesně stejně jako předtím, a navíc jsem nepřišel na to, jak by se její tvář dala ještě vylepšit.

Společná večeře, která pak následovala, byla docela veselá, i když jsem měl občas pocit, že vnímám jakýsi spodní proud, který jsem však nebyl s to uchopit.

Když jsem hledal jeho původce, musel jsem vyloučit Jane Wilkinsonovou. Zcela zřejmě to byla mladá žena, která v danou chvíli myslela jen na jednu věc. Přála si hovořit s Poirotem, provedla to, a dosáhla tak svého, bez jakéhokoli zdržování. Teď byla jasně v dobré náladě. Dospěl jsem k názoru, že jejím jediným rozmarem bylo přivést Carlottu Adamsovou na večeři. Byla velice pobavená, téměř jako malé dítě, tím že vidí šikovnou napodobeninu sebe samé.

Ne, spodní proudy, které jsem vnímal, s ní neměly nic společného. Kterým směrem tedy vedly?

Začal jsem studovat ostatní hosty. Bryan Martin? Docela jistě se nechoval úplně přirozeně. Ale pak jsem si řekl, že to může být charakteristické pro filmovou hvězdu. Přehnaná sebedůvěra marnivého muže, který je příliš zvyklý něco hrát, takže je pro něj obtížné roli odložit.

Carlotta Adamsová se každopádně chovala celkem přirozeně. Byla to tichá dívka s příjemným hlubokým hlasem. Nyní, když jsem k tomu měl příležitost, jsem ji se zájmem zblízka sledoval. Myslím, že měla určité kouzlo, ale to kouzlo bylo čímsi neobvyklé. Spočívalo v naprosté nepřítomnosti čehokoli neladícího či nápadného v jejím chování. Byla svým způsobem zosobněný souhlas. Celý její vzhled byl nevýrazný. Měkké tmavé vlasy, oči bezbarvě bleděmodré, bledá tvář a pohyblivá, citlivá ústa. Tvář, která se vám sice líbila, ale kterou byste těžko poznali, kdybyste tu dívku potkali jindy a ona měla na sobě jiné šaty.

Zdála se potěšena, když slyšela milé komplimenty Jane Wilkinsonové. Každá dívka by asi byla, pomyslel jsem si, a najednou, přesně v ten okamžik, se stalo něco, co zcela změnilo můj poněkud zbrklý úsudek.

Carlotta Adamsová se podívala přes stůl na naši hostitelku, která právě otáčela hlavu k Poirotovi. V pohledu té dívky byla zvědavost a pěstovaná schopnost posuzovat připadalo mi, že Jane velmi důkladně hodnotí, a v tu chvíli jsem si všiml, že v jejích bleděmodrých očích je zcela jasné nepřátelství.

Nejspíš jsem si to jen představoval. Anebo v tom byla profesionální žárlivost. Jane byla úspěšná herečka, která již měla své pevné místo v divadelním světě. A Carlotta Adamsová ho stále ještě hledala.

Podíval jsem se na ostatní tři účastníky večeře. Pan a paní Widburnovi, co oni? On byl mrtvolně bledý, vysoký muž, ona byla buclatá, poctivá, překypující duše. Ve skutečnosti se jim nechtělo o něčem se se mnou bavit. Vzhledem k mé nedávné nepřítomnosti v Anglii mne považovali za politováníhodně špatně informovaného, a po chvíli se ke mně paní Widburnová otočila svým buclatým ramenem a přestala brát moji přítomnost na vědomí.

Posledním hostem byl snědý mladý muž s kulatou bodrou tváří, který doprovázel Carlottu Adamsovou. Od začátku jsem ho podezříval, že není tak úplně střízlivý, jak by mohl být. A když se trochu napil šampaňského, bylo to ještě zřetelnější.

Zdalo se mi, že trpěl jakýmsi hlubokým pocitem ublíženosti. Během první poloviny večeře seděl pohroužen v temné mlčení. Ve druhé polovině se mi začal svěřovat, zřejmě v domněnku, že jsem jeden z jeho starých přátel.

„To, co chci říct,” vysvětloval naléhavě. „To není. Kdepak, starý brachu, to není -”

Přeskočím několik nezřetelných, pospojovaných slov.

„Chci říct,” pokračoval, „co jsem to chtěl? Chci říct, vemte si dívku - že jo - co se pořád do všeho plete, dělá zmatky a tak. Ne že bych jí kdy byl řekl jediný slovo, který bych byl neměl. To ne. Vona není ten typ. To víte, puritánské rodiče, jedináček, a tak. K čertu s tím. Chci říct o čem jsem to mluvil?”

„To je opravdu těžký osud,” řekl jsem chláholivě.

„Jojo, k čertu s tím vším, k čertu. Ztraceně, musel jsem. si na tuhle žranici pučit prachy vod svého krejčího. Moc vochovej chlap, tenhle muj krejčí. Dlužil sem mu prachy celý roky. Tvoří to takový jako pouto mezi náma. Tady není nic, žádný pouto, starej brachu. Ty a já. Ty a já. Ty a - a kdo ty vlastně sakra seš, člověče?”

„Jmenuji se Hastings.”

„Nepovídej. A já bych byl přísahal, že seš ten chlapík, co se menuje Spencer Jones. Jo jo, starej dobrej Spencer Jones. S tím sem se seznámil na Etonu a v Harrow a pučil sem si vod něj šilas. Chci říct, že tváře jsou si podobný. Jedna jako druhá - dyť to říkám. Kdybysme byli spousta mincí, nepoznali by sme se jeden vod druhýho.”

Smutně potřásl hlavou, pak se zase náhle rozveselil a vypil ještě nějaké to šampaňské.

„Každopádně,” řekl, „já nejsem žádnéj ztracenej negr.” Zdalo se, že mu toto zjištění dodalo trochu hrdosti,

takže vzápětí pronesl několik povzbudivých poznámek.

„Podívej se na to z té lepší stránky, chlapče,” zapřísahal mne. „Totiž, chci ti říct, podívej se na to z té lepší stránky. Tou dobou - až mi bude nákejh takovejch pětasedumdesát, tak budu boháč. Teda až umře muj strejda. Tak, a pak zaplatím tomu svému krejčímu.”

A se šťastným úsměvem se ponořil do svých myšlenek.

Na tom mladíkovi bylo něco podivně milého. Měl kulatou tvář a pod nosem neuvěřitelně malý knírek, který připomínal trosečníka uprostřed pouště.

Uvědomil jsem si, že na něj Carlotta Adamsová celou dobu dávala pozor a po jednom pohledu směrem k němu se rozhodla, že opustí naši společnost.

„Bylo to od vás roztomilé, že jste sem k nám přišli,” řekla Jane. „Tak hrozně ráda dělám věci z okamžitého rozmaru, vy ne?”

„Ne,” řekla Carlotta Adamsová. „Já vždycky všechno velice pečlivě naplánuji, dříve než to udělám. Šetří mi to starosti.”

V jejím chování bylo něco lehce nesouhlasného.

„V každém případě vás ospravedlňují výsledky,” zasmála se Jane. „Ani nevím, kdy jsem se naposledy tak pobavila, jako při vašem dnešním představení.”

Tvář mladé Američanky se uvolnila.

„To je od vás velmi milé,” řekla srdečně. „A snad ještě víc mne těší, že mi to říkáte. Potřebuji povzbuzení. Všichni ho potřebujeme.”

„Carlotto,” řekl mladík s černým knírkem, který ji doprovázel. „Hezky všem podej ruku, poděkuj tetičce Jane za pěkný večírek a pojď.”

Hladkost, s jakou se mu podařilo projít rovně dveřmi, byla výsledkem zázračného soustředění. Carlotta ho rychle následovala.

„Heleďte,” řekla Jane, „co to bylo za individuum, co tady poletovalo a říkalo mi tetičko Jane? Předtím jsem si ho vůbec nevšimla.”

„Drahoušku,” řekla paní Widburnová, „toho si vůbec nemusíte všímat. V dětství to byl ten nejmilejší chlapec. Teď byste to do něj jen těžko řekla, že ano? Hrozně nerada vidím přísliby, které se pak nikdy nevyplní. Ale my už se s Charlesem musíme odbatolit.”

Widburnovi se tedy odbatolili a Bryan Martin šel s nimi.

„Nuže, pane Poirote?”

Usmál se na ni.

„*Eh bien*, lady Edgwareová?”

„Pro boha živého, neříkejte mi tak. Nechte mne to jméno zapomenout! Jestli vy nejste muž s tím nejkamennějším srdcem v celé Evropě!”

„Ale ne, ale ne, já nemám tvrdé srdce.”

Mám za to, že si Poirot dal trochu moc šampaňského, možná o skleničku víc, než by byl býval měl.

„Tak tedy půjdete a promluvíte si s mým manželem? A přinutíte ho, aby udělal to, co chce?”

„Půjdu ho navštívit,” opatrně slíbil Poirot.

„A když vás porazí - jako že jistě - tak vymyslíte nějaký chytrý plán. Říká se o vás, že jste ten nejchytrější muž v Anglii, pane Poirote.”

„Madame, když jste se zmiňovala o tvrdosti srdce, byla to celá Evropa. Ale když jde o chytrost, je to najednou jenom Anglie.”

„Jestli to dokážete, budu mluvit o vesmíru.”

Poirot zvedl odmítavě ruku.

„Madame, nic vám neslibuji. Vzhledem k mému zájmu o psychologii se pokusím uspořádat setkání s vaším manželem.”

„Použijte na něj tolik psychoanalýzy, kolik jen chcete, pane Poirote. Třeba mu to udělá dobře. Musíte to ale dokázat - kvůli mně. Bez romantických zážitků bych asi umřela, pane Poirote.”

Zasněně pak dodala: „Jen si představte tu senzaci, kterou to způsobí.”

Muž se zlatým zubem

O několik dní později, když jsme seděli u snídaně, hodil mi Poirot přes stůl dopis, který právě otevřel.

„Tak co, *mon ami*,“ řekl. „Co si o tom myslíte?“

Dopis byl od lorda Edgwarea a strohým, formálním jazykem nám navrhoval schůzku na příští den na jedenáctou hodinu.

Musím říci, že jsem byl velice překvapen. Bral jsem na lehkou váhu všechno, co při oné rozmluvě Poirot říkal, a ani ve snu by mne nenapadlo, že se opravdu pustí do uskutečňování svého slibu.

Poirot, díky svému úžasné rychlému postřehu, četl moje myšlenky a jeho oči se trochu zatřpytily.

„Ale ovšem, že ne, *mon ami*. To nebylo jenom tím šampaňským.“

„To jsem neměl na mysli.“

„Ale ano, ale ano! Vy jste si říkal: ‚Ten starý chudák, po večeři se dostal trochu do nálady, a teď slibuje věci, které nesplní - které se ani nepokusí splnit.‘ Ale, můj příteli, sliby Hercula Poirota jsou svaté.“

Když říkal poslední slova, narovnal se a zaujal majestátní postoj.

„Samozřejmě, jistě, já vím,“ řekl jsem spěšně. „Ale měl jsem dojem, že byl možná váš úsudek poněkud - jak bych to řekl - ovlivněn.“

„Nemám ve zvyku dovolovat svému úsudku, aby se nechal, jak tomu říkáte, ‚ovlivnit‘, Hastingsi. Nic na světě, ani to nejlepší a nejsušší šampaňské, ani nejsvůdnější ženy s překrásnými zlatými vlasy, prostě nic - nic nemůže ovlivnit úsudek Hercula Poirota. Kdepak, *mon ami*, mne to zajímá - to je vše.“

„Ta milostná záležitost Jane Wilkinsonové?“

„To není přesné. Její milostná záležitost, jak to nazýváte, je velice běžná a obyčejná. Je to jeden z kroků v úspěšné kariéře velmi krásné ženy. Kdyby vévoda z Mertonu neměl svůj titul, bohatství a zámek, jeho romantická podobnost se zasněným mnichem by tu dámu vůbec nezajímala. Ne, ne, Hastingsi, to, co mne přitahuje, je psychologie celé situace. Vzájemné působení jednotlivých osobností. Vítám příležitost prohlédnout si zblízka lorda Edgwarea.“

„Copak vy očekáváte, že by se vám vaše posláním mohlo podařit?“

„*Pourquoi pas?* Každý člověk má své slabé místo. Nemyslete si, Hastingsi, že se nebudu snažit udělat všechno, co je v mých silách, abych úspěšně splnil úkol mně svěřený jenom proto, že můj hlavní zájem je studium situace z psychologického hlediska. Vždycky rád procvičuji svůj důmysl.“

Obával jsem se zmínky o jeho malých šedých buňkách, ale díky bohu jsem toho byl ušetřen.

„Takže zítra ráno v jedenáct pojedeme k Regent Gate?“ řekl jsem.

„My?“ Poirot udiveně pozdvihl obočí.

„Poirote!“ vykřikl jsem. „Přece mne tu nechcete nechat. Vždycky s vámi chodívám.“

„Kdyby šlo o zločin, o případ tajemné otravy, o vraždu - tak je to jasné, v tom se vaše duše vyžívá. Ale tohle je pouhá záležitost společenské přizpůsobivosti.“

„Už ani slovo,“ řekl jsem rozhodně. „Jdu s vámi.“

Poirot se vlídně zasmál a v tu chvíli nám oznámili, že za námi přišel nějaký pán.

K našemu úžasu se ukázalo, že návštěvníkem je Bryan Martin.

Herec vypadal na denním světle starší. Byl ještě hezký, ale byla to jaksi zpustlá krása. Najednou mi blesklo hlavou,

že je docela dobře možné, že bere drogy. Tuto možnost mi vnucovalo určité nervózní napětí, které z něj bylo cítit.

„Dobré jitro, pane Poirote,“ řekl veselým tónem. „Těší mne, že vás a kapitána Hastingse vidím snídat v tak rozumnou hodinu. Mimochodem, předpokládám, že jste nyní asi velmi zaneprázdněn?“

Poirot se na něj roztomile usmál.

„Ne,“ řekl. „Teď vlastně nemám rozdělanou prakticky žádnou důležitou práci.“

„Ale nepovídejte,“ zasmál se Bryan. „Žádné telefonáty ze Scotland Yardu? Žádné pátrání v delikátní záležitosti, která by se týkala Jeho Veličenstva? Tomu skoro nemohu uvěřit.“

„Zaměňujete fikci za realitu, příteli,“ řekl Poirot s úsměvem. „Ujišťuji vás, že v tuto chvíli nemám vůbec nic na práci, ačkoli ještě nejsem v důchodu. *Dieu merci*.“

„Výborně, tak to mám tedy štěstí,“ řekl Bryan a znovu se zasmál. „Možná byste pro mě mohl něco udělat.“

Poirot mladíka zamyšleně pozoroval.

„Máte pro mne nějaký problém -ano?“ řekl po pár minutách.

„Víte, to je tak: mám i nemám.“

Tentokrát zněl jeho smích poněkud nervózně. Poirot ho stále ještě zamyšleně pozoroval a přitom ukázal na jedno z křesel. Já jsem si mezitím přesedl vedle Poirota a Bryan Martin se teď usadil čelem k nám.

„Tak,“ řekl Poirot, „nám o tom povězte.“

Zdalo se mi, že je Bryan stále ještě rozrušen a jen s obtížemi se ovládá.

„Problém je, že vám nemohu říci tolik, kolik bych si sám přál.“ Zaváhal. „Je to složité. Víte, všechno to vlastně začalo v Americe.“

„V Americe? Opravdu?“

„Na začátku mě k tomu přivedla pouhá náhoda. Jednou jsem cestoval vlakem a do oka mi padl takový podivný chlapík. Byl to ošklivý malý mužik, hladce oholený, s brýlemi a se zlatým zubem.“

„Aha, se zlatým zubem.“

„Přesně tak. To je právě klíčová věc celé záležitosti.“ Poirot několikrát pokýval hlavou.

„Začínám chápat, pokračujte.“

„Dobře, jak jsem říkal, prostě jsem si toho chlápka všiml. Mimochodem, cestoval jsem do New Yorku. O šest měsíců později jsem byl v Los Angeles a všiml jsem si ho znovu. Nevím sice proč, ale všiml. Přesto na tom ještě tehdy nebylo nic divného.“

„Pokračujte.“ „O další měsíc později se mi naskytla příležitost jet do Seattlu a krátce po příjezdu jsem ho potkal znovu, *ale tentokrát si nechal narůst plnovous!*“

„Nesmírně zvláštní.“

„Ze ano? Samozřejmě mě ani nenapadlo, že to má se mnou něco společného. Ale když jsem ho viděl znovu v Los Angeles bez vousů, v Chicagu s knírkem a jiným obočím a v horské vesničce převlečeného za vandráka, začal jsem mít pochybnosti.“

„Přirozeně.“

„A nakonec - i když se to může zdát divné - se na mne přilepil jako nějaký stín, jak byste asi řekli.“

„Nanejvýše pozoruhodné.“

„Ze ano? A pak už jsem si tím byl definitivně jist. Kdekoli jsem byl, šel můj stín se mnou. Vždycky se objevil, někdy blíž, někdy dál a často v nějakém převlečení. Naštěstí měl ten svůj zlatý zub, takže jsem ho vždycky snadno odhalil.“

„Aha, ten zlatý zub, to byla velice šťastná okolnost.“

„To byla.“

„Promiňte mi, pane Martine, ale nikdy jste s ním nemluvil? Nezeptal jste se ho na důvod toho neustálého sledování?“

„Ne, nezeptal.“ Herec zaváhal. „Jednou nebo dvakrát jsem měl chuť to udělat, ale vždycky jsem se nakonec rozhodl nic nepodnikat. Zdalo se mi, že bych se stejně nic nedozvěděl a že by se měl od té chvíle daleko víc na pozor. Navíc, kdyby zjistili, že vím, že jsem sledován, mohli by na mě nasadit nějakého jiného slídíče, kterého bych už třeba tak snadno neidentifikoval.“

„*En effet...* někoho bez takového užitečného zlatého zubu.“

„Přesně tak. Možná jsem se mýlil - ale tak nějak jsem si to představoval.“

„A teď, pane Martine, koho jste měl na mysli, když jste před chvilkou použil slovo ‚oni‘?“

„To byl jenom takový řečnický obrat, který mi měl trochu usnadnit vyjadřování. Předpokládal jsem - i když nevím proč - že za tím jsou nějakí mlhaví ‚oni‘.“

„Máte nějaký konkrétní důvod k takovému podezření?“

„Žádný.“

„Chcete říci, že nemáte žádnou představu o tom, kdo by vás mohl chtít sledovat a za jakým účelem?“

„Ne, ani tu nejmenší. Alespoň -“

„*Continuez,*“ řekl Poirot povzbudivě.

„Mám *jakousi* představu,“ řekl Bryan pomalu. „Řekl bych ale, že z mé strany je to pouhá nepodložená domněnka.“

„Domněnka může být někdy velice správná, Monsieur.“

„Týká se to určitého incidentu, který se stal před dvěma lety v Londýně. Byla to jen nepatrná příhoda, ale nevysvětlitelná a nezapomenutelná. Často jsem si nad tou hádankou lámal hlavu. Právě proto, že jsem si tehdy nebyl s tou příhodou žádným způsobem vysvětlit, přikláním se k názoru, že by s ní mohlo být celé to sledování spojené. Ale i tak, naprosto a za nic na světě nechápu, proč a jak to může souviset.“

„Možná, že já to pochopím.“

„Ano, ale víte -“ Bryan Martin znovu upadl do rozpaků. „Je to hrozně hloupé, ale já vám o té příhodě nemohu říct nic bližšího - alespoň ne teď, víte? Za den, za dva by mělo být možné, abych vám to celé vyprávěl.“

Zarazil se, a pak pod vlivem Poirotova zvědavého pohledu zoufale pokračoval.

„Víte, týkalo se to jedné dívky.“

„*Ab! Parfaitement!* Angličanka?“

„Ano, tedy - jak to víte?“

„Velmi prosté. Vy mi to sice nemůžete říct hned, ale počítáte s tím, že mi to budete moci říct zítra nebo pozítří. Znamená to, že chcete získat souhlas té mladé dámy. Z toho tedy vyplývá, že je teď v Anglii. Navíc, ona musela být v Anglii i v té době, kdy jste byl sledován, protože kdyby byla bývala v Americe, byl byste ji tam tehdy vyhledal. Takže, uvážíme-li, že byla v Anglii po dobu posledních osmnácti měsíců, je to pravděpodobně, ačkoli samozřejmě ne zaručeně, Angličanka. Je to dostatečně dobré zdůvodnění?“

„Velice. A teď mi řekněte, pane Poirote, když získám její svolení, prozkoumáte pro mne tuhle záležitost?“

Nastala chvilka ticha. Zdálo se, že Poirot o té otázce diskutuje sám se sebou. Nakonec řekl:

„Proč jste ke mně nepřišel až po rozhovoru s ní?“

„Víte, myslel jsem si -“ zaváhal. „Chtěl jsem ji přesvědčit - aby se věci objasnily - tedy, chci říct, abychom vás nechali všechno objasnit. Víte, chtěl jsem nějak vysvětlit, že když věci vyšetřujete vy, nic se nemusí dostat na veřejnost - nebo musí?“

„Jak kdy,“ řekl Poirot klidně.

„Jak to myslíte?“

„Když jde třeba o nějaký zločin,-“

„Ale kdepak, tady o žádný zločin nejde.“

„To nikdy nemůžete vědět. Může o něj jít.“

„Ale že pro ni - pro nás uděláte, co je ve vašich silách?“

„Přirozeně, že ano.“

Krátce se odmlčel a po chvilce se zeptal:

„Řekněte mi, ten člověk, co vás sledoval - ten váš stín jak starý byl?“

„Řekl bych, že docela mladý, tak okolo třiceti.“

„Aha!“ řekl Poirot. „To je vskutku pozoruhodné. Ano, to dělá celou tu věc ještě daleko zajímavější.“

Začal jsem na něj zírat a Bryan Martin také. Jsem si jist, že nám oběma zněla tahle poznámka zcela nepochopitelně. Bryan se na mne tázavě podíval se zdviženým obočím a já jsem zavrtěl hlavou.

„Ano,“ zamumlal Poirot. „Tím je celý ten příběh velice zajímavý.“

„Je možné, že byl i o něco starší,“ řekl pochybovačně Bryan, „ačkoli o tom nejsem přesvědčen.“

„Ne, ne, jsem si jist, že vaše pozorování bylo velice přesné, pane Martine. Velice zajímavé - opravdu, neobyčejně zajímavé.“

Bryan Martin byl Poirotovými slovy tak trochu zaražen a zdálo se, že neví, co má teď říct nebo udělat. Začal se poněkud nesouvisle snažit o další konverzaci.

„Byl to docela příjemný večírek, před pár dny,“ řekl. „Jane Wilkinsonová je ta nejpánovitější žena, která kdy žila.“

„Ona má vždy jen jediný cíl,“ řekl s úsměvem Poirot. „Jen jedinou věc v daný okamžik.“

„A navíc jí to pokaždé projde,“ řekl Bryan Martin. „Nechápu, jak to lidé mohou vydržet!“

„Člověk toho vydrží spoustu od krásné ženy, příteli,“ řekl Poirot se zamrknutím. „Kdyby měla tupý nos, zažloutlou pleť a mastné vlasy, pak - a to si můžete být jist - pak by jí to ‚neprošlo‘, jak říkáte.“

„Asi ne,“ souhlasil Bryan. „Ale občas mě to dohání k šílenství. Přesto jsem Jane oddán, ačkoliv si myslím, že svým způsobem není úplně při smyslech.“

„Právě naopak, řekl bych, že ví velmi přesně, co chce.“

„Tak jsem to zrovna nemyslel. Dovede se o svoje zájmy postarat velice dobře a má dostatek obchodnické vychytalosti. Ne, já jsem to myslel spíš morálně.“

„Aha, morálně.“

„Jí chybí smysl pro morálku, jak se říká. Dobré a špatné jsou pro ni neznámé pojmy.“

„Ano, už si vzpomínám, že jste o tom ten večer něco říkal.“

„Mluvili jsme právě o zločinech -“

„Ano, příteli?“

„Vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby Jane nějaký zločin opravdu spáchala.“

„A to byste ji měl dobře znát,“ mumlal si pro sebe zamyšleně Poirot. „Vy jste s ní dost často vystupoval, že ano?“

„Ano. Myslím, že ji znám důkladně skrz na skrz. Docela dobře si dovedu představit, jak někoho zabíjí.“

„Aha, máte tím na mysli její prudký temperament?“ „Ale ne, to ani trochu. Je studená jako rampouch. Chci říct, že kdyby jí kdokoli překážel v cestě, tak ho asi rovnou odstraní - bez přemýšlení. A navíc by ji člověk ani nemohl obviňovat, že udělala něco nemorálního. Ona by si jednoduše myslela, že kdokoliv zkříží cestu Jane Wilkinsonové, musí být prostě zlikvidován.“

V poslední větě bylo cítit hořkost, která se předtím v jeho hlase neobjevila. Říkal jsem si, jaké vzpomínky to asi způsobily.

„Vy si myslíte, že by byla schopná spáchat i vraždu?“

Poirot ho pozorně sledoval.

Bryan se hluboce nadechl.

„Na mou duši, opravdu si myslím, že ano. Možná si někdy časem vzpomenete na moje slova... Já ji *opravdu* znám, víte. Ona by byla schopná někoho zabít se stejnou lehkostí, s jakou pije svůj ranní čaj. *A já to myslím vážně, Pane Poirote.*“

Neklidně vstal.

„Ano,“ řekl Poirot tiše, „já vím, že to myslíte vážně.“

„Já ji znám opravdu skrz na skrz,“ řekl znovu Bryan Martin.

Chvilku stál a mračil se a pak řekl změněným hlasem: „A co se týče té záležitosti, o které jsme mluvili předtím, ozvu se vám, pane Poirote, za pár dní. Opravdu se tím budete zabývat?“

Poirot se na něj chvilku díval beze slova.

„Ano,“ řekl konečně. „Budete se tím zabývat. Připadá mi to velice - zajímavé.“

Ve způsobu, jakým řekl poslední slovo, bylo cosi podivného. Doprovodil jsem Bryana Martina dolů po schodech. Ve dveřích se mne zeptal:

„Pochopil jste, co myslel tou poznámkou o věku toho chlapa, který mě sledoval? Chci říct, co by mohlo být tak zajímavého na tom, že mu bylo okolo třiceti? Já jsem tomu tedy nerozuměl ani trochu.“

„Já jsem tomu nerozuměl o nic víc než vy,“ připustil jsem.

„Mám pocit, že to nedává vůbec žádný smysl. Možná si se mnou jen tak pohrával.“

„Ne,“ namítl jsem. „Poirot vůbec není takový. Nějak na tom jistě záleží, je to jistě nějakým způsobem důležité, když to říká.“

„Ať jsem papež, jestli se v tom vyznám. Těší mne, že v tom nejsem sám. Nesnáším pocit, že jsem úplně natvrdlý.“

Odkráčel a já jsem se znovu připojil ke svému příteli. „Poirote, co to prosím vás bylo s tím věkem toho člověka, který ho sledoval, toho jeho ‚stínu‘?“

„Vy jste si toho nevšiml? Ubohý Hastingsi!“ zasmál se a potřásl hlavou. „Povězte mi, co jste si myslel o celém tom rozhovoru?“

„Je toho hrozně málo, čeho bychom se mohli držet. Těžko říct. Možná kdybychom věděli víc -“

„A bez nějakých dalších informací - nevnučují se vám žádné nápady, *mon ami*?“

Zazvonění telefonu mne právě včas zachránilo od potupného přiznání, že se mi opravdu žádné nápady nevnučují. Zvedl jsem sluchátko.

Ozval se ženský hlas, břitký, jasný a výkonný.

„Tady je osobní sekretářka lorda Edgwarea. Lord Edgware lituje, že je nucen zrušit schůzku s panem Poirotem, dojednanou na zítra ráno na jedenáctou hodinu. Musí nečekaně odjet do Paříže. Mohl by se však s panem Poirotem na pár minut sejít dnes dopoledne ve čtvrt na jednu, jestliže by to ovšem panu Poirotovi vyhovovalo.“

Zeptal jsem se Poirota.

„Zajisté, příteli, půjdeme tam dnes dopoledne.“

Opakoval jsem to do sluchátka.

„Velmi dobře,“ konstatoval ten průrazný, profesionální hlas. „Dnes ve čtvrt na jednu.“

Zavěsila.

Rozhovor

Když jsme s Poirotem dorazili k sídlu lorda Edgwarea v Regent Gate, měl jsem velice příjemnou náladu plnou očekávání. Ačkoli jsem nebyl tak jako Poirot ‚oddán‘ psychologii, stačilo těch pár slov, která o svém manželovi řekla lady Edgwareová, k povzbuzení mé zvědavosti. Moc mne zajímalo, jaký bude můj vlastní dojem.

Jeho dům byl impozantní - dobře stavěný, pěkný a trochu ponurý. Nebyly na něm žádné truhlíky na květiny ani jiné podobné frivolnosti.

Dveře se před námi okamžitě otevřely a neotevřel je žádný bělovlasý bezvěký komorník, jakého byste v domě s takovým zevnějškem mohli očekávat. Naopak, otevřel je nejpohlednější mladý muž, s jakým jsem se kdy setkal. Vysoký, krásný, docela dobře by mohl sloužit nějakému sochaři jako model pro sochu Apollóna nebo Herma. Navzdory jeho krásnému vzhledu se mi na něm nelíbila podivná zženštilost, která se ozývala v jeho měkkém hlase. Také mi tak trochu někoho připomínal. Někoho, s kým jsem se velice nedávno setkal, ale za nic na světě jsem si nemohl vybavit koho.

Zeptali jsme se ho na lorda Edgwarea.

„Tudy prosím, pánové.“

Vedl nás vstupní halou podél schodiště, ke dveřím, které se nacházely v její zadní části.

Když je otevřel, ohlásil nás tím měkkým hlasem, jemuž jsem instinktivně nedůvěřoval.

Místnost, do níž jsme byli uvedeni, byla čímsi na způsob knihovny. Stěny byly obloženy knihami, nábytek byl tmavý a ponurý, ale přitom pěkný, křesla byla strohá a nepřiliš pohodlná.

Lord Edgware, jenž povstal, aby nás pozdravil, byl vysoký muž okolo padesátky. Měl tmavé, šedinami prokvétající vlasy, úzkou tvář a ironická ústa. Vypadal zahořkle a ve špatné náladě. Jeho oči měly zvláště rezervovaný výraz. Měl jsem pocit, že je v nich něco zřetelně divného.

Jeho chování bylo strohé a formální.

„Pan Hercule Poirot? Kapitán Hastings? Prosím, posaďte se.“

Učinili jsme tak. Místnost působila mrazivým dojmem. Jediným oknem přicházelo jenom málo světla a šero ještě znásobovalo studenou atmosféru.

Lord Edgware vzal do ruky dopis, na němž jsem rozeznal rukopis svého přítele.

„Samozřejmě, že vaše jméno znám, pane Poirote. Kdo by je neznal?“ Poirot se po tomto komplimentu lehce uklonil. „Ale obávám se, že ne zcela rozumím vaší úloze v této záležitosti. Píšete zde, že se mnou chcete hovořit jménem“ - odmlčel se - „mé manželky.“

Zdálo se mi, že poslední dvě slova vyslovil nějak divně, jako by ho to stálo určité přemáhání dostat je ze sebe.

„Ano, je to tak,“ řekl můj přítel.

„Měl jsem za to, že jste vyšetřovatel - zločinů, pane Poirote?“

„Problémů, lorde Edgware. Zajisté existují takové problémy, které jsou spjaté se zločiny. Ale jsou i jiné.“

„Jistěže. A o jaký problém by mělo jít zde?“

Ironie v jeho hlase byla od této chvíle hmatatelná. Poirot si toho však vůbec nevšímal.

„Mám tu čest s vámi hovořit jménem lady Edgwareové,“ řekl. „Lady Edgwareová, jak jistě víte, touží po tom dát se s vámi rozvést.“

„Toho jsem si docela dobře vědom,“ řekl chladně lord Edgware.

„Navrhla mi, abych s vámi tuto otázku prohovořil.“

„Tady není o čem hovořit.“

„Znamená to, že odmítáte?“

„Odmítám? Zajisté nikoliv.“

Ať už Poirot očekával cokoli, určitě neočekával toto. Jenom v několika málo případech se mi poštěstilo vidět svého přítele totálně na lopatkách. Toto byl jeden z nich. Jeho výraz byl směšný. Poklesla mu brada, ústa se otevřela, ruce svěsil podél těla a jeho obočí se vysoko nadzdvihlo. Vypadal jako postavička z kreslené grotesky.

„Comment?“ vykřikl. „Jak to? Vy neodmítáte?“

„Jsem v rozpacích, pane Poirote, neboť nerozumím vašemu úžasu.“

„Ecoutez, vy jste ochoten se dát se svou ženou rozvést?“

„Zajisté jsem ochoten. Ona to ví velice dobře. Napsal jsem jí to zcela jasně.“

„Vy jste jí to napsal?“

„Ano. Před šesti měsíci.“

„Ale já tomu nerozumím. Já tomu vůbec nerozumím.“

Lord Edgware nic neříkal.

„Rozuměl jsem tomu tak, že vy jste zásadně proti myšlence rozvodu.“

„Nechápu, co mají nebo nemají moje zásady společného s vámi, pane Poirote. Je pravda, že jsem se se svou první ženou nerozvedl. Moje svědomí mi to nedovolovalo. Abych řekl pravdu, můj druhý sňatek byl omyl. Když mi moje manželka navrhla rozvod, rozhodně jsem odmítl. Před šesti měsíci mi napsala a znovu mne přesvědčovala. Měl jsem dojem, že se chce znovu vdát - za nějakého herce nebo za někoho takového. Moje názory mezitím doznaly změny. Napsal jsem jí o tom do Hollywoodu. Nedovedu si představit, proč vás za mnou poslala. Pravděpodobně kvůli penězům.“

Když říkal poslední slova, jeho rty se znovu ironicky stáhly.

„Nanejvýš podivné,” mumlal Poirot. „Nanejvýš podivné. Je zde něco, čemu ani v nejmenším nerozumím.“

„Co se peněz týče,” pokračoval lord Edgware, „moje manželka mne opustila ze své vlastní vůle. Jestliže si chce vzít jiného muže, může to klidně udělat, nebudu jí v tom bránit, ale není zde žádný důvod, proč by ode mne měla dostat jedině penny. A také ani jedině nedostane.“

„Tady vůbec nešlo o finanční urovnání.“

Lord Edgware nadzdvihl obočí.

„To si tedy Jane musí brát bohatého muže,” zamumlal cynicky.

„Je tu něco, čemu vůbec nerozumím,” řekl Poirot. Jeho tvář vyjadřovala naprostý zmatek a byla pokryta vráskami svědčícími o usilovném přemýšlení. „Z toho, co lady Edgwareová říkala, jsem nabyl dojmu, že se na vás opakovaně obrátila prostřednictvím svých právníků?“

„Obrátila,” odvětil lord Edgware suše. „Prostřednictvím právníků anglických i amerických, vynikajících i těch ze samého dna. Nakonec mi, jak už jsem se zmínil, napsala osobně.“

„Předtím jste vždy odmítl?“

„Přesně tak.“

„Ale když jste dostal její osobní dopis, rozhodl jste se jinak. Proč jste změnil názor, lorde Edgware?“

„Nebylo to na základě ničeho, co se vyskytovalo v tom dopise,” řekl ostře. „Prostě se změnily některé moje názory, to je vše.“

„Ta změna byla dost náhlá.“

Lord Edgware neodpověděl.

„Jaké zvláštní okolnosti vás přiměly změnit názor, lorde Edgware?“

„To je opravdu jen a jen moje soukromá věc pane Poirote. Řekněme, že jsem si postupně uvědomoval výhody rozloučení tohoto svazku, který jsem ostatně považoval za ponižující. Můj druhý sňatek byl omyl.“

„Vaše manželka říká přesně totéž,” řekl měkce Poirot.

„Opravdu?“

Na vteřinku se v jeho očích objevil podivný záblesk, ale hned zase zmizel.

Povstal, čímž ukončil náš rozhovor, a když jsme se loučili, bylo jeho chování méně neústupné.

„Musíte mi prominout, že jsem tak náhle změnil termín naší schůzky. Musím však zítra odjet do Paříže.“

„Zajisté, zajisté.“

„Je to vlastně kvůli obchodu s uměleckými předměty. Musím si pohlídat jednu sošku - je to taková fantastická věc - taková hrůzná. Ale já mám hrůzu rád. Vždycky jsem měl. Můj vkus je prapodivný.“

A znovu ten zvláštní úsměv. Zadíval jsem se na police s knihami. Byly tam Casanovy paměti, jeden svazek markýze de Sade a jiné o středověkém mučení.

Vzpomněl jsem si, jak se Jane Wilkinsonová otrásla, když mluvila o svém muži. To nehrála. To bylo velice skutečné. Říkal jsem si, co za člověka George Alfred St Vincent, čtvrtý baron Edgware, vlastně doopravdy je.

Velice přívětivě nám dal sbohem a zazvonil. Vyšli jsme ze dveří. Řecký bůh v roli komorníka nás očekával v hale. Když jsem za sebou zavíral dveře do knihovny, podíval jsem se tam. Málem jsem vykřikl - jak se ta vlídná tvář změnila! Rty měl stažené a zuby hrozně vyceněné, oči byly plné zuřivosti a téměř šílené nenávisti.

Už jsem se ani trošku nedivil, že obě dvě ženy lorda Edgwarea opustily. Před čím jsem se musel sklonit, byla jeho železná sebekontrola. Jak dokázal projít tím rozhovorem s tak mrazivým sebeovládáním a s takovou slušností!

Právě, když jsme došli k hlavnímu vchodu, otevřely se dveře na pravé straně. Stála v nich dívka, která se trošku zarazila, když nás spatřila.

Byla vysoká, štíhlá, s tmavými vlasy a téměř bílou tváří. Její oči, tmavé a vyděšené, se chvíli dívaly do mých. Potom se jako stín stáhla zpět do pokoje, ze kterého přišla, a zavřela za sebou dveře. O chvílku později jsme byli na

ulici. Poirot zastavil taxi. Nasedli jsme a Poirot udal řidiči adresu hotelu Savoy.

„Tedy Hastingsi,” řekl se zamrkáním, „tento rozhovor vůbec neprobíhal podle mých původních představ.”

„To vskutku neprobíhal. Je to neobyčejný muž, tenhle lord Edgware.”

Pověděl jsem Poirotovi o tom, jak jsem se podíval zpátky, když jsem zavíral dveře pracovny, a co jsem viděl. Pomalu a zamýšleně přikyvoval.

„Řekl bych, že se pohybuje na samém rozhraní mezi zdravým rozumem a šílenstvím, Hastingsi. Dovedu si představit, že pěstuje mnoho zvláštních neřestí, a že se pod jeho chladným výrazem skrývá hluboce zakořeněný sklon ke krutosti.”

„Není divu, že ho obě ženy opustily.”

„Máte pravdu.”

„Poirote, všiml jste si té dívky, když jsme odcházeli? Měla tmavé vlasy a bílou tvář.”

„Ano, všiml jsem si jí, *mon ami*. Mladá dáma, která byla vyděšená a nešťastná.”

Jeho hlas byl ponurý.

„Kdo myslíte, že to byl?”

„Asi jeho dcera. Jednu má.”

„Vypadala vyděšeně,” řekl jsem pomalu. „Musí to být pro ni velice skličující místo.”

„Ano, vskutku. Tak, a jsme tady, *mon ami*. Nyní vzhůru, seznámit lady Edgwareovou s dobrými zprávami.”

Jane byla doma. Recepční nás telefonicky ohlásil a pak nám řekl, že můžeme jít nahoru. Poslíček nás doprovodil k jejím dveřím.

Otevřela nám upravená žena ve středních letech, s krásně učenými šedými vlasy a se skřipcem. Z ložnice na ni zavolala Jane svým charakteristickým hlasem.

„To je pan Poirot, Ellis? Řekněte mu, ať se posadí. Jen na sebe hodím nějaký hadr a hned jsem tam.”

Její představa hadru bylo pavučinkové negligé, které daleko víc ukazovalo, než skrývalo. Vešla a dychtivě se zeptala:

„V pořádku?”

Poirot vstal a sklonil se k její ruce.

„Tím slovem jste situaci přesně vystihla, Madame, *je* to v pořádku.”

„Proč, jak to myslíte?”

„Lord Edgware je naprosto ochoten se s vámi dát rozvést.”

„Co?!?”

Buďto bylo ohromení v její tváři opravdové, nebo byla skutečně dokonalá herečka.

„Pane Poirote! Vy jste to dokázal! Napoprvé! Jen tak! Vy jste doopravdy génius. Pro boha živého, jakým způsobem jste toho dosáhl?”

„Madame, nemohu přijmout vaše poklony, neboť jsem si je ničím nezasloužil. Před šesti měsíci vám váš manžel poslal dopis, ve kterém se vzdal svých původních stanovisek.”

„Co to říkáte? *On že mi napsal?* Kam?”

„Rozuměl jsem tomu tak, že do Hollywoodu.”

„Takový dopis jsem nikdy nedostala. Asi se musel někde ztratit. Když si pomyslím, jak moc jsem se za celé ty měsíce napřemýšlela, kolik různých řešení jsem naplánovala, jak jsem se užírala a nakonec málem zbláznila!”

„Zdálo se nám, že se lord Edgware domnívá, že si chcete vzít. nějakého herce.”

„Přirozeně. To jsem mu totiž také řekla.” Dětsky radostně se na nás usmála. Náhle zpozorněla. „Snad jste mu, pane Poirote, neprozradil nic o vévodovi?”

„Ne, ne, ujišťuji vás. Umím být diskrétní. To bych nikdy neudělal.”

„Víte, on má velice divnou povahu. Kdyby věděl, že si chci vzít Mertona, měl by asi dojem, že se snažím jít za lepším, a přirozeně by se mi to pokusil překazit. Ale filmový herec, to je něco jiného. Ačkoliv i tak mne to překvapuje. Ano, překvapuje. Vy nejste překvapená, Ellis?”

Všiml jsem si, že služebná mezitím přecházela sem a tam, poklízějíc různé svrsky, které se válely na opěradlech křesel. Měl jsem za to, že vyslechla celou konverzaci. Nyní bylo jasné, že jí Jane absolutně důvěřuje.

„Ano, paní. Máte pravdu. Jeho lordstvo se muselo velice změnit od té doby, kdy jsme ho naposledy viděly,” řekla služebná pochybovačně.

„To tedy ano.”

„Zřejmě nerozumíte jeho chování. Případá vám naprosto nepochopitelné.”

„Přesně tak. Ale, na druhou stranu, tím si už nemusíme lámat hlavu. Proč by mělo záležet na tom, z jakého důvodu změnil svůj názor? Hlavní věc je, že ho změnil, ne?”

„Vás to možná nezajímá, ale mne ano, Madame.”

Jane si ho vůbec nevšímal.

„To nejdůležitější je, že jsem konečně volná.”

„Ještě ne, Madame.”

Netrpělivě se na něj podívala.

„Tak tedy v nejbližší době budu. To je totéž.”

Poirot vypadal, jako kdyby si myslel, že to tak docela totéž není.

„Vévoda je teď v Paříži,” řekla Jane. „Musím mu hned poslat telegram. Panečku, jeho matka bude ale zuřit!”

Poirot vstal.

„Jsem rád, Madame, že vám vše vychází, jak jste si přála.”

„Na shledanou, pane Poirote. A hrozně moc vám děkuji.

„Vůbec není zač.”

„Ale i tak, přinesl jste mi dobré zprávy, pane Poirote, a já jsem vám *opravdu* hluboce vděčná.”

„Tak a je to,” řekl mi Poirot, když jsme opustili její apartmá. „Myslí jen na jednu věc - na sebe. Nic jí nepřipadá divné, není zvědavá, proč ten dopis nikdy nedostala. Jistě jste si všiml, Hastingsi, že ačkoli je neočekávaně obratná v obchodních záležitostech, nemá naprosto žádný přirozený intelekt. Jo, jo, náš dobrý Bůh nám prostě nemůže dát úplně všechno.”

„S výjimkou Hercula Poirota,” řekl jsem suše.

„Vy se mi posmíváte, příteli,” řekl klidně. „Pojďte, *mon ami*, nechte mne a pojdte se chvíli procházet po nábřeží. Rád bych si v klidu a metodicky uspořádal myšlenky.”

Zachovával jsem naprosté ticho, dokud se jeho orákulum neodhodlalo znovu promluvit.

„Ten dopis,” pokračoval, když jsme kráčeli podél řeky, „mne vzrušuje. Jsou čtyři různá řešení tohoto problému, příteli.”

„Čtyři?”

„Ano. Za prvé, ztratil se na poště. To se přece *občas* stává, jak víte. Ale ne moc často. Nikoliv, ne moc často. Kdyby na něm byla nesprávná adresa, byl by býval vrácen lordu Edgwareovi už dávno. Jsem nakloněn toto řešení vyloučit, i když samozřejmě může být správné.

Řešení druhé: naše překrásná lady nám lže, když říká, že žádný dopis nedostala. Ta okouzující mladá dáma je schopná vymyslet si jakoukoli lež, která se jí zdá výhodná, a navíc ji vysloví s tou nejroztomilejší dětskou upřímností. Ale nevidím žádnou výhodu, Hastingsi, kterou by tím mohla získat. Kdyby věděla, že se s ní ochotně rozvede, proč by mne posílala, abych ho přesvědčoval? To mi nedává smysl.

Řešení třetí: lže lord Edgware. A jestliže tu někdo lže, je pravděpodobnější, že lže on než jeho manželka. Ale nevidím důvod k takové lži. Proč by si vymýšlel fiktivní dopis poslaný před šesti měsíci? Proč se mnou jednoduše nesouhlasil? Ne, jsem si téměř jist, že ten dopis *opravdu* poslal. Ačkoli netuším, jaký byl motiv tak náhlé změny jeho stanoviska.

Konečně přicházíme k řešení čtvrtému: někdo ten dopis vzal. A tím se, Hastingsi, dostáváme na volné pole pro velice zajímavé spekulace, protože ten dopis mohl zmizet na dvou koncích - v Americe a v Anglii.

Ať už ho vzal kdokoli, byl to někdo, kdo si nepřál, aby se jejich manželství oficiálně rozpadlo. Hastingsi, dal bych za to, nevím co, kdybych věděl, co je za tím vším. *Něco* tam je. Přisahám - něco za tím je.”

Odmlčel se a pomalu dodal:

„Něco, co se mi zatím podařilo jen letmo zahlédnout.”

Vražda

Nazítří bylo třicátého června.

Bylo právě půl desáté, když nám oznámili, že dole čeká inspektor Japp a naléhavě s námi chce mluvit.

Už uběhlo pěkných pár let, co jsme naposledy viděli někoho jako inspektora ze Scotland Yardu.

„*Ab! ce bon Japp*,“ řekl Poirot. „To jsem zvědavý, co potřebuje.“

„Pomoc,“ vyrazil jsem ze sebe. „Je na dně s dechem při řešení nějakého případu, a tak jde za vámi.“

Neměl jsem pro Jappa takovou slabost jako Poirot. Nebylo to ani tak kvůli tomu, že se na Poirota obracel - ostatně Poirot měl pátrání rád, dokonce mu to lichotilo. Co mi však vadilo, bylo jeho pokrytecké předstírání, že vlastně o nic nežádá. Mám rád přímé lidi. Když jsem to Poirotovi řekl, zasmál se.

„Vy jste pes z buldočího chovu, že, Hatingsi? Ale musíte mít na paměti, že si ten ubohý Japp nemůže dovolit ztratit tvář. Tak používá nejrůznější drobné záminky. To je zcela přirozené.“

Já byl přesvědčen, že je to jen pošetilé, a také jsem to řekl. Poirot však nesouhlasil.

„Vnější forma, ta je *bagatelle*, ale je pro lidi důležitá. Umožňuje jim zachovat jejich *amour propre*.“

Osobně jsem si myslel, že trocha skromnosti by Jappovi nijak neublížila, ale bylo zbytečné se o to hádat. Byl jsem také mimochodem zvědav, s čím za námi Japp přichází. Sešli jsme dolů.

Inspektor Japp nás oba srdečně pozdravil.

„Vidím, že se právě chystáte snídat. Ještě pro vás slepice nezačaly snášet hranatá vejce?“ To byla narážka na Poirotovu starou stížnost, že různé velikosti a tvary vajec urážejí jeho smysl pro symetrii.

„Zatím ještě ne,“ řekl s úsměvem Poirot. „A co vás k nám přivádí tak brzy, můj dobrý Jappe?“

„To není brzy - alespoň ne pro mne. Jsem vzhůru a pracuji již dobré dvě hodiny. A co mne k vám přivádí? Vražda.“

„Vražda?“

Japp přikývl.

„Včera večer byl ve svém domě v Regent Gate zavražděn lord Edgware. Jeho žena ho bodla nožem do krku.“

„Jeho žena?“ vykřikl jsem.

V mžiku se mi vybavila slova Bryana Martina ze včerejšího rána. Měl snad prorocké nadání, že věděl, co se stane? Také jsem si vzpomněl, jak se Jane vyjadřovala o jeho „odprásknutí“. Bryan Martin o ní říkal, že žije „mimo morálku“. Byla ten typ. Bezcitná a hloupá. Ve svém odhadu byl velice přesný.

Tohle všechno mi prolétlo hlavou, zatímco Japp pokračoval.

„Ano. Herečka, víte. A známá. Jane Wilkinsonová. Vdala se za něho před třemi lety. Nezůstali spolu. Utekla mu.“

Poirot se na něj díval zamyšleně a vážně.

„Co vás vede k domněnce, že to byla právě ona, kdo ho zabil?“

„Tady nejde o žádnou domněnku. Byla při tom poznána. Ani to neudělala moc tajně. Přijela tam taxíkem...“

„Tak taxíkem...“ ozval jsem se neúmyslně, když mi hlavou bleskla její slova z onoho večírku v Savoyi před pár dny.

„...zazvonila u dveří a ptala se po lordu Edgwareovi. Sluha řekl, že se po něm podívá. ‚Myslím,‘ ledově odtušila, že ani není třeba. Jsem lady Edgwareová: Počítám, že je v knihovně.‘ Poté šla dál, došla ke knihovně, otevřela dveře, vstoupila a dveře za sebou zase zavřela.“

Sluha si pomyslel, že je to trochu divné, ale zas ne tak moc. Vrátil se zpátky dolů, a asi za deset minut na to uslyšel, jak se zavírají hlavní dveře. Takže tam každopádně nepobyla dlouho. Okolo jedenácté zamkl na noc. Otevřel dveře do knihovny, ale protože tam byla tma, myslel si, že lord Edgware šel už spát. Služebná objevila jeho tělo až dnes ráno. Měl zezadu probodnutý krk, hned u kořene vlasů.“

„Žádný křik? Nikdo nic neslyšel?“

„Říkají, že ne. Víte, knihovna má velice solidní zvukotěsné dveře, a na ulici je také docela hustý provoz. Navíc tenhle způsob probodnutí způsobuje překvapivě rychlou smrt. Přímo skrz cisternu do meduly, tak to aspoň říkal doktor nebo něco hodně podobného. Když zasáhnete úplně přesně určitý bod, zabije to člověka okamžitě.“

„To ale předpokládá znalost, kam přesně udeřit. Téměř lékařskou znalost.“

„Ano, to je pravda. Vypadá to jako bod, který svědčí pro ni. Ale vsadil bych se deset ku jedné, že to byla náhoda.“

Prostě se trefila do správného místa. To víte, někteří lidé mají úžasné štěstí.”

„No, tak velké štěstí zase nemá, když ji za to pověsí, *mon ami*,” odtušil Poirot.

„Ne. Ovšem, že ne. Byla blázen - takhle tam přijet, představit se, a tak.”

„Vskutku, velice zvláštní.”

„Možná že to nebylo ze zlé vůle. Možná že se hádali, ona vytáhla perořízek a bodla ho.”

„Byl to opravdu kapesní nožík?”

„Doktor říkal, že to bylo něco takového. Ať už to bylo cokoli, odnesla to s sebou. V ráně nic nezůstalo.”

Poirot nespokojeně potřásl hlavou.

„Ne, ne, příteli. Takhle to nebylo. Já tu dámu znám. Byla by zcela neschopná impulsivně provést něco takhle horkokrevného. A mimo to je nanejvýš nepravděpodobné, že by s sebou měla kapesní nožík. Jen málo žen ho nosí.

A Jane Wilkinsonová k nim zaručeně nepatří.”

„Říkáte, že ji znáte, Poirote?”

„Ano, znám.”

Chvilku nic dalšího neříkal. Japp se na něj zkoumavě díval.

„Nad čím uvažujete, Poirote?” odvážil se nakonec.

„Á,” řekl Poirot. „To mi něco připomíná. Copak vás k nám přivedlo? Co? Přece s námi jen tak neutrácíte čas, starý brachu? Zajisté ne. Máte určitě nějaký motiv - mimochodem, co přesně je podle vás motivem?”

„Chtěla si pravděpodobně vzít někoho jiného. Někdo ji minulý týden slyšel, jak to říká. Také nějak hrozila. Říkala prý, že chce sednout do taxíku a jet ho odprásknout.”

„Opravdu. Jste velmi dobře informován. Vskutku, velmi dobře. Někdo se asi chtěl zavděčit.”

Měl jsem pocit, že v jeho očích vidím jasnou otázku, ale Japp ji nebral na vědomí.

„Máme své zdroje, pane Poirote,” řekl zarytě.

Poirot přikývl. Sáhl po dnešních novinách. Otevřel je očividně Japp, když na nás čekal, a netrpělivě je odhodil, když jsme vešli. Poirot je zcela mechanicky poskládal, srovnal a uhladil. Ačkoliv byly jeho oči upřeny na noviny, jeho mysl byla ponořena hluboko do jakési záhady.

„Ještě stále jste mi neodpověděl,” řekl pak. „Pokud jde všechno jak na drátkách, proč přicházíte ke mně?”

„Protože jsem slyšel, že jste byl v Regent Gate včera dopoledne.”

„Aha.”

„Hned jak jsem se to dozvěděl, pomyslel jsem si: V tom něco je. Jeho lordstvo poslalo pro pana Poirota. Proč? Jaké měl podezření? Čeho se obával? Než udělám něco konečného, raději za ním zajdu a prohodím s ním pár slov.”

„Co tím myslíte, 'něco konečného'? Předpokládám, že uvěznění lady Edgwareové?”

„Přesně tak.”

„Vy jste ji ještě neviděl?”

„Ale ano, viděl. Zajít za ní do Savoye byla vůbec první věc, kterou jsem udělal. Přece nebudu riskovat, že nám uklouzne.”

„Aha,” řekl.

„Takže vy -”

Zastavil se. Jeho nevidoucí oči, dosud zamyšleně upnuté na noviny před sebou, nyní změnily výraz. Zvedl hlavu a promluvil úplně jiným tónem.

„A co říkáte? Povězte, příteli. Co říkáte?”

„Nakrmil jsem ji takovou tou běžnou omáčkou, samozřejmě, Všechno co řeknete...‘ a tak dál. Nemůžete, říct, že anglická policie není fér.”

„Podle mého názoru někdy až příliš. Ale pokračujte. Co na to řekla naše drahá lady?”

„Ale, popadla ji hysterie - to je všechno. Roztřásla se, rozhodila ruce a nakonec sebou sekla na podlahu. Tedy, musím ji pochválit - udělala to moc pěkně, jen co je pravda. Skvěle zvládnutá role.”

„Takže,” řekl Poirot zdvořile, „vy jste toho názoru, že její hysterie nebyla přirozená?”

Japp se ušklíbl.

„Co si o mně myslíte? Já jí na takovéhle triky nenaletím. Ona tedy neomdlela, to si pište. Ona ne! Jen si to tak zkoušela, a byl bych přísahal, že se při tom skvěle baví.”

„Ano,” řekl Poirot zamyšleně. „Řekl bych, že to je nanejvýš pravděpodobné. A co dál?”

„Pak přišla k sobě. Tedy předstírala, že jako přišla k sobě. A pak úpěla a sténala a nepřestala, dokud jí ta její komorná s kyselou tváří nedala čichnout k vonným solím, a pak, když se konečně trochu vzpamatovala, požádala o svého právního zástupce. Nejdřív taková hysterie, a potom právní zástupce. A tak se vás, pane, ptám, je tohle přirozené jednání?”

„Já bych řekl, že v tomhle případě to je dokonale přirozené jednání,” řekl Poirot klidně.

„Tím máte na mysli, že je vinna a ví to.“

„Kvůli tomu vůbec ne, ale kvůli jejímu temperamentu. Nejdříve vám předvedla svoji představu toho, jak *by se* měla hrát reakce správné manželky na náhlou zprávu o manželově úmrtí. A pak, když se její komediální duch nasytil, její přirozená vychytralost ji přiměla zavolat si právního zástupce. To, že si vytváří umělou scénu a baví se přitom, není přece ještě důkaz o její vině. To jen ukazuje, že je rozená herečka.“

„Říkejte si co chcete, nevinná být nemůže. To je jednou jisté.“

„Jste si velmi jist,“ řekl Poirot. „Předpokládám, že to tak musí být. Neodpovídala, říkáte? Ani slovo?“

Japp se zamračil.

„Nepoví ani slovo bez svého právníka. Služebná mu telefonovala. Nechal jsem tam dva své muže a šel za vámi. Říkal jsem si, že by bylo dobré se dozvědět trochu víc o tom, co se vlastně od začátku přihodilo, než podniknu něco dalšího.“

„Zatím jste si ale jistý?“

„Ovšem, že jsem si jistý. Ale jsem rád, když vím úplně všechno, co se dá zjistit. Víte, okolo tohoto případu bude velký rámus. Žádná okrajová záležitost. A vy víte, jaké noviny dovedou být.“

„Když už jsme u novin, drahý příteli,“ řekl Poirot, „tak se mi zdá, že jste nečetl dnešní ranní vydání příliš pozorně. Co říkáte tomuhle?“

Natáhl se přes stůl, a prstem ukázal na jeden odstavec ve společenské rubrice. Japp četl nahlas.

Sir Montagu Corner pořádal včera večer velice úspěšnou večeři v Claiswiku ve svém domě u řeky. Mezi hosty byli sir George a lady du Fisse, pan James Blunt, známý divadelní kritik sir Oscar Hammerfeldt z Overton Films Studios, slečna Jane Wilkinsonová (lady Edgwareová) a další.

Na chvilku to vzalo Jappovi vítr z plachet. Pak se ale vzbudil.

„Co to s tím má společného? Tohle bylo posláno do tisku napřed. Uvidíte. Přijdete na to, že tam naše lady vůbec nebyla, nebo že přišla později - po jedenácté, nebo tak. Drahý pane, nesmíte věřit úplně všemu, co se objeví v denním tisku. Vy byste to měl vědět ze všech nejlépe.“

„To vím, nebojte se. Pouze mi to připadalo zajímavé, to je vše.“

„Takové náhody se někdy stávají. A teď, pane Poirote, ze svých trpkých zkušeností vím, že obvykle býváte uzavřený jako ústřice. Ale vy mi tentokrát řeknete spoustu nových věcí, že? Například, proč pro vás dal lord Edgware poslat?“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Lord Edgware pro mne nedal poslat. Byl jsem to já, kdo ho požádal o setkání.“

„Opravdu? A proč?“

„Já na vaši otázku odpovím,“ řekl Poirot pomalu. „Ale rád bych tak učinil po mém.“

Japp se zamračil. Cítil jsem s ním tajnou sympatii. Poirot umí být občas velice protivný.

„Žádám vás o svolení,“ pokračoval Poirot, „abych mohl zatelefonovat jedné osobě, a požádat ji, aby sem přišla.“

„A kdo je ta osoba?“

„Pana Bryan Martin.“

„Ta filmová hvězda? Co ten s tím může mít společného?“

„Myslím,“ řekl Poirot, „že možná zjistíte, že vám může říci zajímavé věci a být vám i jinak užitečný. Hastingsi, byl byste tak hodný?“

Vzal jsem do ruky telefonní seznam. Herec bydlel v bytě ve velkém obytném bloku nedaleko St James Parku.

„Victoria 49 499.“

Po několika minutách se ozval poněkud ospalý hlas Bryana Martina.

„Haló, kdo je tam?“

„Řekněte mu,“ řekl Poirot, „že lord Edgware byl zavražděn a že bych si velice vážil jeho ochoty, kdyby sem mohl neprodleně přijít a promluvit si se mnou.“

Puntičkářsky jsem to vše zopakoval. Na druhého konce jsem zaslechl překvapený výkřik.

„Bože můj,“ řekl Martin, „*Tak ona to tedy udělala*. Jsem tam hned.“

„Co říkal?“ zeptal se Poirot a já jsem mu to řekl.

„Aha!“ řekl Poirot. Vypadal potěšeně. „*Tak ona to tedy dělala*. Tohle řekl? Pak je to tak, jak jsem si myslel. Přesně tak.“

Japp se na něj zvědavě podíval.

„Já vás nechápu, pane Poirote. Nejdřív se chováte, jako kdyby to ta žena nemohla nikdy spáchat. A teď děláte, jako byste to celou dobu věděli.“

Poirot se jen usmíval.

Vdova

Bryan Martin dokonale dodržel slovo. Objevil se u nás za méně než deset minut. Během času, kdy jsme na něj čekali, mluvil Poirot výhradně o zcela odtažitých věcech a ani v nejmenším nebyl ochoten uspokojit Jappovu zvědavost.

Naše zprávy mladého herce evidentně hrozně rozrušily. Jeho tvář byla bílá a ztrhaná.

„Dobré nebe, pane Poirote,” řekla potřásl si s námi rukama. „To je ale strašlivé. Jsem hluboce otřesen - ačkoli nemohu říci, že jsem překvapen. Vždycky jsem napůl tušil, že by se něco takového mohlo stát. Jistě si pamatujete, co jsem včera říkal.”

„*Mais oui, mais oui*,” řekl Poirot. „Pamatuji si naprosto přesně, co jste včera říkal. Dovolte, abych vám představil inspektora Jappa, který tenhle případ vyšetřuje.”

Bryan Martin vrhl na Poirota vyčítavý pohled.

„To jsem netušil,” mumlal. „Měl jste mne varovat.”

Chladně se inspektorovi uklonil.

Pak se posadil a pevně stiskl rty.

„Není mi jasné,” protestoval, „proč jste mne sem volal. S tímhle vším nemám nic společného.”

„Já myslím, že máte,” řekl Poirot jemně. „Když jde o vraždu, člověk musí hodit za hlavu svá soukromá nepřátelství.”

„Ne, ne. Já jsem s Jane hrál. Dobře ji znám. Sakra, vždyť jsme přátelé.”

„A je to teprve chvilka, co jste pouze na základě sdělení, že je lord Edgware mrtev, dospěl bleskově k závěru, že to byla právě ona, kdo ho zavraždila,” poznamenal suše Poirot. herec vyskočil.

„Tím chcete říct...?” Oči mu málem vypadly z důlků. „Chcete říct, že se mýlím? Že se jí to vůbec netýká?”

Japp mu vpadl do řeči.

„Ne, ne, pane Martine. Docela jistě to udělala.”

Mladík se znovu zhroutil do svého křesla.

„Na chvilku jsem si myslel,” zamumlal, „že jsem se dopustil nejstrašlivějšího omylu.”

„Neměl byste dovolit, aby toto krásné přátelství ovlivňovalo vaši výpověď,” řekl Poirot rozhodně:

„To je všechno moc pěkné, ale...”

„Příteli, opravdu si přejete být lidmi řazen po bok ženy, která spáchala vraždu? Vraždu - nejodpornější ze všech lidských zločinů?”

Bryan Martin vzdychl.

„Vy tomu nerozumíte. Jane není obyčejná vražedkyně. Ona - ona nechápe rozdíl mezi dobrým a zlým. Opravdu, ona není plně svéprávná.”

„To bude otázka pro soud,” řekl Japp.

„No tak, nebojte se,” řekl Poirot konejšivě. „To není, jako byste ji obviňoval. Ona už vlastně obviněna byla. Nemůžete odmítat sdělit nám všechno, co víte. Máte určité závazky ke společnosti, mladý muži.”

Poirot se podíval na Jappa.

„Slyšel jste někdy lady Edgwareovou - možná bude lepší říkat jí Jane Wilkinsonová - vyslovit nějaké hrozby, pokud jde o jejího manžela?” zeptal se Japp.

„Ano, několikrát. Říkala, že jestli jí nedopřeje svobodu, ‚odpráskne‘ ho.”

„A nebyla to jen taková legrace?”

„Ne. Domnívám se, že to myslela vážně. Jednou dokonce říkala, že by si vzala taxík, jela k němu a zabila ho - vy jste to také slyšel, že, pane Poirote?”

Pateticky se obrátil na mého přítele. Poirot přikývl.

Japp pokračoval v otázkách.

„Dále jsme byli informováni, pane Martine, že chtěla svobodu, aby si mohla vzít jiného muže. Víte, kdo měl tím mužem být?”

Bryan souhlasně pokýval hlavou.

„Kdo?”

„Vévoda z Mertonu.”

„Vévoda z Mertonu! Pánové!” detektiv hvízdal. „Tak vám povím, to hrála velice vysokou hru. Říká se o něm, že je jedním z nejbohatších mužů v Anglii.”

Bryan přikývl ještě zaraženěji než kdykoli předtím. Nerozuměl jsem dost dobře Poirotovu chování. Seděl pohodlně opřený v křesle. Prsty obou rukou měl spojené před sebou a rytmicky přikyvoval hlavou, jako by vyjadřoval naprostý souhlas člověka, který si právě pustil nějakou desku na gramofonu a raduje se z toho, co slyší.

„Její manžel by se s ní nerozvedl?”

„Ne, kategoricky to odmítal.”

„Jste si tím naprosto jist?”

„Naprosto.”

„A teď,” řekl Poirot a znovu převzal hlavní slovo rozhovoru, „se k tomu dostáváme. Lady Edgwareová mne požádala, abych navštívil jejího manžela. Měl jsem se pokusit získat jeho souhlas s rozvodem. Pozval mne na dnešní rá-no.”

Bryan Martin zavrtěl hlavou.

„To by k ničemu nebylo,” prohlásil s jistotou. „Edgware by s tím stejně nikdy nesouhlasil.”

„Myslíte, že ne?” řekl Poirot a laskavě se na něj zadíval.

„Zaručeně. Jane to věděla s naprostou, absolutní jistotou. Neměla ani tu nejmenší naději, že by se vám to mohlo podařit. Už přestala doufat. Ten člověk byl maniak, co se rozvodů týče.”

Poirot se usmál. Jeho oči se náhle zeleně zaleskly.

„Mýlíte se, mladý muži,” řekl jemně. „Včera jsem s lordem Edgwarem hovořil, *a on s rozvodem souhlasil.*”

Nebylo pochyb o tom, že pod dojmem této zprávy Bryan Martin totálně oněměl. Zíral na Poirota s očima navrch hlavy.

„Vy - vy jste s ním včera mluvil?” dostal ze sebe.

„Ve čtvrt na jednu,” řekl Poirot svým obvyklým metodickým hlasem.

„A on souhlasil s rozvodem?”

„A on souhlasil s rozvodem.”

„To jste měl ihned říct Jane,” křičel mladík obviňujícím hlasem.

„To jsem také udělal, pane Martine.”

„Cože?” vykřikli Japp a Martin společně.

„To trochu zpochybňuje motiv, není-liž pravda?” zamumlal. „A teď mi dovolte, pane Martine, abych obrátil vaši pozornost k tomuhle.”

Ukázal mu odstavec v novinách.

Bryan si ho bez většího zájmu přečetl.

„Vy si myslíte, že to je nějaké alibi?” zeptal se. „Předpokládám, že lord Edgware byl zastřelen někdy včera večer?”

„Proboden, ne zastřelen,” upřesnil Poirot.

Martin pomalu položil noviny.

„Obávám se, že vám to k ničemu nebude,” řekl s lítostí. „Jane na tu večeri nešla.”

„Jak to víte?”

„Už jsem zapomněl, kde jsem to slyšel, ale někdo mi to říkal.”

„To je škoda,” řekl Poirot zamyšleně.

Japp se na něj zvědavě podíval.

„Já vám nerozumím, pane. Teď to vypadá, jako byste si nepřál, aby ta mladá žena byla vinna.”

„Ne, ne, můj milý Jappe. Nejsem takový záškodník, za jakého mne pokládáte. Ale abych vám řekl pravdu, způsob, jakým tento případ prezentujete, pobuřuje inteligenci.”

„Co tím myslíte, pobuřuje inteligenci? Moji ne.”

Viděl jsem jasně, jaká slova má Poirot na jazyku. Včas je spolkl.

„Máme tu mladou ženu, která si přeje, jak říkáte, zbavit se svého manžela. Toto tvrzení já nezpochybňuji. Řekla mi to zcela jasně. *Eh bien*, co že to vlatně řekla? Ona několikrát před svědky opakovala, jasně a hlasitě, že přemýšlí o vraždě svého manžela. A pak jde jednoho večera ven. Zastaví se u něj doma, představí se sluhovi, probodne ho a jde pryč. Jak byste takové jednání nazval, příteli? Neodporuje to zdravému rozumu?”

„Bylo to trochu bláznivé, zajisté.”

„Bláznivé? To je imbecilita!”

„Podívejte,” řekl Japp a vstal. „Pro policii je jen výhodné, že zločinci ztrácejí hlavu. Já se teď musím vrátit do Savoye.”

„Dovolíte nám, abychom vás doprovodili?”

Japp nic nenamítal, a tak jsme šli. Bryan Martin nás váhavě opustil. Zdálo se, že je ve stavu obrovského duševního napětí. Dychtivě nás prosil, aby byl informován o jakémkoli pokroku ve vyšetřování.

„Nervózní chlapík,” řekl Japp.

Poirot souhlasil.

V Savoyi jsme našli velice oficiálně vyhlížejícího muže, který právě dorazil, a společně jsme pokračovali do apartmá Jane Wilkinsonové. Japp oslovil jednoho z mužů na chodbě.

„Dělala něco?” zeptal se lakonicky.

„Chtěla telefonovat!”

„A komu telefonovala?” zeptal se Japp rychle.

„Do Jayova salónu. Pro smuteční šaty.”

Japp si zanádal pod fousy. Vstoupili jsme do apartmá. Ovdovělá lady Edgwareová si před zrcadlem zkoušela klobouky. Byla oblečena do černobílé filmové kreace. Pozdravila nás oslnivým úsměvem.

„Hleďme, pan Poirot! Jak je to od vás hezké, že jste přišel. Pane Moxone,” - to bylo jméno jejího právního zástupce - „jsem tak ráda, že jste tady. Posadte se sem ke mě a říkejte mi, na které otázky bych měla odpovídat. Zdá se, že si tady ten pán myslí, že jsem šla ráno ven a zabila George.”

„Včera večer, madam,” řekl Japp.

„Říkal jste dnes ráno. V deset.”

„Říkal jsem v noci, okolo desáté.”

„Opravdu? Promiňte, já mívám v deset ráno ještě půlnoc, pane inspektore.”

„Vždyť teď teprve jde na desátou,” řekl Japp tvrdě.

Její oči se doširoka otevřely.

„Proboha,” zamumlala, „to už je let, co jsem nevstávala takhle brzy. To muselo být někdy za rozbřesku, když jste přišel.”

„Vteřinku, inspektore.” řekl pan Moxon svým uvážlivým, formálním hlasem. „Kdy se podle vás stala ta - ehm - politováníhodná - šokující - událost?”

„Někdy okolo desáté hodiny včera večer, pane.

„Tak to je snad v pořádku,” řekla Jane ostrě. „Byla jsem na večíрку - Ach!” zakryla si náhle rukou ústa. „Možná jsem to vůbec neměla říkat.”

Polekaně a tázavě se podívala na právníka.

„Jestliže jste byla včera večer v deset hodin na - ehm - večíрку, lady Edgwareová, já - ehm - já pak nevím o žádném důvodu, proč byste o této skutečnosti neměla informovat pana inspektora - žádné námitky z mé strany.”

„To je pravda,” řekl Japp. „Žádal jsem vás, abyste se vyjádřila k tomu, co jste včera večer dělala.”

„To jste tedy nežádal. Jen jste říkal něco o desáté hodině. A vůbec, strašlivě jste mne vyděsil. Dokonce jsem omdlela, pane Moxone.”

„A co ten večírek?”

„To bylo u sira Montagu Cornera, v Chiswicku. Večeře začínala o půl deváté.”

„Kdy jste odtud odešla?”

„Vyrázila jsem okolo osmé. Na chvíli jsem se zastavila v Piccadilly Pallace a rozloučila se s jednou americkou přítelkyní, která právě odjíždí do Států - paní Van Dusenovou. Do Chiswicku jsem dorazila ve tři čtvrtě na devět.”

„A kdy jste odtamtud odešla?”

„Okolo půl dvanácté.”

„Jela jste přímo sem?”

„Ano.”

„Taxíkem?”

„Ne. Svým vlastním autem. Najímám si ho od firmy Daimler.”

„A po tu dobu, co jste byla na večíрку, jste se nevzdálila?”

„To - já -”

„Tak vzdálila jste se, nebo ne?”

Vypadalo to, jako když se vrhá teriér na krysu.

„Já přesně nerozumím, co tím myslíte. Když jsme večeřeli, zavolali mne k telefonu.”

„Kdo vám volal?”

„Řekla bych, že to byl nejspíš nějaký žert. Někáký hlas řekl: ‚Je to lady Edgwareová?’ a já odpověděla ‚Ano, správně.’ Pak se už ozval jenom smích a hovor byl ukončen.”

„Byl telefon mimo budovu?”

Její oči se překvapením doširoka otevřely.

„Ovšem, že ne.“

„A na jak dlouho jste se vzdálila od stolu?“

„Tak na minutu a půl.“

Pak toho Japp nechal. Byl jsem přesvědčen, že jí nevěří jediné slovo, ale když slyšel její výpověď, nemohl dělat nic dalšího, dokud její alibi buď nepotvrdí, nebo nevyvrátí.

Chladně jí poděkoval a odešel. Také my jsme se chystali k odchodu, ale Jane zavolala Poirota zpět.

„Pane Poirote, udělal byste pro mne něco?“

„Zajisté, Madame.“

„Pošlete za mne vévodovi telegram do Paříže. Je v Crillonu. Měl by o tom vědět. Nerada bych jej posílala sama. Myslím, že bych se měla pár týdnů chovat jako truchlící vdova.“

„Je zcela zbytečné posílat telegram, Madame,“ řekl Poirot. „Jistě to bude i ve francouzských novinách.“

„Máte pravdu! Samozřejmě, že to tam bude. Myslím, že je teď na místě, abych se chovala, jak se patří, když to tak dobře dopadlo. Přála bych si jednat, jak se na vdovu sluší. S určitou důstojností, víte. Přemýšlela jsem o poslání věnce z orchidejí. Je to jedna z nejdražších věcí, které dostanete. Nejspíš bych měla jít na pohřeb. Co myslíte?“

„Nejdříve se budete muset zúčastnit soudního ohledání, Madame.“

„Máte asi pravdu.“ Chvilku uvažovala. „Vůbec nemám ráda toho inspektora ze Scotland Yardu. K smrti mne vyděsil. Pane Poirote?“

„Ano?“

„Tak se mi zdá, že to bylo štěstí, že jsem se nakonec přece jen rozhodla na tu večeři jít.“

Poirot už mířil ke dveřím. Při těchto slovech se náhle prudce otočil.

„Co jste to řekla? ...přece jen rozhodla...?“

„Původně jsem měla v úmyslu zůstat doma. Včera odpoledne mne trápily strašlivé bolesti hlavy.“

Poirot několikrát polkl. Zdálo se, že má potíže s mluvením.

„Řekla jste to někomu?“ zeptal se konečně.

„Samozřejmě, že ano. Byla jsem na čaji se spoustou lidí, kteří chtěli, abych s nimi pak šla na coctail, a já řekla, Ne‘.

Vysvětlila jsem jim, že se mi hlava bolestí div nerozskočí. že pojedou rovnou domů a že ani na žádnou večeři nepůjdu.“

„A co vás přimělo ke změně názoru?“

„Ellis do mne pořád hučela. Říkala, že si nemohu dovolit tam nejít, protože sir Monagu tahá za spoustu nitek, víte, a má vrtošivou povahu. Hrozně snadno se urazí. Mně by to nevadilo, protože až si vezmu Mertona, už mi na tom stejně nebude záležet. Ale Ellis je našťěstí vždycky pozorná. Říkala, že bych toho mohla spoustu propást - a nejspíš měla pravdu. A tak jsem nakonec šla.“

„Můžete být Ellis hluboce vděčná, Madame,“ řekl Poirot vážně.

„Řekla bych, že ano. Ten inspektor to měl už celé nalinkované, že?“

Zasmála se, ale Poirot ne. Pak promluvil tichým hlasem.

„Vyjde to na stejno - budu muset začít usilovně přemýšlet. Ano, velmi usilovně přemýšlet.“

„Ellis,“ zvolala Jane.

Služebná přišla z vedlejšího pokoje.

„Pan Poirot říká, že to bylo velké štěstí, že jste mne přinutila, abych na tu večeři včera večer šla.“

Ellis jen švihla po Poirotovi pohledem. Tvářila se zamračeně a nesouhlasně.

„To se nedělá, nedodržovat závazky, paní. A vy to děláte velice ráda. Ne vždy to lidé odpouštějí, a pak dovedou být i hrubí.“

Jane zvedla klobouk, který si zkoušela, když jsme přišli. Začala si jej zkoušet znovu.

„Nesnáším černou,“ řekla bezútesně. „Nikdy ji nenosím. Ale řekla bych, že jako správná vdova ji budu muset nosit. Všechny tyto klobouky jsou příšerné. Zavolejte do jiného kloboučnictví, Ellis. Musím před lidmi vypadat skvěle.“

Tiše jsme s Poirotem vyklouzli z pokoje.

Sekretářka

Jappa jsme už nezahledli. Objevil se znovu až asi o hodinu později, mrštil klobouk na stůl a řekl, že totálně vybuchl.

„Vyšetřoval jste?“ zeptal se Poirot soucitně.

Japp ponuře přikývl.

„Jestli nelže čtrnáct lidí, tak je z toho venku,” zavrčel.

Pokračoval:

„Nevadí mi, že jsem vám řekl, pane Poirote, že si myslím, že je to jasný případ. Když se na to podíváte, nezdá se, že by kdokoli jiný mohl zabít lorda Edgwarea. Ona jediná mohla mít náznak motivu.”

„To bych neřekl. *Mais continuez.*”

„Dobrá, jak říkám, předpokládal jsem, že je to jasné. Vy víte, jací tihle lidé od divadla jsou - drží spolu, aby kryli kolegu. Ale tohle je něco úplně jiného. Ti lidé včera na té večeři, to byla samá velká zvířata. Nikdo z nich nepatřil mezi její blízké přátele a někteří se ani navzájem neznali. Jejich svědectví je nezávislé a důvěryhodné. Doufal jsem, že zjistím, že se tak na půl hodinky ztratila. Snadno to mohla udělat - jít si přepudrovat nos nebo si vymyslet nějakou podobnou výmluvu. Ale ne. Tak, jak nám řekla, opustila stůl jenom kvůli tomu telefonátu, a to s ní ještě šel sluha. Mimochodem, bylo to přesně tak, jak nám to popsala. Sluha slyšel, co říkala. „Ano, je to tak. Tady je lady Edgwareová.” A na druhém konci zavěsili. Vidíte, že je to zvláštní? I když, ne že by to mělo s tím případem něco společného.”

„Možná, že ne - ale je to zajímavé. Byl to muž nebo žena, kdo volal?”

„Myslím, že říkala, že to byla žena.”

„Zvláštní,” řekl Poirot zamysleně.

„To je jedno,” řekl Japp netrpělivě. „Vraťme se k té důležitější části. Celý večer probíhal přesně tak, jak ho popisovala. Přišla tam ve tři čtvrtě na devět, odešla v půl dvanácté a domů dorazila ve tři čtvrtě. Mluvil jsem s jejím řidičem. Je to stálý zaměstnanec Daimlerů. A lidé v Savoyi ten čas potvrdili.”

„*Eh bien*, zdá se, že to do sebe zapadá.”

„Takže co potom s těmi dvěma v Regent Gate? To není jenom sluha. Sekretářka lorda Edgwarea ji také viděla. Oba přísahají na všechno, co je jim svaté, že to byla lady Edgwareová, kdo přišel v deset hodin.”

„Jak dlouho tam ten sluha pracuje?”

„Šest měsíců. Pěkný chlap, mimochodem.”

„Ano, vskutku. *Eh bien*, příteli, jestliže tam pracuje jenom šest měsíců, tak nemohl poznat nebo nepoznat lady Edgwareovou, protože ji nikdy předtím neviděl.”

„Zná ji z novinových fotografií. A i tak, sekretářka ji znala. Pracuje u lorda Edgwarea pět nebo šest let a právě ona si je absolutně jistá.”

„Tak je to tedy,” řekl Poirot. „Přál bych si s tou sekretářkou promluvit.”

„Co kdybyste k ní se mnou zašel hned teď?”

„Děkuji, *mon ami*, to by mne velmi potěšilo. Doufám, že se vaše laskavé pozvání vztahuje i na Hastingse.”

Japp se ušklíbl.

„Pochopitelně. Pes přece vždy následuje svého pána,” dodal, což jsem nepochybně nemohl považovat za nejvkusnější.

„Připomíná mi to případ Elizabeth Canningové,” řekl Japp. „Pamatujete se? Jak tenkrát alespoň dvacet svědků na obou dvou stranách přísahalo, že tu cikánku, Mary Squiresovou, viděli na dvou různých koncích Anglie. Také to byli dobří, vážení svědkové. A zvlášť taková. odporná tvář, jaké se dvě nenajdou. To tajemství se nikdy nevyjasnilo. Zdá se, že tady to bude totéž. Jsou tu dvě oddělené skupiny lidí, připravených přísahat, že ta žena byla na dvou různých místech současně. Kdo z nich má pravdu?”

„To by snad nemělo být tak těžké zjistit.”

„Vám se to řekne, ale ta žena, slečna Carrollová, ta lady Edgwareovou *doopravdy* znala. Dokonce s ní žila denodenně v jednom domě. Není moc pravděpodobné, že by se zmýlila.”

„Brzy uvidíme.”

„Kdo vlastně zdědí titul?” zeptal jsem se.

„Synovec, kapitán Ronald Marsh. Tak trochu budižkničemu, jak jsem slyšel.”

„Jak doktor odhaduje dobu úmrtí?” chtěl vědět Poirot.

„Budeme si muset počkat, přesnější výsledek dostaneme až po pitvě. Musí zjistit, kam až došla večere.” Jappův způsob vyjadřování, bohužel, měl dojemnosti daleko. „Ale deset hodin by dost odpovídalo. Naposledy byl viděn několik minut po deváté, když odcházel od večere a sluha mu nesl whisky se sodou do knihovny. V jedenáct, když šel sluha spát, už bylo v knihovně zhasnuto - takže to už muselo být po něm. Neseděl by potmě.”

Poirot zamyšleně přikyvoval. Za pár minut jsme byli nahoře u domu, jehož rolety teď byly stažené.

Dveře nám otevřel ten pěkný sluha.

Japp šel první a vedl nás. My jsme ho s Poirotem následovali. Dveře se otvíraly doleva, takže sluha teď stál na straně u zdi. Poirot šel po mé pravé ruce, a jelikož je menší než já, uviděl ho sluha, až když jsme vstoupili dovnitř. Protože jsem byl k němu blízko, zaslechl jsem, jak se prudce nadechl, a když jsem se na něj rychle podíval, zjistil jsem, že vydechene zírá na Poirota a v jeho tváři je jasně patrný strach. Uložil jsem si tuto příhodu do paměti, protože by mohla být důležitá.

Japp napochodoval do jídelny, která se nacházela vpravo, a zavolal si sluhu.

„A teď bych si přál, Altone, abychom to prošli ještě jednou velmi pozorně. Bylo deset hodin večer, když ta dáma přišla?”

„Lady Edgwareová? Ano, pane.”

„Podle čeho jste ji poznal?” zeptal se Poirot.

„Představila se mi, pane, a mimo to znám její fotografie z novin a také jsem ji viděl v divadle.”

Poirot přikývl.

„Co měla na sobě?”

„Byla v černém, pane. Černé vycházkové šaty a malý klobouček. Měla také perlový náhrdelník a šedé rukavice.”

Poirot se tázavě podíval na Jappa.

„Bílé večerní šaty a hermelínový přehoz,” řekl inspektor jasně.

Sluha pak pokračoval. Jeho příběh se dokonale shodoval s tím, co nám už říkal Japp.

„Nepřišel toho večera za vaším pánem nikdo jiný?” zeptal se Poirot.

„Ne, pane.”

„Jak byl zajištěn hlavní vchod?”

„Na dveřích je patentní zámek, pane. Obvykle zavírám na závoru, když jdu spát. Přesněji v jedenáct. Ale včera večer byla slečna Geraldina v Opeře, takže závora zůstala nezasunutá.”

„A jak vypadaly dveře ráno?”

„Byly zavřené na závoru, pane. Slečna Geraldina je zajistila, když se vrátila.”

„A kdy se vrátila? Víte to?”

„Myslím, že okolo tři čtvrtě na dvanáct, pane.”

„Takže během doby od jedenácti do tři čtvrtě na dvanáct nebylo možné otevřít dveře zvenčí jinak než klíčem, zevnitř však stačilo vzít za kliku. Je to tak?”

„Ano, pane.”

„Kolik klíčů od těch dveří existuje?”

„Jeden mělo jeho lordstvo, pane, a jeden zůstával v hale. Ten si včera večer vzala slečna Geraldina. Nevím o žádném dalším, pane.”

„Má ještě někdo v domě klíč?”

„Ne, pane, slečna Carrollová vždycky zvoní.”

Poirot řekl, že je to všechno, na co se chtěl zeptat, a vydali jsme se hledat sekretářku.

Našli jsme ji, jak velmi pilně píše u velkého psacího stolu. Slečna Carrollová byla příjemná, výkonně vyhlížející žena okolo pětadvacítky. Její hezké vlasy šedivěly a nosila skřípec, za nímž se na nás leskly bystré modré oči. Když promluvila, poznal jsem její jasný, profesionální hlas, který jsem slyšel v telefonu.

„Á, pan Poirot,” řekla, když nás Japp představil. „To jste byl vy, kdo měl dohodnutou schůzku s lordem Edgwarem na včerejší dopoledne?”

„Naprostě přesné, Mademoiselle.”

Zdálo se mi, že na Poirota udělala příznivý dojem. Byla to vtělená uhlazenost a preciznost.

„Tak tedy, inspektore Jappe,” řekla slečna Carrollová, „co víc pro vás mohu udělat?”

„Pouze toto. Jste si absolutně jistá, že ta osoba, která přišla včera večer, byla lady Edgwareová?”

„To je už potřetí, co se mne na to ptáte. Samozřejmě jsem si jistá. Viděla jsem ji.”

„Kde jste ji viděla, Mademoiselle?”

„V hale. Mluvila chvíli se sluhou, pak prošla halou a vešla do dveří, které vedou do knihovny.”

„A kde jste byla vy?“
 „V prvním patře - dívala jsem se dolů.“
 „A jste si jistá, že se nemůžete mýlit?“
 „Absolutně. Jasně jsem rozeznala její tvář.“
 „Nemohla jste si ji splést s někým hodně podobným?“
 „Zajisté nikoliv. Rysy Jane Wilkinsonové jsou naprosto jedinečné. Byla to ona.“
 Japp se zadíval na Poirota, jako by říkal: „Vidíte.“
 „Měl lord Edgware nějaké nepřátele?“ zeptal se Poirot náhle.
 „Nesmysl,“ řekla slečna Carrollová.
 „Jak to myslíte - nesmysl, Mademoiselle?“
 „Nepřátele! Lidé dneska nemají *nepřátele*. Alespoň ne v Angli!“
 „Ale přesto byl lord Edgware zavražděn.“
 „To udělala jeho žena,“ řekla slečna Carrollová.
 „Manželka není nepřítel - že ne?“
 „Jsem přesvědčena, že je to ta nejneobvyklejší věc, která se může stát. Nikdy jsem neslyšela, že by se něco takového přihodilo - alespoň ne v naší společenské třídě.“
 Zřejmě měla slečna Carrollová představu, že vraždy páchají pouze podnapilí příslušníci nižších vrstev.
 „Kolik existuje klíčů od domu?“
 „Dva,“ ihned odpovíděla. „Jeden měl u sebe lord Edgware. Druhý vždycky ležel v šuplíku v hale, takže kdokoli se vracel později, mohl si ho vzít. Existoval ještě třetí, ale kapitán Marsh jej ztratil. Je velmi nedbalý.“
 „Chodil sem kapitán Marsh často?“
 „On tu dokonce bydlel. Odstěhoval se před třemi lety.“
 „A proč?“ zeptal se Japp.
 „Nevím. Nejspíš nevycházel se svým strýčkem.“
 „Myslím, že víte daleko víc než toto, Mademoiselle,“ řekl jemně Poirot.
 Střelila po něm pohledem.
 „Nejsem klepna,“ pane Poirote.
 „Ale můžete nám říct, co je pravdy na pověstech, že mezi kapitánem Marshem a jeho strýcem byly zásadní neshody.“
 „To nebylo tak vážné. Ono bylo prostě obtížné s lordem Edgwarem vyjít.“
 „Dokonce i vy jste se s tím setkala?“
 „Nemluvila jsem o sobě. Já jsem s lordem Edgwarem neměla nikdy žádné neshody. Vždy mne považoval za naprosto spolehlivou.“
 „Ale co se týče kapitána Marshe ...“
 Poirot se toho držel a vlídně ji vedl k dalším odhalením.
 „Byl extravagantní. Zadlužil se. Byl tam ještě nějaký jiný problém - nevím přesně jaký. Hrozně se pohádali. Lord Edgware mu zakázal znovu překročit práh tohoto domu. To je vše.“
 Její ústa se pevně semkla. Očividně již nehodlala říct ani slovo.
 Pokoj, v němž jsme s ní hovořili, byl v prvním patře. Když jsme vyšli ven, Poirot mne chytil za paži. „Minutku, Hastingsi, zůstaňte prosím zde. Půjdu dolů s Jappem. Dávejte pozor, než dojdeme do knihovny, a pak přijďte za námi.“
 Už dávno jsem se vzdal a přestal Poirotovi dávat otázky začínající slovem „Proč“. Jako Bílá Brigáda: „Není nám tázati se. Je nám zvítězit nebo zemřít.“ - ačkoliv umírání po mně ještě nikdy nechtěl. Měl jsem za to, že podezřívá sluhu, že bude slídit a poslouchat u dveří, a chtěl se o tom ujistit.
 Zaujal jsem určené postavení a díval jsem se přes zábradlí. Poirot a Japp šli nejdříve k předním dveřím a zmizeli mi z očí. Pak se znovu objevili a kráčeli pomalu přes halu. Sledoval jsem jejich záda, dokud nedošli do knihovny. Počkal jsem ještě chvíli, a když se sluha neobjevil, seběhl jsem dolů a připojil se k nim.
 Tělo bylo samozřejmě odstraněno. Záclony byly zataženy a světlo svítilo. Poirot a Japp stáli uprostřed pokoje a rozhlíželi se.
 „Nic tu není,“ říkal zrovna Japp.
 A Poirot mu s úsměvem odpovídal:
 „Bohužel, žádný cigaretový popel, ani stopy na koberci, ani pohozená dámská rukavička, ani náznak vůně parfému,
 jemně se vznášející ve vzduchu! Nic z toho, co bývá ve vymyšlených detektivních příbězích.“
 „Policie tam vždycky vypadá jako úplně slepá,“ zašklebil se Japp.

„Jednou jsem našel vodítko,” řekl Poirot zasněně, „ale protože měřilo čtyři stopy, a ne čtyři palce, nikdo mi tenkrát nevěřil.”

Vybavily se mi okolnosti onoho případu a zasmál jsem se. Pak jsem si vzpomněl na svůj úkol.

„Bylo to v pořádku, Poirote,” řekl jsem. „Dával jsem pozor a pokud mohu říct, nikdo za vámi neslídil.”

„Ty oči přítele Hastingse,” řekl Poirot s jemným úsměškem. „Řekněte mi, příteli, viděl jste tu růži, co jsem držel v zubech?”

„Růži v zubech?” zeptal jsem se užasle. Japp se otočil stranou a začal se nahlas chechtat.

„Vy budete má smrt, Poirote, má smrt,” řekl. „Růže! A co si vymyslíte příště?”

„Dostal jsem nápad zahrát si na Carmen,” pokračoval Poirot nevyrušen.

Říkal jsem si, jestli se zbláznili, nebo co se jim vlastně stalo.

„Vy jste ji nezpозoroval, Hastingsi?” zeptal se mne Poirot vyčítavě.

„Ne,” řekl jsem a zíral na něj. „To ale znamená, že jsem vám nemohl vidět do tváře.”

„Nevadí,” řekl a vlídně zavrtěl hlavou.

Dělali si ze mne legraci?

„Tak to by bylo,” řekl Japp. „Tady už nemáme co dělat. Ještě bych rád znovu viděl jeho dceru, jestli to půjde. Byla příliš rozrušená, takže jsem z ní předtím nic nedostal.”

Zazvonil na sluhu.

„Zeptejte se slečny Geraldiny, jestli bych se s ní mohl na okamžik setkat?”

Sluha odešel. O pár minut později se nevrátil on, ale slečna Carrolllová.

„Geraldina ještě spí,” řekla. „Utrpěla hrozný šok, chudák dítě. Když jste odešel, dala jsem jí něco na spaní a ona velmi tvrdě usnula. Zkuste to tak za hodinku, za dvě.”

Japp souhlasil.

„Každopádně vám neřekne ani o slovo víc než já,” řekla slečna Carrolllová pevně.

„Co si myslíte o tom zdejší sluhovi?” zeptal se Poirot.

„Je pravda, že ho nemám moc ráda,” odpověděla slečna Carrolllová, „ale nemohu vám říct proč.”

Došli jsme až ke vchodu.

„Vy jste včera v noci stála támhle, není-liž pravda?” řekl Poirot náhle a ukázal rukou nad schody.

„Ano, proč?”

„A viděla jste lady Edgwareovou, jak jde halou ke knihovně?”

„Ano.”

„A jasně jste viděla její tvář?”

„Zajisté.”

„*Ale vy jste nemohla vidět její tvář, Mademoiselle. Z toho místa, kde jste stála, jste mohla vidět jen její týl.*”

Slečna Carroll zrudla zlostí. Vypadala zaraženě.

„Její temeno, její hlas, její chůze! To je všechno totéž. Absolutně jistě! Říkám vám, já *vím*, že to byla Jane Wilkinsonová - totálně zlá a zkažená ženská, ze všech nejhorší!”

Otočila se a vyběhla po schodech nahoru.

Možnosti

Japp nás musel opustit a my s Poirotem jsme šli do Regent's Parku a našli jsme si tichou lavičku.

„Teď už chápu, co jste chtěl s tou růží mezi zuby,” řekl jsem se smíchem, „ale v tu chvíli jsem si myslel, že jste se dočista zbláznil.”

S úsměvem přikývl.

„Víte, Hastingsi, ta sekretářka je velmi nebezpečný svědek. Je nebezpečná, protože je nepřesná. Všiml jste si, že jasně tvrdila, že viděla *tvář* té návštěvnice. Už v tu chvíli jsem si říkal, že to není možné. Kdyby vycházela z knihovny, budiž, ale ne když šla do ní. Tak jsem tedy uspořádal malý experiment, který dopadl přesně tak, jak jsem předpokládal. A když jsem ji pak chytil do pasti, okamžitě změnila výpověď.”

„Ačkoliv její víra v to, co viděla, zůstala neotřesená,” namítl jsem. „A navíc, hlas a chůze jsou stejně nezaměnitelné.”

„Ne, ne.”

„Jak to, Poirote, já bych řekl, že hlas a způsob chůze jsou na člověku to nejcharakterističtější.”

„S tím souhlasím. A proto se dají nejsnadněji napodobit.”

„Máte na mysli...”

„Vraťte se o pár dní nazpátek. Pamatujete se ještě, jak jsme onehdy večer seděli v hledišti. ...”

„Carlotta Adamsová? Pak ale musí být geniální.”

„Není tak obtížné napodobit známou osobnost. Ale souhlasím, že má mimořádný talent. Myslím, že by to dokázala i bez pomoci osvětlení a vzdálenosti...”

Náhle mi prolétla hlavou myšlenka.

„Poirote,” vykřikl jsem, „přece si nemyslíte, že by to bylo možné. Ne, to by byla příliš velká shoda okolností.”

„To záleží na tom, jak se na to díváte, Hastingsi. Z určitého pohledu by to vůbec nemusela být náhoda.”

„Proč by ale Carlotta Adamsová vraždila lorda Edgwarea? Vždyť ho ani neznala.”

„Jak to, víte, že ho neznala? Nepředjímejte skutečnosti, Hastingsi. Mezi nimi mohly existovat vztahy, o kterých nám není nic známo. Tedy, ne že by právě tohle byla moje teorie.”

„A jaká je tedy vaše teorie?”

„Možnost, že je do toho Carlotta Adamsová zapletená, mně napadla hned na začátku.”

„Ale, Poirote...”

„Počkejte, Hastingsi. Nechte mne, ať vám předestřu několik faktů. Lady Edgwareová k nám byla neuvěřitelně sdílná, vyprávěla nám o neshodách s manželem a dokonce šla tak daleko, že se zmínila o jeho případném zavraždění. A neslyšeli jsme to jen my. Slyšel to číšník, jistě to několikrát slyšela její služebná, Bryan Martin a možná i sama Carlotta Adamsová. Navíc je tu spousta ostatních, kterým to tito lidé opakovali. A pak, ten samý večer, se diskutuje o naprosté dokonalosti, s jakou Carlotta Adamsová imitovala Jane Wilkinsonovou. Kdo tu měl motiv pro vraždu lorda Edgwarea? Jeho žena.

Nyní předpokládejme, že se lorda Edgwarea chtěl zbavit někdo jiný. Obětního beránka už bychom měli po ruce. V den, kdy Jane Wilkinsonová ohlásila, že bude večer doma odpočívat - *plán začal být uskutečňován*. Lady Edgwareová musí být viděna, jak vstupuje do domu v Regent Gate. Dobrá, byla viděna. Jde dokonce tak daleko, že se představí jménem. *Ah! c'est peu trop, ça!* To by probudilo podezření i v ústřici.

A ještě jeden postřeh, drobný - připouštím. Žena, která přišla ten večer do Regent Gate, byla oblečena černě. *Jane Wilkinsonová nikdy nenosí černou*. Slyšeli jsme, když to říkala. Předpokládejme, že žena, která tam včera večer přišla, *nebyla* Jane Wilkinsonová - že to byla žena, která ji pouze představovala. Zabíla tato žena lorda Edgwarea?

Anebo do domu vstoupila nějaká třetí osoba a zavraždila ho? Jestliže ano, přišla tato osoba před, nebo po návštěvě lady Edgwareové, nebo přesněji řečeno ženy, která se za ni přestrojila? Jestliže až po ní, co ta žena lordu Edgwareovi řekla? Jak mu svou přítomnost vysvětlila? Mohlo se jí podařit obelstít sluhu, který lady Edgwareovou osobně neznal, a sekretářku, která ji sice znala, ale neviděla ji z blízka. Ale nemohla počítat s tím, že se jí podaří obalamutit jejího manžela. Nebo tam už bylo jen jeho mrtvé tělo. Zabil ho někdo předtím, než vstoupila do domu - někdy mezi devátou a desátou?”

„Zadržte, Poirote!” vykřikl jsem. „Točí se mi z vás hlava.”

„Ne, ne, příteli. Pouze zvažujeme možnosti. Je to stejné, jako zkoušení šatů. Sedí to? Ne, krčí se to na rameni.

Tak tyhle? Ano, ty jsou lepší, ale zase ne dost velké. Tyhle jsou příliš malé. A tak dále, a tak dále, dokud nezískáme stříh, který přesně sedí - pravdu."

„Koho podezříváte z tak ďábelské léčky?" zeptal jsem se.

„Teď je ještě příliš brzy. Člověk musí ještě zvážit, kdo měl motiv k vraždě lorda Edgwarea. Je tu samozřejmě synovec, který něco zdědí. Možná příliš zřejmé. A navzdory tvrzení slečny Carrolllové je tu otázka nepřátel. Lord Edgware mi připadal jako člověk, který si snadno nadělá nepřátele."

„Ano," souhlasil jsem, „to je pravda."

„Ať to byl kdokoli, musel se cítit dokonale v bezpečí. Nebýt toho, že si to Jane Wilkinsonová v poslední minutě s tou večerí rozmyslela, neměla by teď vůbec žádné alibi. Mohla by bývala být ve svém pokoji v Savoyi, ale bylo by obtížné to dokázat. Byla by uvězněna, odsouzena - a pověšena."

Otřásl jsem se.

„Ale je tu jedna věc, které nerozumím," pokračoval Poirot. „Snaha, aby na ni padlo podezření, je jasná - ale co ten telefonát? Proč jí kdo volal do Chiswicku, a když se přesvědčil, že tam je, ihned zavěsil? Vyvolává to dojem, jako kdyby se chtěl někdo o její přítomnosti ujistit dříve, než něco udělá. Ale co? Bylo to v půl desáté, tedy téměř jistě před vraždou. To vypadá jako - nevím o jiném výstižnějším slově - *dobročinnost*. To *nemohl* být vrah, kdo jí volal - ten založil všechny své plány na tom, že to na ni svede. Takže, kdo to potom byl? Zdá se, jako bychom tu měli dvě úplně odlišné skupiny okolností."

Zavrtěl jsem hlavou naprosto zmaten.

„Mohla by to být náhoda," navrhl jsem.

„Ne, ne, všechno nemůže být náhoda. Před šesti měsíci zmizel dopis. Proč? Je tu příliš mnoho nevysvětlených věcí. Musí tu být něco, co by je spojovalo."

Vzdychl a pokračoval.

„Ten příběh, který nám přišel povědět Bryan Martin. . ."

„Jistě, Poirote, ten s tím nemá nic společného."

„Jste slepý, Hastingsi, slepý a zatvrzele tupý. Copak nevidíte, že to celé vytváří vzorek? Zatím ještě zmatený, ale postupně se bude vyjasňovat, ..."

Zdálo se mi, že Poirot je příliš optimistický. Neměl jsem pocit, že by se cokoli mělo kdy vyjasnit. Můj mozek se potácel v mlhách.

„Není to k ničemu," řekl jsem náhle. „Nevěřím tomu s Carlottou Adamsovou. Připadala mi jako - jako velice slušná dívka."

Najednou, ještě když jsem mluvil, vzpomněl jsem si na Poirotova slova o lásce k penězům. Láska k penězům - neležela právě ona u kořenů všech zdánlivých nejasností? Měl jsem pocit, že byl Poirot tenkrát večer osvěcen. Viděl Jane v nebezpečí, jež bylo výsledkem jejího podivného sobectví a temperamentu. Viděl Carlottu svedenou její lakotou.

„Já si nemyslím, že tu vraždu spáchala, Hastingsi. Je na to příliš chladná a vyrovnaná. Možná jí ani nebylo řečeno, že bude spáchána vražda. Mohla byt pouze zneužita. Pak ale..."

Zamračeně se odmlčel.

„Ale i tak, teď už o tom bude vědět. Chci říct, že dnes uslyší zprávy. Přijde na to..."

Poirot vydal chraptivý výkřik.

„Rychle, Hastingsi. Proboha rychle. Byl jsem slepý - úpl-ný imbecil. Taxi. Hned."

Začal mávat rukama.

„Taxi - rychle."

Jedno právě projíždělo kolem. Zastavil ho a skočili jsme dovnitř.

„Znáte její adresu?"

„Myslíte Carlotty Adamsové?"

„*Mais oui, mais oui*. Dělejte Hastingsi, rychle. Každá vteřina je cenná. Neznáte ji?"

„Ne, neznám," řekl jsem.

Zaklel pod fousy.

„Telefonní seznam? Ne, tam nebude...Divadlo!"

V divadle nebyli příliš ochotní nám dát její adresu, ale Poirot to dokázal. Bylo to ve velkém obytném bloku blízko Sloane Square. Když jsme tam jeli, byl Poirot horečně netrpělivý.

„Jen jestli nejdu příliš pozdě, Hastingsi. Jen jestli nejdu příliš pozdě."

„Proč všechnen ten spěch? Já tomu nerozumím. Co to má znamenat?"

„Znamená to, že jsem byl pomalý. Příliš pomalu jsem si uvědomil očividné skutečnosti. Ach! *mon Dieu*, kdybychom se tam tak mohli dostat včas."

Druhá smrt

Ačkoli mi nebyla jasná příčina Poirotova spěchu, znal jsem ho dost dobře, abych si byl jist, že má k němu velmi dobrý důvod.

Když jsme dorazili do Rosedew Mansions, Poirot vyskočil z taxíku, zaplatil řidiči a spěchal do domu. Na tabuli u vchodu stálo, že byt Carlotty Adamsové je v prvním poschodí.

Poirot vyběhl do schodů, ani nečekal na výtah, který byl v některém z vyšších pater.

Současně zaklepal i zazvonil. Po krátké pouze otevřela dveře upravená žena ve středních letech s vlasy staženými do uzlu. Měla zarudlá oční víčka, jako by dlouho plakala.

„Slečna Adamsová?“ požádal dychtivě Poirot.

Žena se na něj podívala.

„Vy jste o tom ještě neslyšel?“

„Neslyšel? O čem?“

Jeho tvář mrtvolně zbledla a já jsem pochopil, že ať se stalo cokoliv, bylo to to, čeho se obával.

Žena pomalu vrtěla hlavou.

„Je mrtvá. Zemřela ve spánku. Je to hrozné.“

Poirot se opřel o rám dveří.

„Příliš pozdě,“ zamumlal.

Jeho vzrušení bylo tak patrné, že vznítilo ženinu pozornost.

„Promiňte, pane, ale byl jste její přítel? Nepamatuji si, že bych vás tu někdy předtím viděla,“ řekla tázavě.

Poirot neodpověděl přímo. Místo toho se zeptal:

„Byl u ní lékař? Co říkal?“

„Přebrala prášky na spaní. Taková hrůza! Taková milá mladá dívka. Drogy jsou tak odporná a nebezpečná věc. Doktor říkal, že to byl veronal.“

Poirot se náhle narovnal. Do jeho chování se znovu vlila autorita.

„Musím jít dál,“ řekl.

Žena byla evidentně podezřívavá.

„Nemyslím...“ začala.

Ale Poirot se nedal odradit. Použil patrně jediný způsob jednání, který měl šanci na úspěch.

„Musíte mne pustit dál,“ řekl. „Jsem detektiv a musím vyšetřit okolnosti smrti vaší paní.“

Žena se jen překvapeně nadechla. Ustoupila a my jsme vešli do bytu.

Od té chvíle Poirot situaci zcela ovládl.

„To, co jsem vám řekl, je přísně důvěrné,“ řekl autoritativně. „Co tu uslyšíte, nesmíte nikomu opakovat. Všichni musí být i nadále přesvědčeni, že smrt slečny Adamsové byla nehoda. Dejte mi, prosím, jméno a adresu lékaře, který se na ni byl podívat.“

„Doktor Heath, 17 Carlisle Street.“

„A vaše jméno?“

„Bennettová - Alice Bennettová.“

„Vidím, že jste měla slečnu Adamsovou ráda, slečno Bennettová.“

„Ano, pane. Byla to moc milá mladá dáma. Pracovala jsem pro ni už loni, když tu byla. Nechovala se jako ty ostatní herečky. Byla to opravdová mladá dáma. Byla roztomilá a měla ráda pořádek.“

Poirot poslouchal pozorně a se sympatií. Teď už nejevil žádné známky netrpělivosti. Pochopil jsem, že pomalý a citlivě vedený rozhovor je jediná cesta, jak dostat ze slečny Bennettové informace, které jsme potřebovali.

„Musel to pro vás být velký šok,“ řekl přátelsky.

„To také byl, pane. Přinesla jsem jí čaj - v půl desáté, jako obvykle - a támhle ležela. Myslela jsem si, že spí, tak jsem položila táč a šla jsem rozhrnout záclony. Jeden z kroužků se zasekl, takže jsem musela prudce šknout. Ozval se přitom velice pronikavý zvuk. Když jsem se otočila, velmi mne překvapilo, že se neprobudila. A potom něco náhle upoutalo moji pozornost, nějak nepřírozeně ležela. Tak jsem šla k posteli a dotkla jsem se její ruky. Byla ledová, pane, a já hlasitě vykřikla.“

Odmlčela se a slzy jí vyhrkly do očí.

„Ano, ano, to pro vás muselo být strašné,” řekl Poirot s pochopením. „Brala si slečna Adamsová často něco na spaní?”

„Každou chvilku si brala něco proti bolení hlavy. Takové malé pilulky v lahvičce, ale to bylo něco jiného, než co si vzala včera v noci, jak říkal doktor.”

„Nepřišel za ní někdo včera večer? Někáká návštěva?”

„Ne, pane. Včera večer nebyla doma, pane.”

„A říkala vám, kam půjde?”

„Ne, pane. Odcházela okolo sedmé hodiny.”

„A co měla na sobě?”

„Měla černé šaty, pane. Černé šaty a černý klobouk, pane.”

Poirot na mne pohlédl.

„Vzala si nějaké šperky?”

„Jenom perlový náhrdelník, který nosí vždycky, pane.”

„A rukavice - šedé rukavice neměla?”

„Ano, pane, rukavice, které měla na sobě, byly šedé.”

„Aha. A teď mi, prosím, jestli můžete, popište její náladu. Byla veselá? Nadšená? Smutná? Nervózní?”

„Zdálo se mi, že je něčím potěšená, pane. Usmívala se jen tak pro sebe, jako kdyby věděla o nějakém vtipu.”

„Kdy se vrátila?”

„Krátko po dvanácté, pane.”

„A jakou měla náladu potom? Stejnou?”

„Byla hrozně unavená, pane.”

„Ale ne rozrušená nebo vyděšená?”

„Kdepak, pane. Myslím, že se něčím bavila, ale něčím, co už skončilo, jestli mi rozumíte. Chtěla někomu telefonovat, ale pak říkala, že to počká do rána.”

Poirotovi se zablesklo v očích. Naklonil se dopředu a promluvil jakoby lhostejným hlasem.

„Slyšela jste jméno osoby, které volala?”

„Ne, pane. Pouze požádala o číslo a čekala. Potom musela spojovatelka říct: ‚Ještě to zkusím‘ nebo něco podobného, a slečna Adamsová řekla: ‚Tak dobře‘ a najednou zívla a řekla: ‚Tak to nechte. Jsem příliš unavená.‘ Položila sluchátko a začala se svlékat.”

„A co číslo, které volala? Vybavíte si ho? Přemýšlejte, prosím. Mohlo by to být důležité.”

„Je mi líto, pane.-Bylo to ve čtvrti Viktoru, ale to je všechno, co si pamatuji. Nevěnovala jsem tomu žádnou zvláštní pozornost, víte.”

„Jedla nebo pila něco, než šla spát?”

„Sklenici horkého mléka, pane, jako každý večer.”

„Kdo ho připravoval?”

„Já, pane.”

„A nikdo ten večer do bytu nevstoupil?”

„Nikdo, pane.”

„A co dříve, během dne?”

„Co se pamatuji, nikdo nepřišel, pane. Slečna Adamsová šla ven na oběd a na čaj. Vrátila se v šest hodin.”

„Kdy vám přišlo to mléko, které včera vypila?”

„Bylo to čerstvé mléko, pane, z odpolední zásilky. Chlapec ho tu nechává za dveřmi ve čtyři hodiny. Ale, pane, já jsem si jistá, že to mléko bylo naprosto v pořádku. Měla jsem ho dnes ráno k snídani. A doktor říkal, že si jistě vzala ty odporné prášky sama.”

„Je možné, že se mýlím,” řekl Poirot. „Je možné, že se zásadně mýlím. Promluví si s doktorem. Ale víte, slečna Adamsová měla nepřátele. V Americe je to jiné...”

„Však já vím, pane. Četla jsem o Chicagu a o pistolnicích a tak. To musí být nemravná země, ta Amerika. Co je ta jejich policie zač, to nechápu. Vůbec ne jako naši policisté.”

Poirot to vděčně nechal být, jelikož si uvědomil, že mu její náklonnost k ostrovní vlasti ušetřila spoustu vysvětlování.

Jeho oči se zastavily na malém kufříku, který ležel na křesle.

„Brala si ho slečna Adamsová s sebou, když šla včera večer ven?”

„Brala si ho dopoledne, pane. Když se odpoledne po čaji vrátila, neměla ho u sebe. Přinesla ho až včera v noci.”

„Dovolíte mi, abych ho otevřel?”

Alice Bennetová by mu dovolila cokoli. Jako ty nejmazanější a nejpodezřívavější ženy, jakmile překonala

počáteční nedůvěru, byla hračka s ní manipulovat. Souhlasila by se vším, co by Poirot navrhl.

Kufřík nebyl zamčený a Poirot ho otevřel. Postoupil jsem o krok a nahlédl mu přes rameno.

„Vidíte, Hastingsi, vidíte?“ vzrušeně zamumlal.

Obsah kufříku byl opravdu výmluvný.

Byla v něm krabička s líčidly, dva předměty, v nichž jsem rozpoznal vysoké vložky do bot, které mohly změnit výšku asi o palec, pár šedých rukavic, papírový kapesník a skvěle vypracovaná paruka se zlatými vlasy. Účes s pěšinkou uprostřed a s lokýnkami na krku a odstín zlaté přesně odpovídaly vlasům Jane Wilkinsonové.

„Tak již nepochybujete, Hastingsi?“ zeptal se Poirot. Pravděpodobně jsem až do té chvíle měl jisté pochybnosti. Ale dál již ani vteřinu.

Poirot zavřel kufřík a otočil se k hospodyni.

„Nevíte, s kým slečna Adamsová včera večeřela?“

„Ne, pane.“

„Ani nevíte, s kým obědvala nebo svačila?“

„Nevím nic o odpoledním čaji, ale mám za to, že obědvala se slečnou Driverovou.“

„Se slečnou Driverovou?“

„To je její velká přítelkyně. Má obchod s klobouky na Moffat Street, hned u Bond Street. Jmenuje se to Genevieve.“

Poirot si poznamenal její adresu do notýsku hned pod doktorovu.

„Ještě jednu věc, Madame. Vzpomněla byste si na cokoliiv - *absolutně cokoliiv* - co slečna Adamsová řekla, když se vrátila v šest, co by bylo alespoň trošku důležité nebo neobvyklé?“

Hospodyně pár minut přemýšlela.

„Dopřavdy nevím o ničem takovém, pane,“ řekla nakonec. „Ptala jsem se jí, jestli si dá čaj, a ona řekla, že ho už měla.“

„Tak ona již čaj měla,“ přerušil ji Poirot. „*Pardon.*“, pokračujte.“

„A pak psala dopisy, dokud nebyl čas jít zase pryč.“

„Dopisy? Nevíte komu?“

„Ano, pane. Vlastně to byl jenom jeden dopis, její sestře, která žije ve Washingtonu. Psala jí pravidelně dvakrát týdně. Vzala dopis s sebou, když šla ven, aby stihla večerní poštu. Ale zapomněla ho poslat.“

„Takže je stále tady?“

„Ne, pane. Poslala jsem ho já. Vzpomněla si na to včera v noci, když šla spát. Já jsem se nabídla, že s ním ještě skočím ven. Přidala jsem na něj další známky a hodila ho do schránky s rychlejší poštou, takže to bylo v pořádku.“

„Je to daleko?“

„Ne, pane, pošta je hned za rohem.“

„Zamkla jste za sebou dveře od bytu?“

„Ne, pane. Nechala jsem odemčeno, jako vždycky, když jdu na poštu.“

Poirot se chystal něco říct, ale náhle se zarazil.

„Chtěli byste se na ni podívat?“ zeptala se hospodyně s pláčem na krajíčku. „Vypadá moc krásně.“

Následovali jsme ji do ložnice.

Carlotta Adamsová vypadala velmi mírumilovně a mnohem mladší, než se zdála tu noc v Savoyi. Připomínala unavené spící dítě.

Poirot měl v očích zvláštní výraz, když nad ní stála díval se jí do tváře. Viděl jsem, jak se pokřižoval.

„*J'ai fait un serment*, Hastingsi,“ řekl, když jsme sestupovali ze schodů.

Sice jsem mu nerozuměl, ale význam nebylo těžké uhádnout.

Za pár minut dodal:

„Jediná útěcha je pro mne v tom, že jsem ji opravdu nemohl zachránit. Ve chvíli, kdy jsem se dozvěděl, že lord Edgware zemřel, byla už také mrtvá. To mne utěšuje. Ano, to mne velice utěšuje.“

Jenny Driverová

Naším dalším krokem byl telefonní rozhovor s lékařem, jehož adresu jsme dostali od hospodyně.

Ukázalo se, že to je puntičkářský starý pán. Znal Poirota z novin a uveřejněných příběhů a vyjadřoval živé potěšení, že se s ním setkává osobně.

„Co pro vás mohu udělat, pane Poirote?“ zeptal se po úvodních zdvořilostech.

„Dnes ráno jste byl zavolán, *Monsieur le docteur*, k lůžku slečny Carlotty Adamsové.“

„Ach ano, ubohá dívka. Byla to chytrá herečka. Dvakrát jsem byl na jejím představení. Je to strašlivá škoda, že takhle skončila. Nepochopím, proč tyhle mladé dívky musí brát drogy.“

Víte, odborně vám toho nijak moc nepovím. Každopádně je nebrala podkožně, nenašel jsem žádné stopy po jehle. Zřejmě je polykala. Její hospodyně říkala, že vždycky přirozeně dobře spala, ale co tak asi hospodyně mohou vědět? Nemyslím, že by si brala veronal každou noc, ale nějakou dobu už ho evidentně užívala.“

„Co vás vede k tomuto názoru?“

„Tohle, safraporté, kam jsem to jenom dal?“

Zíral chvilku do malého kufříku.

„A, tady je.“

Vytáhl malou černou marockou kabelku.

„Samozřejmě se to musí prozkoumat. Odesl jsem to odtamtud, aby to nemohla hospodyně nikam zašantročit.“ Otevřel kabelku a vyndal z ní malou zlatou krabičku. Na víčku byly z rubínů vysázeny iniciály C.A. Byla to hezká a drahá tretka. Doktor ji otevřel. Byla téměř plná bílého prášku.

„Veronal,“ vysvětlil stručně. „A teď se podívejte, co je napsáno uvnitř.“

Na vnitřní straně víčka bylo vyryto:

C.A. od D. Paříž, 10. prosince. Sladké sny.

„Desátého prosince,“ řekl Poirot zamyšleně.

„Přesně tak, a teď máme červen. Mohlo by to naznačovat, že už to bere alespoň půl roku, a jelikož není uveden letopočet, může to trvat osmnáct měsíců nebo také dva a půl roku - nebo i víc.“

„Paříž, D.“ zamračil se Poirot.

„Ano. Připomíná vám to něco? Mimochodem, ještě jsem se vás ani nezeptal, proč se o tenhle případ zajímáte. Předpokládám, že máte dobré důvody. Pravděpodobně byste si přál vědět, jestli to byla sebevražda, že? Je mi líto, to říct nemohu. Nikdo nemůže. Podle toho, co říkala její hospodyně, měla včera velice dobrou náladu. Vypadá to jako nehoda, a podle mého názoru to také nehoda je. Veronal je velice nejistá droga. Jednou si toho můžete vzít pekelnou dávku, a ani to s vámi nehne, jindy si dáte špetku a je po vás. Z tohoto důvodu je to velmi nebezpečná droga.“

Nepochybuji, že to bude při ohledání zařazeno do kategorie ‚Úmrtí nešťastnou náhodou‘. Myslím, že vám už nemohu být více nápomocen.“

„Směl bych si prohlédnout kabelku slečny Adamsové?“

„Zajisté, zajisté.“

Poirot vysypal její obsah. Byl tam hezký kapesníček s iniciálami C.M.A. v rohu, pudřenka, rtěnka, skřípec, librová bankovka a drobné.

Poirot zkoumal skřípec se zájmem. Měl zlaté obroučky a byl akademického, strohého typu.

„To je pozoruhodné,“ řekl Poirot. „Nevěděl jsem, že slečna Adamsová nosila brýle. Možná, že byly na čtení?“

Doktor je vzal do ruky.

„Ne, tohle jsou brýle na dálku,“ řekl. „A také pořádně silné. Osoba, která je nosila, musela být velice krátkozraká.“

„Vy náhodou nevíte, jestli slečna Adamsová...“

„Nikdy předtím jsem ji neošetřoval. Volali mne jenom jednou, kvůli zanícenému prstu její hospodyně. Jinak jsem u nich v bytě nikdy nebyl. A když jsem tam tehdy byl, zahlédl jsem slečnu Adamsovou jen na chvilku, a to jistě brýle neměla.“

Poirot doktorovi poděkoval a šli jsme.

Na Poirotově tváři jsem viděl zamyšlený výraz. „Je možné, že jsem se zmýlil,” připustil.

„S tím převlekem?”

„Ne, ne. Zdá se mi, že to je prokázáno. Ne, mám na mysli její smrt. Očividně vlastnila veronal. Je možné, že byla včera v noci unavená a přetažená a rozhodla se, že si zajistí pořádný noční odpočinek,”

Najednou se zastavil, jako by ho trefil blesk, a k velkému úžasu kolemjdoucích začal zuřivě tleskat.

„Ne! Ne, ne, ne, ne!” prohlásil důrazně. „Proč by se měla nehoda stávat tak příhodně? Žádná nehoda to nebyla. Žádná sebevražda to také nebyla. Hrála svoji roli, a přitom si nevědomky podepsala ortel smrti. Veronal mohl být zvolen prostě proto, že bylo známo, že si ho občas bere a že u sebe má krabičku s drogou. Ale jestliže to tak bylo, musel být vrahem někdo, kdo ji dobře zná. Kdo je D, Hastingsi? Dal bych nevímco za to, abych se dozvěděl, kdo D je.”

„Poirote,” řekl jsem, když zůstal stát ponořen v myšlenkách, „neměli bychom raději jít? Všichni na nás zírají.”

„Prosím? Aha, asi máte pravdu. Ačkoli mne neobtěžuje, když ostatní lidé zírají. To ani v nejmenším neruší tok mých myšlenek.”

„Lidé se už začínali smát,” zamumlal jsem.

„To nemá žádný význam.”

Tak docela jsem nesouhlasil. Mám hrůzu ze všeho nápadného. Jediná věc, která zneklidňuje Poirota, je možnost, že jeho slavný knír bude poškozen vlhkem nebo teplem.

„Vezmeme si taxíka,” řekl Poirot a zamával holí.

Jeden u nás zastavil a Poirot udal jako cíl Genevieu na Moffat Street.

Ukázalo se, že Genevieu je jeden z těch podniků, kde v přízemí ve skleněné vitríně trůní osamocený klobouk nepopsatelného tvaru s barevnou stuhou a opravdové srdce obchodu se skrývá v prvním patře nad schody zapáchajícími plísní. Když jsme vylezli po schodech nahoru, dostali jsme se ke dveřím s nápisem „Genevieu. Prosím vstupte.” Uposlechli jsme tento příkaz a zjistili jsme, že se nacházíme v malé místnosti, plné klobouků, a že k nám míří světlolase impozantní stvoření a podezřívavě si Poirota měří.

„Slečna Driverová?” zeptal se Poirot.

„Nevim, jestli s váma pani bude chtít mluvit. Co jí chcete, prosím?”

„Prosím, sdělte slečně Driverové, že by s ní rád mluvil přítel slečny Adamsové.”

Plavá kráska nemusela plnit své poslání. Cenný sametový závěs se prudce rozhrnula přišlo k nám jiné stvoření, tentokrát malé, velice živé a s ohnivě rezavými vlasy.

„Vy jste slečna Driverová?”

„Ano. Co je s Carlottou?”

„Vy jste ještě neslyšela tu smutnou zprávu?”

„Jakou smutnou zprávu?”

„Slečna Adamsová zemřela dnes v noci ve spánku. Přebírala veronal.”

Dívčiny oči se doširoka otevřely.

„To je strašlivé,” zvolala. „Chudák Carlotta. Já tomu skoro nemůžu uvěřit. Ještě včera byla plná života.”

„Nicméně je to pravda, Mademoiselle,” řekl Poirot. „Podívejte, právě bude jedna hodina, Chtěl bych vás požádat, abyste nás, mne a mého přítele, poctila tím, že s námi půjdete na oběd. Rád bych se vás zeptal na několik věcí.”

Dívka si ho prohlížela odshora dolů. Byla to malá, bojovná osůbka. Svým způsobem mi připomínala foxteriéra.

„Kdo jste?” dožadovala se bez obalu.

„Moje jméno je Hercule Poirot a tohle je můj přítel kapitán Hastings.”

Uklonil jsem se.

Její pohled přeskakoval z jednoho na druhého.

„Už jsem o vás slyšela,” řekla přímo. „Půjdu.”

Zavolala na blondýnku:

„Dorothy?”

„Ano, Jenny?”

„Paní Lesterová přijde kvůli tomu modelu Rose Descartes, který pro ni děláme. Vyzkoušejte různé peří. Nashle, počítám, že se vrátím brzy.”

Vzala malý černý klobouk a přilípla si ho šikmo na hlavu, zuřivě si přepudrovala nos, a pak se podívala na Poirota.

„Připravena,” řekla stroze.

Za pět minut jsme seděli v malé restauraci v Dover Street. Poirot objednal u číšníka jídlo a coctaily už stály před námi.

„Tak, a teď,” řekla Jenny Driverová, „chci vědět, co to vlastně všechno znamená. Do čeho se Carlotta zapletla?”

„Ona se do něčeho zapletla, Mademoiselle?”

„Teď by mne tedy zajímalo, kdo tu bude klást otázky, vy nebo já?”

„Moje představa byla, že to budu já,” řekl Poirot s úsměvem. „Bylo mi řečeno, že vy a slečna Adamsová jste byly dobré přítelkyně.”

„To sedí.”

„*Eh bien*, pak vás prosím, Mademoiselle, abyste přijala moje slavnostní ujištění, že všechno, co dělám, dělám v zájmu vaší zesnulé přítelkyně. Ubezpečuji vás o tom.”

Nastala chvilka ticha, kdy Jenny Driverová zvažovala jeho slova. Nakonec živě přikývla.

„Věřím vám. Pokračujte. Co chcete vědět?”

„Pokud vím, Mademoiselle, vaše přítelkyně s vámi včera obědvala?”

„Ano.”

„Řekla vám, jaké měla plány pro včerejší večer?”

„Nezmiňovala se o včerejším večeru.”

„Ale něco řekla?”

„Zmínila se o něčem, k čemu možná míříte. Upozorňuji vás, že to bylo důvěrné.”

„To je zřejmé.”

„Dobrá. Možná, že bude lepší, když vám to vysvětlím vlastními slovy.”

„Jak si přejete, Mademoiselle.”

„Takže, Carlotta byla vzrušená, což u ní nebývá časté. Není ten typ. Neřekla mi nic konečného, protože to prý slíbila. Ale něco z ní vypadlo. Soudím, že šlo o nějaký gigantický žertík.”

„Žertík?”

„Tak to říkala. Neřekla jaký, kdy a kde. Jenom -” zamračeně se odmlčela. „Víte, Carlotta není člověk, který by si liboval v běžných vtipcích. Je to vážná, pracovitá dívka s dobrým srdcem. Chci říct, že ji k tomu musel někdo přimět. Ale já myslím, že by to nepřiznala, ona...”

„Ne, ne, já vám docela rozumím. O co jste si myslela, že šlo?”

„Měla jsem pocit, že v tom byly nějaké peníze. Carlottu vlastně nikdy nic jiného nenadchlo. Prostě byla taková. Co se obchodu týče, byla jedna z nejchytřejších, se kterými jsem se kdy setkala. Nebyla by tak vzrušená a tak dychtivá, kdyby v tom nebyly peníze - pěkná halda peněz. Pochopila jsem, že se s někým vsadila a že si je naprosto jistá vítězstvím. Ačkoli Carlotta nesázela. Nikdy předtím jsem neslyšela, že by se o něco vsadila. Ale každopádně v tom peníze tak nebo onak byly.”

„Ale výslovně to neřekla?”

„N-ne-e. Jen řekla, že potom bude moct udělat tohle teď, tohle pak, a něco časem. Chtěla své sestře zaplatit cestu z Ameriky a setkat se s ní v Paříži. Byla do té své malé setřičky blázen. Pokud vím, je velmi jemná a muzikální. Tak, to je všechno, co vím. Je to to, co jste chtěl vědět?”

Poirot pokýval hlavou.

„Je. Potvrzuje to moji teorii. Přiznávám však, že jsem doufal, že mi budete s to říci více. Předpokládal jsem, že slečna Adamsová bude dodržovat slib mlčenlivosti, ale doufal jsem, že jako žena by nepovažovala svěření se nejlepší přítelkyni za porušení slibu.”

„Snažila jsem se ji přimět, aby mi to řekla,” připustila Jenny. „Ale ona se jenom smála a říkala, že mi o tom poví až jednou.”

Poirot byl chvilku zticha. Pak se zeptal:

„Říká vám něco jméno lord Edgware?”

„Co? Ten člověk, kterého zavraždili? Bylo to před půlhodinou na plakátech.”

„Ano. Nevíte, jestli se s ním slečna Adamsová znala?”

„Neřekla bych. Jsem si jista, že ne. Ne! Počkejte.”

„Ano, Mademoiselle?” řekl Poirot dychtivě.

„Co to tenkrát bylo?” zamračila se a mnula si obočí, jak se snažila si vzpomenout. „Ano, už to znám. Jednou se o něm zmínila. Velmi hořce.”

„Hořce?”

„Ano. Říkala- jak to jen bylo? - že muži, jako je on, by se nemělo dovolit ruinit životy ostatních lidí svou krutostí a naprostým nedostatkem porozumění. Říkala - říkala, že smrt takového člověka by pravděpodobně prospěla všem.”

„A kdy to říkala, Mademoiselle?”

„Myslím, že to bylo asi před měsícem.”

„Jak jste se k tomu dostaly?“
 Jenny si chvilku lámala hlavu, a pak nakonec zavrtěla hlavou.
 „Nemohu si vzpomenout,“ přiznala. „Jeho jméno nějak padlo. Mohlo být v novinách. Každopádně si pamatuju, že mi připadalo divné, jak na to Carlotta tak náhle a prudce reagovala, když toho člověka ani neznala.“
 „Zajisté, to je divné,“ řekl zamyšleně Poirot. Pak se zeptal:
 „Nevíte, jestli slečna Adamsová brala pravidelně veronal?“
 „Ne, o tom nic nevím. Nikdy jsem neviděla, že by si ho brala a ani se o něm přede mnou nezmiňovala.“
 „Viděla jste někdy v její kabelce malou zlatou krabičku s iniciálami C.A. z rubínů?“
 „Malou zlatou krabičku? Ne, neviděla.“
 „Nevíte náhodou, kde byla slečna Adamsová minulý rok v prosinci?“
 „Počkejte. V prosinci se vracela do Států, někdy ke konci měsíce, a předtím byla v Paříži.“
 „Sama?“
 „Samozřejmě, že sama! Promiňte, nejspíš jste to tak nemyslel. Nechápu, proč každá zmínka o Paříži vždycky vyvolává ty nejhorší asociace. A přitom je to takové krásné a vážené město. Ale Carlotta si nepotrpěla na náhodné známosti, jestli jste k tomu mířil.“
 „A teď, Mademoiselle, vám položím jednu velice důležitou otázku. Víte o nějakém muži, o něž by se slečna Adamsová výrazně zajímala?“
 „Odpověď zní ‚Ne‘,“ řekla Jenny pomalu. „Od té doby, co jsem ji znala, byla Carlotta zažraná do práce a mimo ni měla v hlavě jen tu svou sestřičku. Měla velmi silnou představu, že je hlavou rodiny a že její mladší sestra závisí jen na ní. Jasně řečeno, odpověď zní NE!“
 „Aha, a nejasně řečeno?“
 „Říkala jsem si, jestli - nedávno - se o jednoho muže přece jen nezačala zajímat. Upozorňuji vás, že je to pouze a jenom můj dohad. Usuzuji tak podle jejího chování. Byla trochu - jiná - ne přímo zasněná, ale jakoby kousek nad zemí, jestli mi rozumíte. A i maličko jinak vypadala. To vám nemohu vysvětlit. To je věc, kterou může jiná žena vycítit - ale také se může zcela mýlit.“
 Poirot přikývl.
 „Děkuji vám, Mademoiselle. Ještě jedna věc. Nevíte o nějakém příteli nebo přítelkyni slečny Adamsové, jehož jméno začíná na D?“
 „D,“ řekla Jenny zamyšleně. „D? Ne, je mi líto. Nikdo mne nenapadá.“

Sobec

Nemyslím, že by byl Poirot očekával nějakou jinou odpověď na poslední otázku. Přesto smutně zavrtěl hlavou a zůstal ponořen v hlubokém zamyšlení. Jenny Driverová se naklonila dopředu s lokty na desce stolu.

„A teď,” řekla, „už mi něco prozradíte?”

„Mademoiselle,” řekl Poirot. „Za prvé mi dovolu, abych vám složil svou poklonu. Vaše odpovědi na mé otázky byly jedinečně inteligentní. Očividně jste velice chytrá, Mademoiselle. Ptáte se, jestli vám něco prozradím. Odpověď zní - nemnoho. Řeknu vám jen holá fakta, Mademoiselle.”

Odmlčel se, a pak začal tiše vyprávět:

„Včera v noci byl ve své knihovně zavražděn lord Edgware. V deset hodin večer přišla do jeho domu žena, o níž jsem přesvědčen, že to byla vaše přítelkyně slečna Adamsová. Oznámila sluhovi, že jde navštívit lorda Edgwarea a představila se jako lady Edgwareová. Měla zlatou paruku a byla nalíčena tak, aby se co nejvíce podobala opravdové lady Edgwareové, což není nikdo jiný, než známá herečka Jane Wilkinsonová, jak možná víte. Slečna Adamsová (jestli to byla ona) se zdržela jenom chvíli. Odešla z domu v deset hodin a pět minut, ale domů se vrátila až o půlnoci. Vzala si nadměrnou dávku veronalu a šla spát. Nyní, Mademoiselle, možná chápete smysl otázek, které jsem vám položil:”

Jenny se zhluboka nadechla.

„Ano,” řekla, „chápu. Jsem přesvědčena, že máte pravdu, pane Poirote. Chci říct, že v tom domě to byla určitě Carlotta. A to proto, že si u mne včera koupila nový klobouk.”

„Nový klobouk?”

„Ano. Přála si takový, který by vrhal stín na levou tvář.”

Nyní musím vložit několik slov na vysvětlenou, protože nevím, kdy a kdo bude tento příběh číst. Během mého života bylo v módě mnoho druhů klobouků - *cloche*, širák, který zcela zakrýval tvář, takže jste se nakonec v naprostém zoufalství vzdali, protože jste nebyli schopni poznat ani své nejbližší známé. Klobouky nakloněné dopředu, klobouky zlehka posazené dozadu na hlavu, barety a mnoho dalších. Toho léta byly právě v módě klobouky, které tvarem připomínaly obrácený polévkový talíř, a které se nosily (jakoby přisáté) přes ucho, takže ponechávaly druhou část obličeje a vlasů nezakrytou.

„Tyto klobouky se ale většinou nosí na pravé straně?” zeptal se Poirot.

Malá kloboučnice přikývla na souhlas.

„Máme ale i pár takových, které se nosí na opačné straně,” vysvětlila. „Jsou lidé, kterým se daleko víc líbí jejich pravá tvář nebo si češou pěšinku jen nalevo. Je nějaký důvod, pro který by si Carlotta mohla přát zakrýt levou část obličeje?”

Vzpomněl jsem si, že se dveře v Regent Gate otvíraly doleva, takže sluha, který je otvíral, viděl příchozí z levé strany. Také jsem si uvědomil, že Jane Wilkinsonová má u levého oka (jak jsem si všiml jednoho večera) malé mateřské znamínko.

Nadšeně jsem jim to řekl. Poirot souhlasila energicky pokyvoval hlavou.

„Je to tak, je to tak: *Vous avez parfaitement raison*, Hastings. Ano, to vysvětluje, proč si koupila klobouk.”

„Pane Poirote?” Jenny se prudce narovнала. „Přece si nemyslíte — ani na vteřinu si nemůžete myslet - že to udělala Carlotta? Myslím, jako že ho zabila. Že si nemyslíte, že to udělala proto, že o něm tak trpce mluvila? Nevím - ale nezabila ho. Byla - ona byla - jak to říct - příliš jemná.”

Poirot souhlasně přikývl.

„Ano, ano. Řekla jste to velmi správně. Je to psychologická otázka. Souhlasím s vámi. To byl vědecký zločin - ne jemný.”

„Vědecký?”

„Vrah věděl přesně, kam udeřit, aby zasáhl životně důležitá nervová centra na zadní části lebky, kde se k mozku připojuje mícha.”

„To vypadá na doktora,” řekla Jenny zamyšleně.

„Znala slečna Adamsová nějakého lékaře? Myslím tím, jestli mezi jejími dobrými známými nebyl nějaký doktor?”

Jenny zavrtěla hlavou.

„Nikdy jsem o žádném neslyšela. Možná v Americe.”

„Další otázka: Nosila slečna Adamsová skřípec?“

„Myslíte brýle? Nikdy.“

Poirot se zamračil.

Před očima mi vyvstala představa doktora, páchnoucího dezinfekcí, s krátkozrakýma očima zvětšenýma silnými čočkami. Absurdní!

„Mimochodem, znala slečna Adamsová Bryana Martina, toho filmového herce?“

„Ano. Říkala mi, že ho znávala, když byla malá. Ačkoli si nemyslím, že ho moc často vídala. Jen jednou za čas. Prý si myslela, že by se moc vytahoval.“

Podívala se na hodinky a vyjekla.

„Proboha, musím letět. Pomohla jsem vám vůbec, pane Poirote?“

„Pomohla, a já se vás ještě asi časem zeptám na něco dalšího.“

„Jak si přejete. Tohle někdo ďábelsky naplánoval. Musíme přijít na to, kdo to byl.“

Rychle nám potřásla rukama, vycenila na nás zuby v náhlém úsměvu a opustila nás se svou charakteristickou bezprostředností.

„Zajímavá osobnost,“ řekl Poirot, když platil účet.

„Mně se líbí,“ řekl jsem.

„To vždycky potěší, setkat se s chytrým člověkem.“

„Má trochu tvrdou náтуру,“ usoudil jsem. „Překvapení ze smrti přítelkyně ji nevyvedlo z míry zdaleka tolik, jak bych byl předpokládal.“

„Jistě, není to příliš plačtivý typ,“ souhlasil Poirot. „Dozvěděl jste se z toho rozhovoru to, co jste si přál?“ „Ne - doufal jsem - příliš jsem doufal - že se dozvím něco bližšího o identitě toho D, člověka, který jí dal tu zlatou krabičku. V tomto ohledu jsem zklamán. Naneštěstí byla Carlotta Adamsová velice nesdílná dívka. Nepovídala si o svých přátelích či o možných milostných záležitostech. Na druhou stranu člověk, který jí ten žert navrhl, vůbec nemusel být její přítel. Ten, kdo to vymyslel, mohl být kdokoli z jejích známých — nepochybně jako sázku o peníze. Mohl si také všimnout její zlaté krabičky a při nějaké vhodné příležitosti zjistit, co obsahuje.“

„Ale jak se tomu člověku proboha podařilo ji přinutit, aby si to vzala? A kdy?“

„Byla tu sice ta chvilka, během níž zůstal její byt otevřený - když hospodyně nesla dopis na poštu. To mne však neuspokojuje. Příliš mnoho je ponecháno náhodě. Ale vzhůru do práce - máme ještě dvě vodítka.“

„A to jsou?“

„První je ten telefonický hovor na číslo ve čtvrti Victoria. Zdá se mi velmi pravděpodobné, že Carlotta Adamsová chtěla někomu ohlásit svůj úspěch. Na druhou stranu, kde byla mezi deset nula pět a půlnocí? Mohla mít schůzku s iniciátorem té sázky. V tom případě to mohl být jenom telefonát příteli či přítelkyni.“

„A co je to druhé vodítko?“

„Do toho vkládám určité naděje. Dopis, Hastingsi. Dopis její sestře. Je možné - říkám jenom *možné* - že v něm celou věc popsala. To by nepovažovala za porušení důvěry, neboť dopis nebude čten dříve, než za týden, a ještě navíc v cizí zemi.“

„To by bylo skvělé.“

„Nesmíme na to moc spoléhat, Hastingsi. Je to jen možnost. Nic víc. Kdepak, my to teď musíme vzít z druhého konce.“

„Čemu říkáte druhý konec?“

„Pečlivé zkoumání všech, kdo jakýmkoli způsobem vydělali na smrti lorda Edgwarea.“

Pokrčil jsem rameny.

„Mimo jeho synovce a manželky...“

„A toho muže, který si ji chtěl vzít,“ dodal Poirot.

„Vévoda? Ten je v Paříži.“

„Přesně tak. Ale nemůžete popřít, že je na tom také zainteresován. Pak jsou tu lidé, kteří bydlí v domě - komorník a sloužící. Kdo ví, co proti němu mohli mít? Nicméně si myslím, že příštím cílem našeho snažení bude rozhovor s Mademoiselle Jane Wilkinsonovou. Je bystrá. Mohla by nám něco užitečného navrhnout.“

Ještě jednou jsme jeli do Savoye. Našli jsme naši lady obklopenou krabicemi a spoustou balícího papíru, zatímco na opěradlech všech křesel se skvěly zbrusu nové černé potahy. Jane měla napjatý a vážný výraz a právě si před zrcadlem zkoušela další malý černý klobouk.

„A, pan Poirot. Posadte se. Tedy, jestli tu najdete nějaké místo. Ellis, uklidila byste něco?“

„Madame, jste okouzlující.“

Jane se tvářila vážně.

„Nechtěla bych hrát pokrytce, pane Poirote, ale člověk si musí trochu hledět toho, jak vypadá, nemyslíte? Já

bych řekla, že musím být opatrná. Oh! Mimochodem, dostala jsem ten nejsladší telegram od vévody.”

„Z Paříže?”

„Ano, z Paříže. Cenzurovaný, samozřejmě, ale kondolence je napsána tak, že mohu číst mezi řádky.”

„Mé blahopřání, Madame.”

„Pane Poirote.” Sepjala ruce a její zastřený hlas poklesl. Vypadala jako anděl, který se oddává myšlenkám na nejvyšší svatost. „Přemýšlela jsem. Všechno je to jako zázrak, jestli mi rozumíte. Jsem tu a všechny mé potíže jsou pryč. Žádné únavné starosti s rozvodem. Jen krásně vyčištěná cesta a přímá plavba přede mnou. Cítím se téměř religiózně. Rozumíte mi?”

Zadržel jsem dech. Poirot na ni hleděl, hlavu trochu nachýlenou k jedné straně. Ona to myslela docela vážně.

„Vy to takhle cítíte, Madame?”

„Věci se samy od sebe dějí tak, jak se mi to hodí,” řekla Jane posvátně bázlivým hlasem. „Už dlouho jsem si myslela, že lord Edgware by měl zemřít. A teď je mrtev. Je to jako vyslyšená modlitba.”

Poirot si odkašlal.

„Nemohu říci, že bych se na to díval přesně stejně jako vy, Madame. Někdo vašeho manžela zavraždil.”

Přikývla. „Zajisté. A dál?”

„Nenapadlo vás, že byste mohla být zvědavá, kdo to byl?”

Zírala na něj. „Ono na tom záleží? Chci říct, co to má společného se mnou? Vévoda a já budeme mít svatbu za čtyři, pět měsíců...”

Poirot se s potížemi ovládl.

„Ano, Madame. To vím. Ale mimo to, nenapadlo vás položit si otázku, *kdo zabil vašeho manžela?*”

„Ne.”

Zdálo se, že ji ta myšlenka velmi překvapila. Viděli jsme, že o tom přemýšlí.

„Vás nezajímá, kdo to byl?” zeptal se Poirot.

„Ani ne. Je mi líto,” připustila. „Řekla bych, že na to policie přijde. Jsou velice chytří, že?”

„Alespoň se to říká. Také jsem se rozhodl, že se to pokusím odhalit.”

„Opravdu? To je zábavné.”

„Proč zábavné?”

„Já nevím.”

Její pohled se vrátil zpět k oblečení. Vklouzla do saténového pláště a prohlížela se v zrcadle.

„Nemáte proti tomu žádné námitky?” zeptal se Poirot a oči se mu leskly.

„Ovšem, že ne, pane Poirote. To by bylo skvělé, kdybych byla stejně chytrá jako vy. Přeji vám mnoho úspěchů.”

„Madame - chci po vás víc než vaše přání. Chci znát váš názor.”

„Názor?” řekla Jane nepřítomně a podívala se na nás přes rameno. „Názor na co?”

„Kdo si myslíte, že by mohl chtít zabít lorda Edgwarea?”

Jane zavrtěla hlavou. „Nemám potuchy!”

Zkusmo zakroutila rameny a uchopila ruční zrcadlo.

„Madame!” řekl Poirot hlasitým a důrazným hlasem. „*KDO PODLE VÁS ZABIL VAŠEHO MANŽELA??*”

Tentokrát konečně prorazil. Vrhla na něj vyplašený pohled. „Geraldina, předpokládám,” řekla.

„Kdo je Geraldina?”

Ale její pozornost už byla zase ta tam.

„Ellis, naberte mi to trošku na pravém rameni. Tak. Cože, pane Poirote? Geraldina je jeho dcera. Ne, Ellis, říkala jsem na pravém rameni. Tak je to lepší. Oh! Vy už musíte jít, pane Poirote? Jsem vám za všechno hrozně vděčná. Chci říct, jak jste dojednal ten rozvod, i když to nakonec nebylo zapotřebí. Vždycky si budu myslet, že jste byl skvělý.”

Viděl jsem Jane Wilkinsonovou ještě dvakrát. Jednou na scéně, a jednou jsem seděl naproti ní při obědě. Vždycky ji však budu mít v paměti takovou, jakou jsem ji viděl toho dne. Její srdce i duše hluboko pohroužené do šatů, její rty bezstarostně vrhající slova, která měla ovlivnit Poirotovo příští jednání, její mysl pevně a dokonale soustředěná na ni samou.

„*Epatant,*” řekl Poirot s úctou, když jsme mlčky došli ke Strandu.

Dcera

Když jsme se vrátili domů, našli jsme na stole ležet dopis, který musel někdo přinést osobně. Poirot jej vzal, s obvyklou jemností rozřízl obálku, a pak se zasmál.

„Jak to říkáte, Hastingsi? Dopis ze záhrobí?“

Podal mi dopis.

Na papíře bylo vytištěno 17 Regent Gate a byl napsán velice přímým, charakteristickým rukopisem, který vypadal jako snadno čitelný, ale kupodivu nebyl. Stálo tam:

Vážený pane,

slyšela jsem, že jste byl u nás dnes dopoledne s inspektorem. Je mi líto, že jsem neměla možnost s vámi mluvit. Pokud by vám to vyhovovalo, byla bych vám velmi vděčná, kdybyste mi věnoval pár minut dnes odpoledne.

Vaše

Geraldine Marshová

„To je zvláštní,“ podivil jsem se, „že vás chce vidět.“

„Proč by to mělo být zvláštní, že mne chce vidět? Nejste příliš zdvořilý, příteli.“

Jedním z nejhorších Poirotových zlovyků je, že si dělá legraci v nesprávnou chvíli.

„Půjdeme tam hned, Hastingsi,“ řekl a pečlivě kartáčoval neexistující zrnko prachu ze svého klobouku, který si pak nasadil na hlavu.

Bezhlavý návrh Jane Wilkinsonové, že slečna Geraldina mohla zabít svého otce, se mi zdál vysloveně absurdní. Ně

co takového mohlo napadnout pouze osobu, která naprosto postrádá zdravý rozum. Řekl jsem to Poirotovi.

„Rozum, rozum. Co přesně vlastně tímto slovem míníme? Způsob, jakým jste ho použil, by naznačoval, že Jane Wilkinsonová má rozum asi na stejné úrovni jako králík. To by bylo míněno jako pohana. Ale uvažujme na chvíli o králíkově. Žije a množí se. To je podle Přírody znakem převahy. Roztomilá lady Edgwareová nezná ani historii, ani zeměpis, ani klasiky, *sans doute*. Jméno Lao Ce by pro ni mohlo znamenat cenného pekingského pinče, Moliere třeba *maison de couture*. Ale když dojde na vybírání šatů, výnosné a dobrodružné sňatky nebo cokoli jiného, co sama chce - pak je její úspěch fenomenální. Kdyby mi řekl filozof, kdo podle něj zavraždil lorda Edgwarea, nebylo by mi to k ničemu - z filozofova pohledu by motivem bylo největší blaho pro co nejvíce lidí a z toho je těžké něco uhodnout. A jen málokterý filozof je vrah. Ale bezstarostný názor lady Edgwareové by *mohl* být užitečný, protože její úhel pohledu je materialistický a založený na znalosti nejhorších stránek lidské povahy.“

„Možná na tom něco je,“ připustil jsem.

„*Nous voici*,“ řekl Poirot. „To jsem zvědav, proč mne chce ta mladá dáma tak naléhavě vidět.“

„To je docela přirozená touha,“ oplatil jsem mu jeho popichování. „Říkal jste to před čtvrt hodinou. Jde asi o přirozenou touhu vidět něco jedinečného zblízka.“

„Možná jste to byl vy, příteli, kdo onehdy zapůsobil na její křehké srdce,“ odvětil Poirot, když zvonil u dveří. Vybavil jsem si vyděšenou tvář dívky, která stála ve dveřích. Stále jsem měl před očima její černé žhnoucí oči v bílé tváři. Ten kratičký pohled ve mně zanechal hluboký dojem. Byli jsme uvedeni do přijímacího pokoje v prvním patře. Výraz naléhavosti, který jsem zaznamenal minule, byl při této příležitosti ještě nápadnější. Ta vysoká, štíhlá dívka s bílou tváří a velkýma vystrašenýma černýma očima byla velice pozoruhodná.

Byla neuvěřitelně vyrovnaná - zvláště uvážíme-li její věk.

„Je to od vás moc hezké, že jste přišel tak rychle, pane Poirote,“ řekla. „Je mi líto, že jsem se s vámi dnes dopoledne nemohla setkat.“

„Odpočívala jste?“

„Ano, slečna Carrolllová - sekretářka mého otce, jak asi víte - naléhala. Byla na mne velice hodná.“

V dívčině hlase se objevil podivný nepřátelský tón, který mne překvapil.

„Jakým způsobem bych vám mohl být nápomocen, Mademoiselle?“ zeptal se Poirot.

Minutku váhala, a pak řekla:

„Den předtím, než byl můj otec zavražděn, jste ho navštívil, že?”

„Ano, Mademoiselle.”

„Proč? Poslal pro vás?”

Poirot chvilku neodpovídal. Zdálo se, že to zvažuje. Dnes jsem přesvědčen, že šlo z jeho strany o chytře promyšlený tah. Chtěl ji popohnat k další řeči. Uvědomil jsem si, že je velmi netrpělivá. Přála si slyšet všechno hned.

„Měl z něčeho strach? Řekněte mi to, řekněte. Musím to vědět. Koho se bál? Proč? Co vám řekl? Proč nic neříkáte?”

Již před chvílí jsem měl pocit, že její klid není přirozený.

Brzy se také začal hroutit. Naklonila se dopředu a nervózně si mnula ruce v klíně.

„Všechno, co bylo vyřčeno mezi mnou a lordem Edgwarem, bylo přísně důvěrné,” řekl Poirot pomalu.

Jeho pohled ani na vteřinku neopustil její tvář.

„Takže to bylo o - chci říct, že to muselo být něco - rodinného. Vy si tu sedíte a mučíte mne. Proč mi to nepovíte? Naprosto nutně to potřebuji vědět. Absolutně nezbytně.”

Poirot znovu velice pomalu zavrtěl hlavou, očividně proto, aby ještě zvýšil její zmatek.

„Pane Poirote!” Vyskočila. „Jsem jeho dcera. Mám právo vědět - čeho se otec obával den předtím, než zemřel. To není poctivé, nechávat mne tápat. Není to od vás poctivé vůči němu, když mi nic neřeknete.”

„Byla jste mu tolik oddána, Mademoiselle?” zeptal se Poirot mírně.

Couvla, jako kdyby dostala žihadlo.

„Jestli jsem ho měla ráda?” zašeptala. „Jeho ráda. Já - Já -”

A najednou se její sebekontrola totálně rozsypala. Vytryskla z ní bouře, smíchu. Opřela se dozadu v křesle a smála se a smála.

„To je taková legrace,” lapala po dechu. „To je taková legrace, že se mne na to ptáte.”

Její hysterický smích nezůstal bez odezvy. Dveře se otevřely a vstoupila slečna Carrollová. Byla pevná a výkonná. „No, no, Geraldino, drahoušku, nechte toho. Huš, buďte ticho, slyšíte? Já na tom trvám. Ne! Nechte toho! Myslím to vážně. Přestaňte! Okamžitě přestaňte!”

Její rozhodné chování přineslo konečně výsledek. Geraldinin smích se začal pomalu vytrácet. Otřela si oči a posadila se rovně.

„Promiňte,” řekla tichým hlasem. „Ještě se mi to nikdy nestalo.”

Slečna Carrollová na ni stále pozorně hleděla.

„Jsem v pořádku, slečno Carrollová. Bylo to idiotské.”

Náhle se usmála. Byl to podivný trpký úsměv, který jí zkřivil rty. Posadila se velmi upjatě na svém křesle a na nikoho se nedívala.

„Zeptal se mne,” řekla jasným a studeným hlasem, „jestli jsem měla ráda svého otce.”

Slečna Carrollová neurčitě zakvokala. Zaznamenal jsem z její strany jistou nerozhodnost. Geraldina pokračovala vysokým, opovrhlivým hlasem.

„Tak si říkám, co je lepší: říkat pravdu, nebo lež? Myslím, že pravdu. Neměla jsem svého otce ráda. Nenáviděla jsem ho!”

„Geraldino, drahoušku.”

„Proč něco předstírat? Vy jste ho nemusela nenávidět, protože vás se to netýkalo! Byla jste jedna z mála lidí na světě, na které nemohl. Viděla jste ho jako zaměstnavatele, který vám platil tolik a tolik ročně. Jeho zuřivost a jeho podivínství vás nezajímalo - prostě jste je ignorovala. Víím, co byste mi asi řekla: ‚Každý se musíme s něčím smířit.‘ Projevovala jste dobrou náladu a nezám. Jste velice silná žena. Nejste doopravdy lidská. Ale vy jste navíc mohla kdykoliv z tohoto domu odejít. Já ne. Já jsem mu patřila.”

„Skutečně, Geraldino, nemyslím si, že je nutné zacházet do podrobností. Otcové a dcery se občas neshodnou. Ale během života jsem zjistila, že čím méně řeknete, tím líp.”

Geraldina se k ní otočila zády. Začala mluvit k Poirotovi. „Pane Poirote, *nenáviděla* jsem otce! Jsem ráda, že je mrtev! Znamená to pro mne svobodu - svobodu a nezávislost. Vůbec se mi nechce hledat jeho vraha. Vzhledem ke všemu, co o otci víme, mohla pro to mít osoba, která ho zabila, důvody - dobré důvody - ospravedlňující takový krok.”

„Obávám se, že by bylo poněkud nebezpečné tento princip přijímat obecně, Mademoiselle.”

„Vrátí to, že bude někdo jiný pověšen, život mému otci?”

„Ne,” odušil Poirot. „Ale mohlo by to zachránit nějaké další nevinné lidi před zavražděním.”

„Nerozumím vám.”

„Člověk, který jednou někoho zabil, Mademoiselle, téměř vždy zabíjí znova. A někdy ještě a ještě.”

„Tomu nevěřím. Ne skutečný člověk.“

„Chcete říct, že to může udělat jenom vražedný maniak? Nikoliv, může to udělat každý. Jeden život byl odstraněn možná po strašlivém boji s vrahovým vlastním svědomím. A pak - když mu hrozí nebezpečí - je druhá vražda morálně snazší. A při sebemenším náznaku podezření následuje třetí. A potom trošku po trošce narůstá umělecká hrdost to je *métier*- zabít. Nakonec je to prováděno téměř s potěšením.“

Dívka skryla tvář do dlaní.

„Strašné. Strašné. To není pravda.“

„A co kdybych vám řekl, že *se to už stalo*. Že už - proto, aby se zachránil - *vrah vašeho otce vraždil podruhé?*“

„Cože, pane Poirote?“ vykřikla slečna Carrollová. „Další vražda? Kde? Kdo?“

Poirot jemně zavrtěl hlavou.

„To byla jen ilustrace. Prosím o prominutí.“

„Aha. Rozumím. Na chvilku jsem si doopravdy myslela... No tak Geraldino, co kdybyste už přestala plácát nesmysly?“

„Vidím, že jste na mé straně,“ řekl Poirot s malou úklonou.

„Neschvaluji trest smrti,“ řekla slečna Carrollová pohotově. „Ale jsem zajisté na vaší straně. Společnost se musí chránit.“

Geraldina vstala a uhladila si vlasy.

„Promiňte,“ řekla. „Obávám se, že jsem se chovala jako blázen. Stále ještě mi odmítáte sdělit, proč si vás otec zavolal?“

„Jeho zavolal?“ ozvala se slečna Carrollová se živým zájmem.

„To bylo nedorozumění, slečno Marshová. Já jsem vám to neodmítl říct.“

Poirot musel s pravdou ven.

„Pouze jsem uvažoval, do jaké míry je možné ten rozhovor považovat za důvěrný. Váš otec mne nedal zavolat. *Já* jsem si s *ním* dohodl schůzku jménem mého klienta. A tím byla lady Edgwareová.“

„Už chápu.“

Přes dívčinu tvář přeletěl neobyčejný výraz. Nejdříve jsem si myslel, že to bylo zklamání, a pak jsem pochopil, že to byla úleva.

„Chovala jsem se bláznivě,“ řekla pomalu. „Myslela jsem si, že se možná můj otec cítil něčím ohrožen. To bylo hloupé.“

„Víte, pane Poirote, že jste mne právě dost vyděsil,“ řekla slečna Carrollová, „když jste říkal, že ta žena spáchala druhou vraždu.“

Poirot jí neodpověděl. Věnoval se dívce.

„Věříte vy, že lady Edgwareová spáchala tu vraždu, Mademoiselle?“

Potřásla hlavou.

„Ne, nevěřím. Nedovedu si představit, že by něco takového udělala. Je příliš - jak to říct - umělá.“

„Nechápu, kdo jiný by to byl mohl spáchat,“ řekla slečna Carrollová. „A nemyslím si, že by taková ženská měla nějaké morální zábrany.“

„Nemusela to být ona,“ oponovala Geraldina. „Mohla se tu stavit, jenom aby si s ním promluvila, a pak mohla zase odejít, a přitom pravý vrah mohl být nějaký blázen, který se do domu dostal později.“

„Všichni vrazi jsou duševně úchylní, tím jsem si jistá,“ řekla slečna Carrollová. „Žlázy s vnitřní sekrecí...“

V tu chvíli se otevřely dveře a do místnosti vstoupil mladý muž. Když nás spatřil, poněkud neohrabaně se zastavil.

„Promiňte,“ řekl, „nevěděl jsem, že tu někdo je.“

Geraldina nás mechanicky představila.

„Můj bratranec, lord Edgware. Pan Poirot. To je v pořádku, Ronalde, nijak nás nerušíš.“

„Jsi si jistá, Dino? Dobrý den, pane Poirote. Zabývají se vaše malé šedé buňky naším rodinným tajemstvím?“

Vrátil jsem se v myšlenkách zpět a snažil jsem si vzpomenout. Ta kulatá, příjemná, trošku prázdná tvář, oči s malými váčky, drobný knírek jako ostrůvek v rozlehlé tváři.

Samozřejmě. Byl to průvodce Carlotty Adamsové z večera, kdy jsme byli na návštěvě v apartmá Jane Wilkinsové.

Kapitán Ronald Marsh. Nyní lord Edgware.

Synovec

Nový lord Edgware měl velice rychlý postřeh. Všiml si, že jsem sebou trošičku šknul.

„A, už to máte,” řekl roztomile. „Malá večere u tetičky Jane. Troška dobrého pití, že? Pokud se pamatuji, docela nám to uteklo.”

Poirot se rozloučil s Geraldinou a se slečnou Carrollovou.

„Doprovodím vás dolů,” řekl Ronald zdvořile.

Šel před námi dolů ze schodů a přitom povídal.

„Život je pěkně divná věc. Nejdřív vám dá pár facek a najednou máte zámeček a panství. Můj nezbedný strýček mne před třemi lety vykopl z domu. Ale o tom všem už asi víte, pane Poirote?”

„Slyšel jsem, jak se o tom někdo zmiňoval - ano,” řekl klidně Poirot.

„Přirozeně, že takovéhle věci vždycky někdo vyhrabe. Opravdový stopař si nemůže dovolit, aby mu to uteklo.” Zašklebil se.

Potom prudce otevřel dveře do jídelny.

„Dejte si něco, než půjdete.”

Poirot odmítl a stejně tak i já. Mladík si namíchal pití a pokračoval v hovoru.

„Tak tu máme jednu vraždu,” řekl vesele. „Během jediné noci jsem se proměnil z postrachu věřitelů v naději obchodníků. Včera mi z tváře vyzařovala nouze, dneska je všeho nadbytek. Bůh požehnej tetě Jane.”

Vypil svoji skleničku. Pak se poněkud jiným hlasem zeptal mého přítele:

„A teď vážně, pane Poirote. Co vy tu vlastně hledáte? Před čtyřmi dny moje tetička Jane dramaticky prohlašovala: ‚Kdo mne zbaví toho drzého tyрана?’ a najednou je ho zbavena! Doufám, že ne vaším prostřednictvím? Dokonalý zločin spáchaný bývalým detektivem Herculem Poirotem!”

Poirot se usmál.

„Přišel jsem do tohoto domu dnes odpoledne na žádost slečny Geraldiny Marshové.”

„Na diskrétní žádost, že? Kdepak, pane Poirote, co tu doopravdy hledáte? Z nějakého důvodu se zajímáte o vraždu mého strýčka.”

„Vždycky se zajímám o vraždy, lorde Edgware.”

„Sám je ale nepácháte. To je velmi prozíravé. Měl byste o opatrnosti trošku poučit tetičku Jane. Opatrnost a stín toho víc skryjí. Nezlobte se, že jí říkám tetička Jane. Baví mne to. Viděl jste její tvář, když jsem jí to řekl poprvé na večeri? Neměla ani nejmenší ponětí, kdo jsem.”

„*En vérité?*”

„Ne. Vykopl mne tři měsíce předtím, než sem přišla.”

Přihlouplý výraz dobré nálady se mu ve tváři na vteřinku rozplynul. Pak pokračoval lehkým tónem:

„Nádherná žena. Ale chybí jí jemnost. Používá trochu hrubé metody, že?”

Poirot pokrčil rameny.

„To je možné.”

Ronald na něj zvědavě pohlédl.

„Tak se mi zdá, že si myslíte, že to neudělala. Takže i vás si obtočila kolem prstu, že ano?”

„Jsem velkým obdivovatelem krásy,” řekl Poirot klidně. „Ale ještě více si vážím důkazů.”

Poslední slovo pronesl velice tiše.

„Důkazů?” řekl ostře Ronald.

„Pravděpodobně nevíte, že lady Edgwareová byla celý včerejší večer na večírku v Chiswicku. Tedy i v té době, kdy měla být viděna tady.”

Ronald zaklel.

„Takže tam nakonec šla! To je typicky ženské! V šest se hroutila a říkala, že ji nic na světě nepřinutí někam jít, a za nějakých deset minut se rozhodne jinak! Když budete plánovat vraždu, nikdy nespolehejte na to, že žena udělá to, co prohlašuje, že udělá. Takhle se nakonec zhroutí i ty nejlépe připravené plány na vraždu. Nikoliv, pane Poirote, neobviňuji sám sebe. Nemyslete si, že nevím, co vám táhne hlavou. Kdo je přirozeně nejpodezřelější? No přece jeho synovec, známý nemrava a budižkničemu.”

Se smíchem se pohodlně rozvalil do křesla.

„Rád ušetřím vašim malým šedým buňkám námahu, pane Poirote. Nemusíte shánět nikoho, kdo mne viděl v restauraci právě ve chvíli, kdy tetička Jane prohlašovala, že za žádnou, ale za vůbec žádnou cenu nepůjde ten večer ven, a tak dále. Byl jsem tam. Tudíž se ptejte sám sebe: je to vskutku pravda, že sem včera večer přišel jeho prostopášný synovec v krásné paruce a ve francouzském klobouku?“

Očividně se situací bavil a zkoumavě se na nás díval. Poirot, s hlavou skloněnou k jedné straně, ho velice pozorně sledoval. Já jsem se necítil příliš dobře.

„Měl jsem motiv. Ano, motiv přiznávám. A nyní vám svěřím jednu cennou a závažnou informaci. Včera dopoledne jsem se u strýčka stavil. Proč? Požádat o peníze. Teď se můžete olíznout. Požádat ho o peníze! A opět jsem vypadl bez nich. A ten samý večer, přesně tentýž večer, lord Edgware umírá. Mimochodem by to byl pěkný novinový titulek. Smrt lorda Edgwarea. To by ve výloze vypadalo moc pěkně.“

Odmlčel se. Poirot nic neříkal.

„Jsem opravdu poctěn vašim zájmem, pane Poirote. Kapitán Hastings vypadá, jako by viděl ducha - nebo jako kdyby se s ním měl každou chvíli setkat. Nebude tak napružený, milý brachu. Ještě jste to neslyšel celé. Kde jsme to přestali? Aha, ano. Případ nemravného synovce. Vina padne na nenáviděnou tetu. Synovec, oslavovaný kdysi pro účinkování v ženských rolích, se vypjal k vynikajícímu výkonu. Dívčím hlasem se představil jako lady Edgwareová

a prošel podél komorníka drobnými krůčky. Nevzbudil žádné podezření. ‚Jane,‘ zvolá můj milovaný strýček. ‚Georgi,‘ vykřiknu, obejmú ho rukama okolo krku a úhledně mu vnořím kapesní nožík do týlu. Další podrobnosti jsou ryze lékařského charakteru a můžeme je vynechat. Odchod falešné dámy. A s potěšením hurá do postele k zaslouženému odpočinku po dobře vykonané práci.“

Se smíchem vstal a nalil si další sklenici whisky se sodou. Pomalu se vrátil ke svému křeslu.

„To jde jako na drátkách, že? Ale teď přichází klíčový bod. Jaké zklamání! Spějeme na vratkou půdu. Neboť nyní se, pane Poirote, dostáváme k alibi!“

Dopil sklenku.

„Odjakživa považuji alibi za velice zábavnou záležitost,“ poznamenal. „Kdykoli čtu detektivku, zbystřím pozornost, jakmile se autor dostane k otázce alibi. A to moje je zatraceně dobré, pane Poirote. Tři důvěryhodní svědci, a k tomu Židé. Řečeno přímo, manželé Dortheimerovi. Fantasticky bohatí a fantasticky muzikální. Mají pronajatou loži v Covent Garden. Do této lože zvou nadějně mladé muže. Já, pane Poirote, jsem nadějný mladý muž - lze říci, že tak dobrý, jakého si jen mohou přát. Mám rád operu? Na rovinu řečeno - ne. Ale za prvé, každopádně mám rád vynikající oběd na Grosvenor Square, a za druhé mám neméně rád skvělou večeři někde jinde, a to i navzdory tomu, že musím tancovat s Rachel Dortheimerovou a dva další dny mne bolí ruka. Tak to vidíte, pane Poirote. Když ze strýcova těla uniká život, šeptám sladké nesmysly do diamanty ověšeného ucha krásné (omlouvám se jí) Rachel v loži v Covent Garden. Její dlouhý židovský nosík se chvěje vášní. A teď, pane Poirote, chápete, proč si mohu dovolit být otevřený.“

Pohodlně se opřel.

„Doufám, že jsem vás nenudil. Chcete se na něco zeptat?“

„Ujišťuji vás, že jsem se ani trochu nenudil,“ řekl Poirot.

„Když už jste tak laskav, je zde jedna podružná otázka, kterou bych vám rád položil.“

„Bude mi potěšením.“

„Jak dlouho jste, lorde Edgware, znal Carlottu Adamsovou?“

Ať už očekával mladík cokoli, zajisté to nebyla tahle otázka. Prudce se narovnal se zcela novým výrazem ve tváři.

„Pro všechno na světě mi řekněte, proč to chcete vědět Co to má společného s tím, o čem jsem doteďka mluvil?“

„Byl jsem zvědavý, to je vše. A vzhledem k tomu, jak

zevrubně jste nás informoval, necítil jsem žádnou potřebu vám klást doplňující otázky.“

Ronald po něm šlehl pohledem. Téměř to vypadalo, jako kdyby vůbec nestál o Poirotovu projevovanou důvěru. Myslím, že by byl dokonce raději, kdyby byl Poirot podezřívavější.

„Carlottu Adamsovou? Počkejte, asi rok. O trochu víc. Setkal jsem se s ní vloni, na jejím prvním představení.“

„Znal jste ji dobře?“

Ronald na něj zíral.

„To bych rád věděl, proč se o tu dámu tak zajímáte. Snad proto, že jsem ji doprovázel v ten večer? Ano, mám ji velmi rád. Je sympatická - umí člověka poslouchat tak, že má potom pocit, že je docela chlapík.“

Poirot přikývl.

„Rozumím. Pak vám to bude líto.“

„Líto? Co?“

„Ze je mrtvá.“

„Cože?“ Ronald Marsh překvapeně vyskočil. „Carlotta je mrtvá?“
Vypadal touto zprávou naprosto ohromen.
„Taháte mne za nohu, pane Poirote. Carlotta byla naprosto v pořádku, když jsem ji viděl naposledy.“
„A kdy to bylo?“ zeptal se Poirot rychle.
„Myslím, že předevčírem, nejsem si jist.“
„*Tout de même*, je mrtvá.“
„To muselo být strašně náhlé. Jak zemřela? Dopravní nehoda?“
Poirot pohlédl ke stropu.
„Ne. Přebrala veronal.“
„Panebože. Chudák holka. Je to tak příšerně smutné.“
„*N'est ce pas?*“
„Mně je to líto. A všechno se jí tak dařilo! Chtěla sem přivést svoji malou sestru z Ameriky a měla spoustu dalších plánů. K čertu! Je mi to líto daleko víc, než jsem schopen vyjádřit.“
„Ano,“ řekl Poirot, „je to smutné, když umíráte mladý, když vůbec nechcete umřít, když je před vámi celý život a vy máte pro co žít.“
Ronald se na něj zvědavě podíval.
„Asi jsem vám příliš neporozuměl, pane Poirote.“
„Ne?“
Poirot vstal a napřáhl ruku.
„Prostě vyjadřuji svoje myšlenky - možná poněkud silnými slovy. Protože já hrozně nerad vidím, když je mládí připravováno o své právo na život, lord Edgware. Je to jeden z mých zásadních názorů. Přeji vám dobrý den.“
„Já - ehm - na shledanou.“
Vypadal velice zaraženě.
Když jsem otevřel dveře, málem jsem se srazil se slečnou Carrollovou.
„A, pan Poirot, říkali mi, že jste ještě neodešel. Ráda bych s vámi prohodila pár slov, jestli smím. Snad by vám nevadilo jít se mnou nahoru do mého pokoje?“
„Je to kvůli tomu dítěti, Geraldině,“ řekla, když jsme vstoupili do její svatyně a ona za námi zavřela dveře.
„Ano, Mademoiselle?“
„Dneska odpoledne navykládala spoustu nesmyslů. Ne protestujte. Nesmyslů! Tak to říkám, a tak to taky je. Je ještě mladá.“
„Bylo zřejmé, že strádala obrovským napětím,“ řekl Poirot mírně.
„Tedy - po pravdě řečeno - neměla moc šťastný život. Ne, to člověk nemůže předstírat. Mám-li se vyjádřit přímo, pane Poirote, lord Edgware byl podivín - zdaleka to nebyl člověk, který by se hodil k čemukoli, co je spojené s výchovou dětí. On Geraldinu přímo terorizoval.“
Poirot přikývl na souhlas.
„Byl to podivín. On - já dost dobře nevím, jak to vyjádřit - ale měl potěšení z toho, když se ho ostatní lidé báli. Byla to taková morbidní zábava.“
„To ano.“
„Byl to neuvěřitelně sečtělý a pozoruhodně inteligentní člověk. Ale, svým způsobem byl...přestože já jsem se s tím nikdy osobně nesetkala, bylo to tam. Ani mne moc nepřekvapuje, že od něj jeho žena odešla. Tedy myslím současnou lady Edgwareovou. Nemyslete si, že ji chci omlouvat: Vůbec o ní nemám valné mínění, ale tím, že si vzala lorda Edgwarea, dostala myslím mnohem víc, než si zasloužila. Takže ho opustila a navíc bez újmy na zdraví, jak se říká. Ale Geraldina od něj nemohla utéct. Nadlouho na ni zapomněl, ale pak si náhle vzpomnul. Někdy si myslím - ačkoli bych to snad ani neměla říkat -“
„Jen to, Mademoiselle, řekněte.“
„Někdy jsem si říkala, že se na ní možná takhle mstí za její matku - svou první ženu. Bylo to moc milé stvoření s velice něžnou povahou. Vždycky jsem ji litovala. Byla bych vám to ani nebyla řekla, pane Poirote, kdyby nebylo toho Geraldinina bláznivého výbuchu. Věci, které napovídala, by mohly nezasvěcenému člověku připadat divné.“
„Velice vám děkuji, Mademoiselle. Myslím, že by byl lord Edgware udělal daleko lépe, kdyby se vůbec neženil.“
„Mnohem lépe.“
„Neuvažoval nikdy o třetím sňatku?“
„Jak by byl mohl? Jeho manželka byla naživu.“
„Kdyby jí dal svobodu, sám by ji získal.“
„Řekla bych, že měl dost potíží i s těmi dvěma ženami, které si vzal,“ řekla slečna Carrollová zamračeně.
„Takže vy si myslíte, že otázka třetího sňatku vůbec nepřipadala v úvahu. Nikdo vás nenapadá? Zamyslete se,

Mademoiselle. Nikdo?”

Slečna Carrollová zrudla.

„Naprosto nechápu, kam míříte tím, že tento bod stále zdůrazňujete. Ovšem, že tu nikdo nebyl.”

Pět otázek

„Proč jste se ptal slečny Carrollové na možnost, že se chtěl lord Edgware znovu oženit?“ zeptal jsem se zvědavě, když jsme jeli domů.

„Jen mne tak napadlo, že by taková věc mohla připadat v úvahu, *mon ami*.“

„Proč?“

„Snažil jsem se nalézt nějaký důvod, který by vysvětloval tak náhlou *volte face*, co se týče jeho neochoty se rozvést. Na tom je něco zvláštního, příteli.“

„Ano,“ řekl jsem zamysleně, „je to velmi divné.“

„Víte, Hastingsi, lord Edgware potvrdil, co nám Madame řekla. Že si totiž Jane Wilkinsonová najala právníky všech možných druhů, ale že on neustoupil ani o palec. Ne, nikdy nesouhlasil s rozvodem, a přece se tak najednou, a tak náhle vzdává.“

„Nebo to jen říká.“

„Velmi správně, Hastingsi, vaše pozorování je neobyčejně přesné. *Nebo to jen říká*. Nemáme vůbec žádný důkaz, že by byl takový dopis existoval. *Eh bien*, jedna možnost je, že nám Monsieur lhal. Z nějakého důvodu si dopis vymyslel. Není to tak? To nevíme. Ale za předpokladu, že ten dopis *napsal*, zde musí být nějaký *důvod*, proč změnil názor. A nyní, důvod, který se nejpřirozeněji naskytá, je, že se náhle setkal s někým, koho si chtěl vzít. To by dokonale vysvětlovalo, proč tak najednou otočil. A tudíž tímto směrem povedu další vyšetřování.“

„Slečna Carrollová přece odmítla tuto myšlenku velmi rozhodně,“ řekl jsem.

„Ano, slečna Carrollová...“ zamumlal Poirot přemýšlivým hlasem.

„K čemu teď míříte?“ zeptal jsem se podrážděně. Poirot je mistrem ve zpochybňování cizích výroků pouhým tónem hlasu.

„Jaký by měla důvod nám lhát?“ zeptal jsem se. „*Aucune - aucune*. Ale víte, Hastingsi, je obtížné věřit jejímu svědectví.“

„Myslíte, že lže? A proč? Vypadá jako velice přímá osoba.“

„To je tak, mezi úmyslnou lží a nezištnou nepřesností je někdy velice těžké rozlišit.“

„Co *tímble* myslíte?“

„Úmyslně podvést, to je jedna věc. Ale být si jist nějakou skutečností, nějakou myšlenkou či základní pravdou, u níž nezáleží na podrobnostech - to je, příteli, zvlášť charakteristické pro určitou skupinu obzvláště poctivých osob. Uvědomte si, že nám už jednu lež řekla. Tvrdila, že viděla tvář Jane Wilkinsonové, i když ji za žádných okolností vidět nemohla. Jak to vzniklo? Podívejte se na to takhle. Shlédne dolů a vidí Jane Wilkinsonovou v hale. Ani ji nenapadne, že by to nemusela být Jane Wilkinsonová. Ona to prostě ví. Říká, že viděla zřetelně její tvář, protože si je jistá skutečností a na podrobnostech jí teď nesejde! Ukáže se, že její tvář vidět nemohla. Je to tak? Ale přesto, co na tom záleží, jestli její tvář viděla, nebo ne - pro ni to *byla* Jane Wilkinsonová. A stejně je to i s jinými otázkami. Ona to ví. A tak odpovídá na otázky pod dojmem svých znalostí, ne na základě skutečností, které viděla. Naprosto přesvědčené svědky je vždy třeba brát s určitým podezřením. Máte-li však nejistého svědka, který si nepamatuje, není si jistý, chvíli bude přemýšlet - aha, takhle to bylo - je nekonečně spolehlivější.“

„Tedy Poirote,“ řekl jsem, „vy jste obrátil vzhůru nohama všechny moje zakořeněné představy o svědcích.“

„To byla moje odpověď na otázku, proč jí moje myšlenka, že by se mohl lord Edgware chtít oženit potřetí, připadala směšná. Prostě ji ještě nikdy nic podobného nenapadlo. Nebude se zatěžovat vzpomínáním na nějaké maličkosti, které by tímto směrem mohly ukazovat. Takže jsme přesně tam, kde jsme byli předtím.“

„Vůbec se nezdálo, že by s ní hnulo, když jste jí ukázal, že nemohla vidět tvář té ženy.“ řekl jsem zamysleně.

„To je právě důvod, proč jsem se rozhodl, že patří spíš k těm čestně nepřesným lidem než k vědomým lhářům. Nevidím žádný motiv pro úmyslné lži, leda - pravda, to je nápad!“

„Jaký nápad?“ zeptal jsem se dychtivě. Ale Poirot zavrtěl hlavou.

„Ta myšlenka se mi sama nabízela. Ale je příliš nemyslitelná. Ano - velice nepravděpodobná.“

A odmítl mi říct víc.

„Zdá se, že mátu dívku velice ráda,“ poznamenal jsem.

„Ano, očividně byla rozhodnutá být u našeho rozhovoru. Jaký byl váš dojem z ctěné Geraldiny Marshové, Hastingsi?“

„Bylo mi jí líto - hluboce líto.“

„Máte něžné srdce, Hastingsi. Kráska v nebezpečí vás vždy dojme.“

„Vy jste necítil totéž?“

Ponuře přikývl.

„Ano - neměla šťastný život. Je to jasně vepsáno do její tváře.“

„Každopádně,“ řekl jsem srdečně, „vidíte, jak absurdní byl návrh Jane Wilkinsonové - že měla s tím zločinem něco společného.“

„Nepochybně je její alibi dostatečné, ale Japp se zatím se mnou nespojil.“

„Drahý Poirote, chcete opravdu říci, že dokonce poté, co jste ji viděl a mluvil s ní, ještě stále nejste přesvědčen a chcete alibi?“

„*Eh bien*, příteli, jaký je výsledek toho, že jsme ji viděli a mluvíli s ní? Je zřejmé, že prošla velkým neštěstím, přiznává, že otce nenáviděla, a že je ráda, že je mrtev, a je hluboce neklidná kvůli něčemu, co nám mohl říci včera dopoledne. A po tomhle říkáte - alibi není nezbytné.“

„Její bezprostřední upřímnost jasně prokazuje její nevinu,“ řekl jsem důvěřivě.

„Upřímnost je charakteristickým rysem celé rodiny. Nepamatujete se, s jakou bezprostředností nám nový lord Edgware vyložil karty na stůl?“

„To vskutku ano,“ usmál jsem se nad vzpomínkou. „To byla velice originální metoda.“

Poirot přikývl.

„Kvůli němu jsme - jak to říkáte? - ztratili půdu před nohama.“

„Pod nohama,“ opravil jsem ho. „Ano, vypadali jsme pak trochu bláznivě.“

„Jaká zvláštní myšlenka! Vy jste možná vypadal bláznivě. Já jsem se necítil bláznivě ani v nejmenším, a dokonce si vůbec nemyslím, že jsem tak vypadal. Naopak, příteli, položil jsem ho na lopatky.“

„Opravdu?“ řekl jsem pochybovačně, protože jsem si nevzpomínal na žádné náznaky něčeho takového.

„*Sí, sí*. Poslouchal jsem ho - a poslouchal a poslouchal. A nakonec jsem se ho zeptal na něco úplně jiného, a to, jak jste možná zaznamenal, vyvedlo našeho statečného Monsieura velice z rovnováhy. Vy vůbec nepozorujete, Hastingsi.“

„Myslel jsem si, že jeho překvapení a hrůza, způsobené zprávou o smrti Carlotty Adamsové, byly pravé,“ řekl jsem. „Vy asi řeknete, že to bylo docela dobře zahrané.“

„V tomto případě nelze rozhodnout. Souhlasím s tím, že se mi to *opravdové* jevílo.“

„Proč myslíte, že nás tak cynicky zahrnul všemi těmi fakty? Jen tak pro zábavu?“

„To je vždycky možné. Vy Angličani máte přece ten nejvýstřednější smysl pro humor. Ale mohla to být taktika. Ukrývaná fakta vzbuzují podezření, že jsou důležitá. Na druhé straně tíhneme k tomu, přímo vyřčeným faktům přisuzovat menší váhu, než ve skutečnosti mají.“

„Například ta jeho ranní hádka se strýcem?“

„Přesně tak. Ví, že tenhle fakt musí vyjít najevo. *Eh bien*, krásně nám ho předá.“

„Zdaleka není tak bezhlavý, jak vypadá.“

„O ne, ten vůbec není bezhlavý. Má velice inteligentní mozek, když se ale namáhá ho používat. Přesně ví, na čem je, a jak jsem řekl, vyložil karty na stůl. Vy hrajete bridge, Hastingsi. Kdy to člověk dělá?“

„Vždyť vy sám bridge také hrajete,“ smál jsem se. „Víte to moc dobře - když je jasné, že všechny následující štychy případnou soupeři, a člověk chce hru urychlit, aby se dostal co nejdříve k dalšímu rozdávání.“

„*Ano, mon ami*, tak to je. Ale příležitostně se vyskytne ještě jiný důvod. Jednou nebo dvakrát jsem na něj upozornil, když se hrálo s *les dames*. Možná trochu pochybujete. *Eh bien, la dame*, ona odhodí karty se slovy: ‚Zbytek jde za mnou,‘ shrne karty na hromádku, srovná je a sejme. A možná, že ostatní hráči souhlasí, zvláště, když jsou trochu méně zkušení. Upozorňuji vás, není to očividné. Musí to být vysledováno. Uprostřed dalšího rozdávání si jeden hráč uvědomí: ‚Ale ona by bývala musela přebít ta čtvrtá kára spoluhráče, ať se jí to líbilo, nebo ne, a pak by jí nezbylo, než nést nízké kříže, a moje devítka by ji dostala.‘“

„Myslíte, že to bylo takhle?“

„Myslím si, že příliš mnoho bravury je velice zajímavá věc. A také si myslím, že je čas k jídlu. *Une petite omelette, n'est ce pas?* A pak, okolo deváté hodiny, bych rád vykonal ještě jednu návštěvu.“

„A to?“

„Nejdříve se najíme, Hastingsi. A dokud se nedostaneme ke kávě, nebudeme se případu věnovat. Když je člověk ponořen do jídla, mozek by měl sloužit žaludku.“

Poirot držel slovo. Šli jsme do jedné malé restaurace v Soho, kde ho dobře znali a kde jsme si dali vynikající omeletu, platýze, kuře *a Baba au Rhum*, kterýžto moučník si Poirot výjimečně oblíbil.

Pak, když jsme upíjeli kávu, se na mne Poirot afektovaně usmál přes stůl.

„Můj milý příteli,” řekl, „závisím na vás daleko víc, než si myslíte.”

Těmito nečekanými slovy jsem byl současně zmaten i potěšen. Nikdy dříve mi nic tak pěkného neřekl. Občas, tajně, jsem se cítil některými jeho výroky poněkud raněn. Téměř se zdálo, že opustil svůj způsob zlehčování mých duševních možností. Ačkoli jsem si nemyslel, že by jeho schopnosti slábly, náhle mne napadlo, že se možná během času stal daleko závislejší na mé pomoci, než tušil.

„Ano,” řekl zasněně. „Možná si ne vždy uvědomujete, že tomu tak je - ale často znovu a znovu ukazujete cestu.”

Jen stěží jsem věřil vlastním uším.

„Opravdu, Poirote,” zakoktal jsem. „To jsem moc rád. Řekl bych, že jsem se toho od vás různými cestami mnoho naučil...”

Zavrtěl hlavou.

„*Mais non, ce n'est pas ça.* Nic jste se nenaučil.”

„Cože?” řekl jsem zklamaně.

„Je to přesně tak, jak má. Žádná lidská bytost by se neměla učit od ostatních. Každý jedinec by měl co nejlépe rozvinout svoje vlastní dary a nesnažit se napodobovat schopnosti druhých. Přál bych vám, abyste byl ten nejdokonalejší Hastings. A vy jste ten nejdokonalejší Hastings! Vy jste živá ilustrace normální mysli.”

„Doufám, že nejsem abnormální,” řekl jsem.

„Ne, ne. Jste překrásně a dokonale vyrovnaný. Jste zosobněné duševní zdraví. Víte, co to pro mne znamená? Když se zločinec odhodlá provést zločin, je jeho první snahou podvést. Koho se snaží podvést? Snaží se podvést svoji představu normálního člověka. Pravděpodobně nic takového ve skutečnosti neexistuje, je to jen matematická abstrakce. Ale vy se k tomuto ideálu blížíte tak blízko, jak je to jen možné. Jsou chvíle, kdy z vás zazáří brilantnost, kdy se pozvedáte nad průměr, i chvíle (doufám, že mi prominete), kdy klesáte do nečekaných hloubek tuposti. Ale když se to vezme kolem a kolem, jste neuvěřitelně normální. *Eh bien*, jak toho využívám? Ve vaší mysli vidím jako v zrcadle, co si zločinec přeje, abych si myslel. To je strašně užitečné a podnětné.”

Nemohu říci, že jsem mu zcela rozuměl. Zdálo se mi však, že to, co Poirot říkal, se dá jen stěží nazvat komplimentem. Nicméně mne rychle zbavil tohoto dojmu.

„Špatně jsem se vyjádřil,” řekl rychle. „Vy vidíte do zločincovy mysli. Tuto schopnost já postrádám. Vy mi ukazujete, co si mám, podle zločincova přání, myslet. To je velký dar.”

„Vidím do jeho mysli,” řekl jsem zadumaně. „Ano, možná, že opravdu vidím.”

Podíval jsem se na něj přes stůl. Kouřil své tenké cigarety a hleděl na mne s velkou laskavostí.

„*Ce cher Hastings*,” zamumlal. „Skutečně k vám chovám velkou náklonnost.”

Byl jsem sice potěšen, ale i v rozpacích, a proto jsem si pospíšil se změnou tématu.

„Pojďme,” řekl jsem pracovním hlasem, „probereme aspekty našeho případu.”

„*Eh bien*.” Poirot narovnal hlavu a jeho oči se trochu zúžily. Pomalu vyfoukl proužek dýmu.

„*Je me pose des questions*,” řekl.

„Ano?” řekl jsem dychtivě.

„Nepochybně i vy?”

„Zajisté,” řekl jsem. Pak jsem se opřel stejně jako Poirot, rovněž jsem přimhouřil oči a vyhrkl:

„Kdo zabil lorda Edgwarea?”

Poirot se napřímil a energicky zavrtěl hlavou.

„Ne, ne. Vůbec ne. Co to je za otázku, tohle? Vy jste jako člověk, který se při čtení detektivky snaží bez ladu a skladu odhadovat, hned na začátku, kdo co udělal. Jedinkrát, to musím přiznat, jsem to tak musel udělat. Ale to byl velice výjimečný případ. Jednou vám o něm také povím. Je to jeden z mých nejcennějších skalpů. Ale, kde jsme to vlastně byli?”

„U otázek, které jste si sám kladl,” odtušil jsem. Už jsem měl na jazyku, že jediný způsob, jak mu mohu být prospěšný, je sedět tady a poslouchat, jak se chlubí. Ale ovládl jsem se. Když mne chce poučovat, ať si poslouží.

„No tak,” řekl jsem. „Nenapínejte mne, jaké otázky?” To bylo přesně to, co jeho marnivost potřebovala. Znovu se pohodlně opřela odložil svoje nedávné chování.

„Mojí první otázku jsme již probrali. *Proč změnil lord Edgware svoj postoj k rozvodu?* K této otázce se naskytá pár myšlenek. Jednu z nich už znáte.

Druhá otázka, kterou si kladu, je tato: *Co se stalo s tím dopisem?* Komu mohlo prospět, že lord Edgware a jeho žena zůstávali manželi?

Otázka číslo tři: *Co znamenal výraz tváře lorda Edgwarea, kterého jste si všiml včera dopoledne, když jsme odcházel z knihovny a vy jste se ohlédl?* Máte pro to nějaké vysvětlení, Hastingsi?”

Potřásl jsem hlavou. „Ne. Nerozumím tomu.”

„Jste si jist, že to nebyl výsledek vaší představivosti? Někdy, Hastingsi, míváte představivost *un peu vif*.”

„Ne, ne,” ohradil jsem se energicky, „jsem si naprosto jist, že jsem se nemýlil.”

„*Bien*. Pak je to tedy okolnost, která by měla být vysvětlena. Moje čtvrtá otázka se týká toho skřípce. Ani Jane Wilkinsonová, ani Carlotta Adamsová nenosí brýle. Co tedy dělají v kabelce Carlotty Adamsové?

A pátá otázka: *Proč někdo telefonoval, aby zjistil, jestli je Jane Wilkinsonová v Chiswicku, a kdo to byl?* To jsou, příteli, otázky, nad kterými si teď lámu hlavu. Kdybych si je dovedl zodpovědět, cítil bych se daleko lépe. Kdybych byl alespoň schopen si vymyslet teorii, která by je všechny uspokojivě vysvětlovala, moje *amour propre* by tolik nestrádala.”

„Je tu ještě několik dalších otázek,” řekl jsem.

„Jako například?”

„Kdo přiměl Carlottu Adamsovou k tomu žertíku? Kde byla večer před a po desáté? Kdo je ta záhadná osoba D, od níž dostala zlatou krabičku?”

„Všechny tyto otázky jsou nasnadě,” řekl Poirot. „Nejsou v nich žádná tajemství. Jde jednoduše o věci, které neznáme. Jsou to otázky na *fakta*. Každou chvíli se na ně můžeme dozvědět odpovědi. Moje otázky jsou *psychologické*. Malé šedé buňky mozkové kůry.. .”

„Poirote,” řekl jsem zoufale. Cítil jsem, že ho musím ihned zastavit. Nesnesl bych to poslouchat celé znovu. „Nezmiňoval jste se o nějaké návštěvě, kterou byste rád vykonal ještě dnes večer?”

Poirot se podíval na hodinky.

„Máte pravdu,” řekl. „Zatelefonuji tam a zjistím, jestli je to vhodné.”

Vrátil se za několik minut.

„Pojďte,” řekl. „Všechno je v pořádku.”

„Kam půjdeme?” zeptal jsem se.

„Do domu sira Montagu Cornera do Chiswicku. Rád bych se dozvěděl trochu víc o tom telefonátu.”

Sir Montagu Corner

Do domu sira Montagu Cornera, který se nacházel u řeky v Chiswicku jsme dorazili okolo desáté. Byl to velký dům a stál daleko od silnice na rozsáhlém pozemku. Byli jsme uvedeni do krásné, dřevem obložené haly. Po pravé straně jsme otevřenými dveřmi viděli jídelnu a v ní dlouhý naleštěný stůl, osvětlený svíčkami.

„Šli byste tudy, prosím?”

Komorník nás vedl nahoru po širokých schodech do prvního patra do velkého pokoje s výhledem na řeku.

„Pan Hercule Poirot,” ohlásil komorník.

Byl to krásně vyvážený pokoj se starosvětskou atmosférou, znásobovanou pečlivě zastíněnými lampami, které vrhaly matné světlo. V jednom rohu blízko okna stál bridžový stůl a okolo něho seděli čtyři lidé. Když jsme vstoupili do pokoje, jeden z těch čtyř povstal a šel k nám.

„Je mi velkým potěšením, že se s vámi seznamuji, pane Poirote.”

Se zájmem jsem pohlédl na sira Montagu Cornera. Měl zřetelné židovské rysy, velmi malé inteligentní -černé oči a pečlivě upravený účes. Byl nevysoký, tak nejvýš pět stop a osm palců. Jeho chování bylo nanejvýš působivé.

„Dovolte mi, abych vás představil. Pan a paní Widburnovi.”

„My už jsme se setkali,” řekla pohotově paní Widburnová.

„A pan Ross.”

Ross byl mladík okolo dvaadvaceti s příjemnou tváří a pěknými vlasy.

„Rušíme vás zřejmě od hry. Prosím tisíckrát za prominutí,” řekl Poirot.

„Vůbec ne. Ještě jsme nezačali. Dostali jsme se pouze k rozdávání. Dáte si kávu, pane Poirote?”

Poirot ji sice odmítl, ale přijal starou brandy. Přinesli nám ji v obrovských pohárech.

Zatímco jsme upíjeli, sir Montagu vedl rozhovor. Mluvil o japonských tiscích, čínském laku, perských koberecích, francouzských impresionistech, o moderní hudbě a Einsteinových teoriích.

Potom se znovu posadila mile se na nás usmál. Očividně si svoje vystoupení skvěle užíval. V kalném světle lamp vypadal jako středověký učenec. Okolo celého pokoje byla vystavena vynikající umělecká díla a orientální předměty.

„A nyní, sire Montagu, abych nezneužíval nadále vaší laskavosti, dovolte mi přejít k předmětu mé návštěvy.”

Sir Montagu mávl svou zvláště štíhlou rukou, která se poněkud podobala spáru.

„Žádný spěch. Čas je nekonečný.”

„V tomhle domě to člověk vždycky cítí,” vzdechla paní Widburnová.

„Ani za milión liber bych nebydlel v Londýně,” řekl sir Montagu. „Zde se člověk nachází ve starosvětské atmosféře míru, který jsme - bohužel - v těchto otrěsných časech nechali daleko za sebou.”

V tu chvíli mi hlavou bleskl bláznivý nápad, že kdyby se opravdu našel někdo, kdo by siru Montaguovi nabídl milión liber, šel by starosvětský mír k čertu, ale brzy jsem tyto kacírské myšlenky potlačil.

„Nakonec, k čemu jsou peníze?” zamumlala paní Widburnová.

„Ach!” řekl pan Widburn zamyšleně a nepřítomně cinkal pár mincemi v kapse kalhot.

„Charlesi,” řekla paní Widburnová vyčítavě.

„Promiňte,” řekl pan Widburn a přestal.

„Cítím, že je neospravedlnitelné mluvit v této atmosféře o zločinu,” začal Poirot omluvně.

„Vůbec ne,” řekl sir Montagu a mávl rukou okolo pokoje. „Zločin může být uměleckým dílem. Detektiv může být umělec. Tím nemám samozřejmě na mysli policii. Inspektor tu dnes byl. Zajímavá osoba. Například nikdy neslyšel o Benvenuto Cellinim.”

„Pravděpodobně přišel kvůli Jane Wilkinsonové,” řekl pan Widburn s narůstajícím zájmem.

„Ta dáma měla velké štěstí, že byla včera večer ve vašem domě,” řekl Poirot.

„Vypadá to tak,” řekl sir Montagu. „Pozval jsem ji, protože jsem slyšel, že je krásná a velmi talentovaná, a doufal jsem, že to pro ni může být užitečné. Prý přemýšlela o tom, že nechá divadla a bude se věnovat obchodu. Zdá se však, že mi bylo souzeno být jí nápomocný zcela jiným způsobem.”

„Jane měla velké štěstí,” řekla paní Widburnová. „Umírala touhou osvobodit se od lorda Edgwarea a náhle někdo přišel a zbavil ji všech starostí. A ona si teď vezme mladého vévodu z Mertonu. Jeho matka z toho šílí.”

„Udělal na mne velice příznivý dojem,” řekl sir Montagu laskavě. „Slyšel jsem z jejích úst několik nanejvýš inteligentních poznámek o řeckém umění.”

V duchu jsem se zasmál, když jsem si představil Jane, jak říká „Ano“ a „Ne“ a „Opravdu, jak překrásné!“ svým magickým hlubokým zastřeným hlasem. Sir Montagu byl muž, pro nějž inteligence znamenala schopnost poslouchat jeho poznámky s patřičnou pozorností.

„Edgware byl divný patron, každopádně,” řekl pan Widburn. „Bezpochyby měl pěknou řádku nepřátel.”

„Je to pravda, pane Poirote,” zeptala se paní Widburnová, „že mu někdo vrazil kapesní nůž zezadu do mozku?”

„Naprostá pravda, Madame. Bylo to provedeno velice přesně a účinně - vskutku téměř vědecky.”

„Pozoruji vaše umělecké zanícení, pane Poirote,” řekl sir Montagu.

„A nyní,” řekl Poirot, „mi prosím dovolu přejít k příčině mé návštěvy. Lady Edgwareová zde byla během večere volána k telefonu. Hledám informace právě o tomto telefonátu. Dovolil byste, abych se na to vyptal vašeho služebnictva?”

„Jistěže, jistěže. Zatáhl byste za zvonek, Rossi?”

Na zazvonění se dostavil komorník. Byl to vysoký muž ve středních letech připomínající duchovního.

Sir Montagu mu vysvětlil naše přání. Komorník se otočil k Poirotovi se zdvořilou pozorností.

„Kdo zvedl telefon?” začal Poirot.

„Já sám, pane. Telefon je v chodbě, která vede z haly.”

„Přála si volající osoba mluvit s lady Edgwareovou nebo s Jane Wilkinsonovou?”

„S lady Edgwareovou, pane.”

„Co přesně ten člověk řekl?”

Komorník se na chvilku zamyslel.

„Pokud se pamatuji, pane, řekl jsem ‚Haló‘. Nějaký hlas se potom zeptal, jestli to je Chiswick 43434. Odpověděl jsem, že ano. Pak jsem byl požádán, abych nezavěšoval. Pak se jiný hlas otázal, jestli to je Chiswick 43434, a po mé odpovědi ‚Ano‘ pokračoval: ‚Večeří tam teď lady Edgwareová?‘ Řekl jsem, že tu opravdu lady Edgwareová večeří. Pak hlas řekl: ‚Bylo by možné s ní mluvit, prosím?‘ Šel jsem a informoval paní baronku, která právě seděla u tabule, a ukázal jí, kde je telefon.”

„A potom?”

„Paní baronka zdvihla sluchátko a řekla: ‚Haló, kdo volá?‘, a pak ‚Ano - správně. Tady lady Edgwareová.‘ Právě jsem odcházel, když mne zastavila a řekla, že rozhovor byl přerušen. Říkala, že se někdo smál a pak položil sluchátko. Ptala se mne, jestli se mi volající osoba představila. Nepředstavila. To je vše, co se událo, pane.”

Poirot se zamyšleně zamračil.

„Opravdu si myslíte, že měl ten telefonát něco společného s vraždou, pane Poirote?” zeptala se paní Widburnová.

„Těžko říct, Madame. Je to jen podivná okolnost.”

„Lidé někdy volají jen tak, pro zábavu. Už se mi to také stalo.”

„*C'est toujours possible, Madame.*”

Znovu se obrátil ke komorníkovi:

„Byl to mužský nebo ženský hlas?”

„Myslím, že se jednalo o dámu, pane.”

„Jaký druh hlasu to byl? Vysoký nebo nízký?”

„Nízký, pane. Pečlivý a velmi zřetelný.” Odmlčel se. „Možná se mi to jen zdálo, pane, ale znělo mi to, jako kdyby to byla *cizinka*. Všechna ‚er‘ byla velmi zřetelná.”

„Podle toho, co říkáte, to mohl být skotský hlas, že ano, Donalde?” řekla paní Widburnová a usmála se na Rosse.

Ross se rozesmál.

„Jsem nevinen,” řekl. „Seděl jsem právě u stolu.”

Poirot se opět obrátil na komorníka.

„Myslíte, že byste ten hlas znovu poznal, kdybyste ho slyšel?”

Komorník zaváhal.

„To nemohu s určitostí říci, pane. Mohl bych ho poznat. Myslím, že bych ho pravděpodobně poznal.”

„Děkuji vám, příteli.”

„Děkuji, pane.”

Komorník udělal malou úklonu hlavou a odešel, okázalý až do konce.

Sir Montagu Corner pokračoval ve svém přátelském chování a hrál svoji roli se starosvětským šarmem. Přinutil nás, abychom zůstali a hráli bridž. Omluvil jsem se. Sázky pro mne byly příliš vysoké. Zdálo se, že také mladý Ross s úlevou přenechá svoje místo někomu jinému. Posadili jsme se a sledovali, jak ostatní hrají. Večer skončil velkým finančním úspěchem Poirota a sira Montagua. Potom jsme poděkovali našemu hostiteli a odešli. Ross šel s námi.

„Podivný chlapík,” řekl Poirot, když jsme vycházeli do tmy.

Noc byla krásná, a tak jsme se rozhodli jít pěšky a zamávat na taxi, až nějaké potkáme, místo abychom pro něj telefonovali.

„Ano, velice podivný chlapík,” opakoval Poirot.

„Velice bohatý chlapík,” řekl Ross procítčně.

„Pravděpodobně.”

„Zdá se, že si mne oblíbil,” řekl Ross. „Doufám, že to potrvá. Takový člověk za vámi znamená hrozně moc.”

„Vy jste herec, pane Rossi?”

Ross řekl, že ano. Měl jsem dojem, že je smutný, protože jsme ho podle jména hned nepoznali. Zřejmě k němu byla kritika velice příznivá, pokud jde o roli v nějaké ponuré hře přeložené z ruštiny.

Když jsme ho uchlácholili, zeptal se Poirot bezděčně:

„Vy jste znal Carlottu Adamsovou, že?”

„Ne. Viděl jsem dnes večer v novinách zprávy o její smrti. Přebrala nějaké drogy nebo co. To je idiotské, že to všechny ty dívky berou.”

„Je to smutné, ano. A přitom byla docela chytrá.”

„Také myslím.”

Stavěl na odiv naprostý nedostatek zájmu o jakékoli jiné hry, než jeho vlastní.

„Viděl jste vůbec nějaké její představení?” zeptal jsem se.

„Ne, o takové věci nemám moc zájem. Teď se po tom sice šílí, ale neřekl bych, že to vydrží.”

„Podívejte,” řekl Poirot, „taxi.”

Zamával holí.

„Myslím, že raději půjdu pěšky,” řekl Ross. „Metro mi jede z Hammersmithu přímo domů.”

Náhle se nejistě zasmál.

„Jo, jo,” řekl, „stejně to byla včera podivná večeře.”

„Ano?”

„Bylo nás třináct. Jeden chlapík se na poslední chvíli omluvil. Všimli jsme si toho až na konci večeře.”

„A kdo vstal od stolu první?” zeptal jsem se.

Ozval se krátký nervózní smích.

„Já,” řekl.

Většinou povídání

Když jsme se vrátili domů, čekal tam na nás Japp. „Říkal jsem si, že se u vás jen tak zastavím na kus řeči než zalezu, pane Poirote,” řekl rozverně.

„*Eh bien*, příteli, tak jak to jde?”

„No, moc dobře tedy ne, to je pravda.”

Vypadal unaveně a v tísní.

„Pomůžete mi nějak, pane Poirote?”

„Mám jeden nebo dva nápady, které bych vám rád přestřel,” řekl Poirot.

„Vy a vaše nápady! Víte, svým způsobem jste nebezpečný. Ne, že bych je nechtěl slyšet. Chci. V té své legračně šišaté lebce míváte většinou zajímavé myšlenky.”

Poirot přijal tuto poklonu poněkud chladně. „Nenapadá vás něco stran té zdvojené dámy? To je to, co chci slyšet. No, pane Poirote? Co s tím? Kdo to byl?”

„To je přesně námět, o kterém bych si přál mluvit.”

Zeptal se Jappa, jestli už někdy slyšel jméno Carlotta Adamsová.

„Jméno jsem slyšel, ale teď právě ho nějak nemůžu zařadit.”

Poirot to vysvětlil.

„Aha! Ona imituje? Pročpak jste se na ni zaměřil? K čemu spějete?”

Poirot mu vyprávěl o všech krocích, které jsme podnikli, a o také závěrech, ke kterým jsme došli.

„Pro Boha živého, to vypadá, že máte pravdu. Šaty, klobouk, rukavice a tak dále, a navíc pěkná paruka. Ano, tak to musí být. Řeknu vám, jste skvělý, pane Poirote. Vynikající práce, tohleto! Ne, že bych viděl nějaký náznak toho, že byla odstraněna. Zdá se mi to trochu přitažené za vlasy.

Nechápu situaci přesně stejně jako vy. Vaše teorie je pro mne trochu fantastická. Mám víc zkušeností než vy, a proto v tom nehledám ten zákulisní motiv. Ta žena byla určitě Carlotta Adamsová, ale pak už bych se vydal jinudy. Vyložím vám dvě možnosti, které mne napadají. Šla tam kvůli vlastnímu prospěchu - možná vydírání, když už naznačila, že jde o peníze. Trošku se pohádali, on začal být sprostý, ona taky, a pak ho odrovnala. Dál bych řekl, že když přišla domů, tak se sesypala. Neměla v úmyslu spáchat vraždu. Soudím, že potom spolykala ty drogy, protože se jí to zdálo jako nejsnazší cesta, jak z toho ven.”

„Myslíte, že to vysvětlí všechna fakta?”

„Přirozeně, je tu ještě spousta věcí, které nevíme. Ale je to dobrá pracovní hypotéza a dá se na ní stavět. Druhé vysvětlení je, že ten žert a vražda neměly nic společného. Je to jen zatraceně divná shoda okolností.”

Věděl jsem, že Poirot nesouhlasí. Ale on jenom nepřesvědčeně řekl:

„*Mais oui, c'est possible.*”

„Nebo, podívejte, co takhle? Ten vtip je nevinný. Někdo jiný o něm slyší a uvědomí si, že se pro jeho účely náramně hodí. Ze to není špatná myšlenka?” Odmlčel se a pokračoval: „Ale mně osobně se nejvíc líbí nápad číslo jedna. Však my už nějak přijdeme na to, jaký byl vztah mezi jeho lordstvem a tou dívkou.”

Poirot mu řekl o dopisu do Ameriky, který hospodyně nesla na poštu, a Japp souhlasil, že by mohl být velice užitečný.

„Ihned se do toho pustím,” řekl a udělal si poznámku do svého tlustého bloku.

„Jsem ale přesvědčen o vině té ženy, protože nemohu najít nikoho jiného,” řekl, když odkládal blok. „Kapitán Marsh měl motiv na míle viditelný. Navíc se se svým strýčkem včera ráno pohádal. Sám mi o tom říkal, což tomu poněkud ubírá na pikantnosti. Ano, byl by to moc vhodný adept. Ale má pro včerejší večer alibi. Byl s Dortheimero-vými v Opeře. Bohatá židovská rodina, Grosvenor Square. Díval jsem se na to a je to v pořádku. Obědval u nich, šli do Opery a pak společně večeřeli v Sobrains. Takže to by bylo.”

„A Mademoiselle?”

„Myslíte dceru? Také byla venku a obědvala u lidí, kteří se jmenují Carthew Westovi. Šla s nimi do Opery a pak ji vzali domů na večeři. Vrátila se do Regent Gate ve tři čtvrti . na dvanáct, což ji vylučuje. Sekretářka se zdá být v pořádku - velice výkonná decentní dáma. Pak je tu ovšem sluha. Nemůžu říct, že by se mi moc líbil, pro chlapa není přirozené, aby vypadal tak dobře jako on. Je na něm něco zvláštního - a zvláštní je také něco kolem toho, jak se dostal do služeb lorda Edgwarea. Důkladně na něm pracujeme, i když u něj nevidím žádný motiv.”

„Nemáte žádná čerstvá fakta?“

„Pár ano. Těžko říct, jestli něco znamenají nebo ne. Za prvé, chybí klíč lorda Edgwarea.“

„Klíč od hlavního vchodu?“

„Ano.“

„To je nepochybně zajímavé.“

„Jak říkám, může to znamenat hrozně moc, nebo také vůbec nic. Kdo ví? Ale tohle se mi zdá o trochu zajímavější: lord Edgware si včera vybral peníze z banky - nijak zvlášť mnoho - konkrétně sto liber. Peníze si vybral ve francouzských bankovkách - bylo to tedy kvůli jeho dnešní předpokládané cestě do Paříže. Tak tyhle peníze zmizely.“

„Kdo vám o tom řekl?“

„Slečna Carrollová. Ona je osobně vybírala v bance. Zmínila se mi o tom, a tak jsem přišel na to, že zmizely.“

„A kde byly včera večer?“

„To slečna Carrollová nevěděla. Předala je lordu Edgwareovi v půl čtvrté, uložené v bankovní obálce. Dávala mu je, když byl v knihovně: Vzal je a položil na stůl.“

„To člověka přinutí se zamyslet, je to komplikace.“

„Nebo zjednodušení. Mimochodem - zranění.“

„Ano?“

„Doktor říkal, že to nebylo provedeno obyčejným kapesním nožem. Bylo to sice něco podobného, ale mělo to jiný tvar čepele a bylo to úžasně ostré.“

„Nebyla to břitva?“

„Ne, ne, bylo to mnohem menší.“

Poirot se zamyšleně zamračil.

„Zdá se, že novému lordu Edgwareovi se to jako vtip velice zamlouvá,” poznamenal Japp. „Očividně si myslí, že je to ohromně zábavné, být podezřelý z vraždy. Také si zajistil, že jsme ho z ní skutečně podezřívali, a to mi připadá trochu podivné.“

„Mohlo by to být jenom chytré.“

„Spíš bych sázel na špatné svědomí. Smrt jeho strýce se mu moc hodila. Mimochodem, už se do toho domu nastěhoval.“

„Kde bydlel předtím?“

„Martin Street, St George's Road. Není to příliš honosné okolí.“

„To byste mohl poznačit, Hastingsi.“

Učinil jsem tak, ačkoli jsem se trochu divil. Když se Ronald přestěhoval do Regent Gate, je málo pravděpodobné, že budeme potřebovat jeho starou adresu.

„Já si myslím, že to ta Adamsová udělala,” řekl Japp, když se zvedal. „Z vaší strany to byl pěkný kus práce, pane Poirote, moje poklona. Ale vy samozřejmě chodíte do divadel a bavíte se. Věci, které jsou vám pak zřejmé, mně zřejmé být nemohou. Škoda, že tu není žádný jasný motiv, ale trocha práce s rýčem a bude venku, alespoň myslím.“

„Je tu ještě jedna osoba, která má motiv a které jste nevěnoval vůbec žádnou pozornost,” poznamenal Poirot.

„A kdo, pane?“

„Ten gentleman, o němž se obecně předpokládá, že se s Jane Wilkinsonovou ožení, vévoda z Mertonu.“

„Ano. Řekl bych, že má opravdu pěkný *motiv*,” smál se Japp. „Ale není pravděpodobné, že by gentleman jeho postavení vraždil. A navíc je v Paříži.“

„Takže to znamená, že vy ho nijak vážně nepodezříváte.“

„A co vy, pane Poirote?“

Když odcházel, nahlas se smál tak absurdní myšlence.

Sluha

Následující den jsme strávili v nečinnosti, zatímco Japp vyvíjel přímo horečnou aktivitu. Přišel k nám okolo čtvrté hodiny.

Byl rudý a rozzlobený.

„Udělal jsem parádní botu.“

„To není možné, příteli,“ řekl Poirot chláholivě.

„Ale ano, udělal. Nechal jsem si toho (zde dal průchod své jadrnosti) sluhu proklouznout mezi prsty.“

„Zmizel?“

„Ano. Vzal roha. A za co bych se hlavně nakopl jako naprostý idiot je, že jsem ho nijak zvlášť nepodezříval.“

„Uklidněte se - v tom případě se tolik nestalo.“

„Vám se to mluví. Vy byste se také moc neuklidnil, kdyby vás parádně seřvali na ředitelství. Je to kluzký převít. Není to poprvé, co někomu zdrhl. Zjistili jsme, že to je známá firma.“

Japp si osušil čelo a vypadal jako obraz zkázy. Poirot začal něco uklidňujícího mumlat - o nějaké slepici, která snáší vejce. S větším porozuměním pro anglickou povahu jsem nalil dvojitou whisky se sodou a postavil ji před zachmuřeného inspektora. Trochu se mu rozjasnila tvář.

„No,“ řekl „nemůžu říct, že bych si nedal rád.“

Najednou dostal lepší náladu a spustil:

„Ani teď si nejsem úplně jist, že je vrah! Samozřejmě, vypadá to špatně, že zmizel, ale mohl pro to mít i jiné důvody. Víte, začal jsem po něm jít. Zdá se, že se zapletl do nějaké věci s nočními kluby nevalné pověsti. Nebylo to vůbec nic běžného, ale naopak, něco velice ošklivého, co si vyžádá další pátrání. Po pravdě řečeno to bylo pěkné svinstvo.“

„*Tout de mě me*, to však ještě nutně neznamená, že je také vrah.“

„Přesně tak! Možná, že jede v nějakém jiném zločinu, ale nemusí jet ve vraždě. Ne, jsem víc než kdy předtím přesvědčen, že to udělala ta Adamsovic holka. Ačkoli ještě nemám nic, čím bych to mohl dokázat. Moji lidé prohledávali její byt celý dněšek a nenašli nic užitečného. Byla ohromně mazaná, neměla u sebe žádné písemnosti s výjimkou několika obchodních dopisů a smluv, které byly velice pečlivě uspořádané a označené. A pak několik dopisů od sestry z Washingtonu, jsou upřímné a psané s nadhledem. Pár dobrých staromódních šperků - nic nového nebo drahého. Nepsala si deník. Její pas a šeková knížka neříkají nic, co by nám pomohlo. K čertu, tak se zdá, že ta dívka neměla vůbec žádný soukromý život.“

„Měla poněkud rezervovanou povahu,“ řekl Poirot zamýšleně. „Z našeho pohledu je to škoda.“

„Mluvil jsem s tou ženou, která u ní pracovala - nic z toho nebylo. Také jsem byl za tou rusovlasou majitelkou kloboučnictví, která podle všeho byla její nejlepší přítelkyní.“

„Aha, vy máte na mysli slečnu Driverovou?“

„Je to bystrá a ostrážitá osůbka. I když mi také nepomohla. Ne, že by mne to překvapilo, o spoustě dívek, které jsem hledal, říkali jejich rodiče a přátelé vlastně vždycky skoro totéž: ‚Byla to inteligentní a milující dívka a neměla žádné mužské přátele.‘ Nikdy to není pravda - je to nepřírozené. Dívky by měly mít mužské přátele, a když je nemají, je s nimi většinou něco v nepořádku. Tahle praštěná loyality přátel a příbuzných tak zneprjemňuje detektivům život!“

Odmělčel se, zhluboka se nadechl a já mu znovu naplnil skleničku.

„Děkuji vám, kapitáne Hastingsi. Dám si rád. Kde jsme to byli? Musíte lovit a lovit. Je tu asi tucet mladíků, se kterými šla na večeri a tancovat, ale nic vám nenapoví, jestli pro ni některý z nich neznamenal víc než ti druhí. Například tu máme současného lorda Edgwarea, pak Bryana Martina, tu filmovou hvězdu, a půltucet dalších — ale nic zvláštního nebo určitého. Vaše představa člověka, který je za tím vším, je mylná. Myslím, že přijdete na to, že v tom jela sama, pane Poirote. Teď hledám spojitost mezi ní a zavražděným, které, podle mne, musí existovat. Myslím, že kvůli tomu budu muset do Paříže. Na té krabičce bylo napsáno ‚Paříž‘ a zesnulý lord Edgware tam byl vloni na podzim několikrát, jak mi řekla slečna Carrollová. Navštěvoval burzy a sháněl kuriozity. Ano, myslím, že budu muset do Paříže. Soudní ohledání bude zítra. Samozřejmě bude odloženo a až skončí, sednu na odpolední loď do Francie.“

„Vaše energie je ohromující, Jappe. To je úžasné.“

„Ano, zato vy lenivíte. Jen si tu sedíte a *přemýšlíte*. Zaměstnáváte své malé šedé buňky, jak této činnosti říkáte. To je teď k ničemu, musíte ven a seznamovat se s fakty - ta za vámi sama nepřijdou.”

Drobná služebná otevřela dveře.

„Pan Bryan Martin, pane. Jste příliš zaneprázdněn, nebo ho přijmete?”

„Už jdu, pane Poirote.” řekl Japp a vyhrabal se z křesla. „Zdá se, že se s vámi radí všechny hvězdy divadelního a filmového nebe.”

Poirot skromně pokrčil rameny a Japp se zasmál.

„Vy už musíte být milionář, pane Poirote. Co děláte se všemi těmi penězi? Střádáte na něco?”

„Zajisté se cvičím v šetrnosti. Když už hovoříme o zacházení s penězi, mimochodem, jak s nimi naložil lord Edgware?”

„Mimo jmění svázané se šlechtickým titulem odkázal všechno své dceři. Pět set slečně Carrollové, a to bylo vše. Velice jednoduchá závěť.”

„A kdy ji sepsal?”

„Když mu utekla žena — teď to budou asi tak dva roky. Mimochodem ji jmenovitě ze závěti vyjímá.”

„Mstivý člověk,” poznamenal Poirot pro sebe.

Japp odešel s veselým „Tak nashle.”

Do místnosti vstoupil Bryan Martin. Byl pečlivě oblečen a nepochybně vypadal skvěle, nicméně se mi zdál trochu přepadlý a zdaleka ne šťastný.

„Obávám se, že jsem za vámi měl přijít už dávno, pane Poirote,” řekl omluvně. „Konečně, jsem také vinen tím, že jsem vám ubíral čas zbytečně.”

„*En vérité?*”

„Ano, mluvil jsem totiž s dámou, o kterou šlo. Hádal jsem se s ní, prosil jsem ji, ale bez úspěchu. Nechce ani slyšet o tom, že byste se tím měl zabývat. Tudíž se omlouvám, ale asi tu věc necháme padnout. Je mi to velice líto - velice líto, že jsem vás otravoval -”

„*Du tout - du tout,*” řekl Poirot srdečně. „Já jsem to očekával.”

„Prosím?” Zdálo se, že je mladík překvapen. „Vy jste to očekával?” zeptal se velice udiveně.

„*Mais oui.* Když jste mluvil o tom, že se budete muset zeptat přítelkyně, mohl jsem snadno předpovědět, jak to skončí.”

„To znamená, že máte nějakou teorii?”

„Detektiv má vždy nějakou teorii, pane Martine. Očekává se to od něj. Já sám bych to teorii nenazval, spíš bych řekl, že jsem měl určitou představu. To je vždy první fáze.”

„A druhá?”

„Když se ta představa ukáže pravdivou, pak už *vím!* Vidíte, že to je docela prosté.”

„Přál bych si, abyste mi tu vaši teorii - nebo určitou představu - vysvětlil.”

Poirot mírně potřásl hlavou.

„To je další pravidlo - detektiv nic neprozrazuje.”

„Nemůžete ji ani nastínit?”

„Ne. Jediné, co mohu říct, je, že jsem si svou teorii vytvořil hned, jak jste se zmínil o zlatém zubu.”

Bryan Martin na něj zíral.

„Jsem absolutně zděšen,” prohlásil. „Vůbec netuším, kam míříte. Kdybyste mi mohl alespoň něco naznačit.”

Poirot se smál a vrtěl hlavou.

„Pojďte, budeme mluvit o něčem jiném.”

„Ale nejdříve - váš honorář - musíte mne nechat...”

Poirot mávl velitelsky rukou.

„*Pas un sou!* Nijak jsem vám nepomohl.”

„Okradl jsem vás o spoustu času...”

„Když mne případ zajímá, nestarám se o peníze. A váš případ mne opravdu zaujal.”

„To mne těší,” řekl herec neklidně. Vypadal hrozně nešťastně.

„No tak,” řekl Poirot přátelsky.

„Pojďte mluvit o něčem jiném.”

„Nebyl to ten člověk ze Scotland Yardu, co jsem ho potkal na schodech?”

„Ano, inspektor Japp.”

„Bylo tam trochu šero, nebyl jsem si jist. Mimochodem, přišel ke mně a vyptával se na tu dívku, Carlottu Adamsovou, která zemřela na předávkování veronalem.”

„Znal jste ji dobře - slečnu Adamsovou?”

„Moc dobře ne. Jako dítě jsem ji znával, ještě v Americe. Párkrát jsem se tu s ní sice setkal, ale moc často jsme se nevidali. Bylo mi to hrozně líto, když jsem se dozvěděl, že zemřela.“

„Měl jste ji rád?“

„Ano, neuvěřitelně snadno se s ní povídalo.“

„Ano, velice sympatická dívka, také si to myslím.“

„Policie má pravděpodobně pocit, že to byla sebevražda? Nevěděl jsem nic, co by mohlo inspektorovi pomoci, Carlotta o sobě nikdy moc nemluvila.“

„Já si nemyslím, že to byla sebevražda,“ řekl Poirot. „Souhlasím s vámi, daleko spíš to byla nehoda.“

Pak byla chvíle ticha.

Potom řekl Poirot s úsměvem:

„Tak se nám ta vražda lorda Edgware trochu zamotává, že ano?“

„Naprostě neuvěřitelné. Nevíte - mají nějakou představu - kdo to udělal - je z toho Jane definitivně venku?“

„*Mais oui* - mají velice silné podezření.“

Bryan Martin vypadal vzrušeně.

„Doopravdy? Na koho?“

„Zmizel sluha. Jistě chápete - útěk je stejně dobrý jako přiznání viny.“

„Sluha! Opravdu, to je překvapivé.“

„Výjimečně dobře vyhlížející muž. *Il vous ressemble un peu*,“ uklonil se velice uctivým způsobem.

Samozřejmě! Nyní jsem si uvědomil, co mne na jeho tváři zaujalo a čím mi byla povědomá, když jsem ji viděl poprvé.

„Vy mi lichotíte,“ řekl Bryan Martin se smíchem.

„Ne, ne, ne. Copak nejsou všechny dívky, služebné, písárky, úplní žabci i ženy ze společnosti zblázněné do Bryana Martina? Je zde nějaká, která by vám odolala?“

„Řekl bych, že spousta,“ řekl Martin. Prudce vstal.

„Děkuji vám mnohokrát, pane Poirote. Dovolte mi, prosím, abych se vám znovu omluvil, že jsem vás obtěžoval.“

Potřásl si s námi rukama. Vtom jsem si uvědomil, že vypadá daleko starší - přepadlý zjev byl najednou daleko nápadnější.

Byl jsem nabitý zvědavostí, a jakmile se za ním zavřely dveře, vyrazil jsem ze sebe, co jsem si přál vědět.

„Poirote, opravdu jste čekal, že sem znovu přijde a zanechá snahy vypátrat ty podivné události, které se mu přihodily ve Státech?“

„Přece jste mne slyšel, Hastingsi.“

„Ale pak...“ postupoval jsem dále podle logiky. „Pak musíte vědět, kdo ta tajemná dívka, se kterou se chtěl poradit, je?“

Usmál se.

„Mám určitou představu, příteli. Jak jsem vám již řekl, zrodila se, když se zmínil o zlatém zubu, a jestliže je moje představa správná, pak vím, kdo je ona záhadná dívka, a také vím, proč panu Martinovi nedovolila ten případ se mnou konzultovat. Víم všechno o celé té záležitosti. Stejně tak byste to mohl vědět i vy, kdybyste používal svůj mozek, který vám dal dobrotivý Bůh. Někdy jsem opravdu nakloněn věřit, že vás tehdy z nepozornosti minul.“

Další muž

Nebudu zabíhat do podrobností a popisovat soudní ohledání ve věci úmrtí lorda Edgwarea ani Carlotty Adamsové. V jejím případě zněl verdikt podle očekávání ‚Smrt nešťastnou náhodou‘ a v případě lorda Edgwarea bylo ohledání odloženo poté, co byla prokázána totožnost a po dobrozdání lékařů. Čas úmrtí byl na základě analýzy obsahu žaludku stanoven na jednu hodinu po večeři, a to s možnou odchylkou jedné hodiny. Doba smrti tudíž spadala mezi desátou a jedenáctou hodinu, přičemž první údaj byl pravděpodobnější.

Žádná ze skutečností spojených s tím, že Carlotta vystu-povala převlečena za Jane Wilkinsonovou, se nedostala na povrch. Popis hledaného sluhy byl zveřejněn v tisku a převládalo obecné domnění, že pachatelem je právě on. Jeho výpověď o návštěvě lady Edgwareové byla chápána jako pustý výmysl, nikdo se nezmínil o potvrzujícím svědectví slečny Carrollové. Ve všech novinách se objevily sloupky pojednávající o vraždě, ale obsahovaly jen málo informací.

Věděl jsem, že Japp zatím aktivně pracuje a trochu mne trápilo, že se Poirot poddal naprosté nečinnosti. Několikrát mne napadlo, že to má určitou spojitost se stárnutím - a nebylo to poprvé. Vymýšlel si výmluvy, které se mi nezdály příliš přesvědčivé.

„V mém věku se člověk musí chránit před starostmi,” vysvětloval.

„Ale Poirote, můj drahý příteli, nesmíte se považovat za starého,” protestoval jsem.

Cítil jsem, že potřebuje povzbuzení. Léčení sugescí je, jak vím, moderní metoda.

„Jste stejně plný síly, jako kdykoliv předtím,” řekl jsem přesvědčivě. „Jste v květu života, Poirote, na vrcholu svých sil. Mohl byste jít klidně ven a celý případ velkolepě vyřešit, jen kdybyste chtěl.”

Poirot odpověděl, že by ho raději vyřešil doma v sedě.

„Ale to půjde jen těžko, Poirote.”

„Máte pravdu, nepůjde to úplně.”

„To, co vám chci říct, je, že neděláme vůbec nic. Všechno dělá Japp.”

„To mi náramně vyhovuje.”

„Ale mně to vůbec nevyhovuje. Chci, abyste něco dělal.”

„Což činím.”

„Co činíte?”

„Čekám.”

„Na co čekáte?”

„*Pour que mon chien de chasse me rapporte le gibier*,” odpověděl Poirot se zábleskem v očích.

„Co tím myslíte?”

„Míním tím dobrého Jappa. Proč doma držet psa a přitom sám štěkat? Japp mi přinese až sem výsledky nasazení své fyzické energie, kterou vy tak obdivujete. Má k dispozici mnoho prostředků, jež já postrádám a nepochybuji, že pro nás bude mít zprávy velice brzy.”

Je pravda, že za pomoci nepřetržitého vyšetřování Japp pomalu sbíral další informace. V Paříži sice nic nezjistil, ale o pár dní později nás navštívil a jeho obličej zářil uspokojením.

„Je to zdlouhavá práce,” řekl, „ale konečně se k něčemu dostáváme.”

„Gratuluji vám, příteli. Co se přihodilo?”

„Zjistil jsem, že dáma s krásnými vlasy uložila malý kufřík v úschovně na nádraží Euston. Ukázali jsme jim kufřík slečny Adamsové a oni ho pozitivně identifikovali. Byl vyroben v Americe, a proto je trochu nápadný.”

„Aha, Euston. Ano, to je nejbližší stanice metra od Regent Gate. Nepochybně tam šla, v umývárně se přestrojila a nalíčila, a pak tam kufřík nechala. Kdy byl znovu vybrán?”

„V půl jedenácté. Úředník říkal, že tou samou dámou.”

Poirot přikývl.

„Přišel jsem ještě na něco. Mám důvod se domnívat, že Carlotta Adamsová byla v jedenáct hodin v Lyons Corner House na Strandu.”

„*Ab! c'est très bien ça!* Jak se vám to podařilo zjistit?”

„Vlastně víceméně náhodou. Víte, že v novinách byla zmínka o malé zlaté krabičce s iniciálami z rubínů. Napsal to nějaký reportér - pracoval na článku o zvyku mladých hereček užívat různé drogy. Nedělní romantická slátanina.

Osudná malá zlatá krabička se svým smrtícím účinkem patetický obraz mladé dívky s celým životem před sebou! A otázka, kde strávila svůj poslední večer, jak se cítila a tak dál. Zdá se, že číšnice z Corner House to četla a vzpomněla si, že dáma, kterou obsluhovala, měla takovou krabičku v ruce. Pamatovala si iniciály C.A., které na ní byly. hrozně ji to rozrušilo a řekla o tom přátelům - možná by jí noviny za tu informaci něco daly?

Brzy se k tomu dostal ten mladý novinář a dneska z toho bude hezký článek ve *Věčerním výkřiku*. Poslední hodiny talentované herečky. Čekající - na muže, který nikdy nepřišel - a něco o hereččině úžasné intuici, že se něco stalo její sestře. Znáte tuhle lacinou vatu, pane Poirote."

„A jak se to dostalo tak rychle k vám?"

„My teď zrovna máme s *Věčerním výkřikem* moc dobré vztahy. Pustili mi to, když se jeden chytrý mladý novinář snažil vytáhnout ze mě pár slov o něčem jiném. Tak jsem hned letěl do Corner House..."

Ano, to byl způsob, kterým by se měly věci dělat. Litoval jsem Poirota. Na jedné straně Japp, který sháněl a nachá

zel čerstvé informace, i když je dost možné, že mu unikaly cenné podrobnosti, a na druhé Poirot, který se klidně spokojoval se zvětralými zprávami.

„S tou dívkou jsem mluvil a nemyslím, že by o jejím svědectví byly nějaké pochybnosti. Nebyla schopná vybrat ze svazku fotografií Carlottu Adamsovou, ale pak říkala, že si nijak zvlášť nevšímala její tváře. Prý byla mladá, černovlasá, štíhlá a velice dobře oblečená. Měla nový módní klobouk. Moc bych si přál, aby si ženy všímaly o trochu víc tváří a o trochu méně klobouků."

„Tvář Carlotty Adamsové nebyla snadno zapamatovatelná," poznamenal Poirot. „Měla v sobě pohyblivost a citlivost - jakousi tekutost."

„Řekl bych, že máte nejspíš pravdu. Já se do analyzování podobných věcí nepouštím. Ta dívka říkala, že měla černé šaty a malý kufřík. Toho si zvlášť všimla, protože jí připadalo divné, proč by tak dobře oblečená dáma měla s sebou nosit kufřík. Objednala si míchaná vajíčka a kávu, ale dívka měla za to, že jen tak zabíjí čas a na někoho čeká. Měla na ruce hodinky a často se na ně dívala. Krabičky si povšimla, když jí nesla účet. Ta dáma ji právě vyndala z kabelky, postavila na stůl a dívala se na ni. Příjemně a zasněně se usmívala. Číšnice si krabičku zapamatovala, protože byla neobvykle krásná. Také bych si přála mít takovou zlatou krabičku se svými iniciálami vysázenými z rubínů," říkala.

Očividně tam slečna Adamsová seděla ještě chvíli po tom, co zaplatila účet. Nakonec se znovu podívala na hodinky, vypadala jako by to vzdávala, a vyšla ven."

Poirot se mračil.

„To bylo *rendez-vous*," mumlal. „*Rendez-vous* s někým, kdo se nedostavil. Setkala se Carlotta Adamsová ještě s tou osobou? Nebo poté, kdy se s ní nesetkala, šla domů a zkusila jí telefonovat? To bych si přál vědět - ach! jak moc bych si to přál vědět."

„To je vaše teorie, pane Poirote, tajemný Muž v pozadí. Ten Muž v pozadí je mýtus. Neříkám, že na někoho nečekala - to je možné. Třeba si tam dala s někým schůzku poté, co úspěšně dokončí tu záležitost s jeho lordstvem. Víme už, co se stalo - ztratila hlavu a zapíchla ho. Ale ona nebyla z těch, kteří ztrácejí hlavu na dlouho. Znovu upraví svůj vzhled na nádraží, vezme kufřík, jde na schůzku a pak ji dostane ‚reakce‘, jak tomu říkají, hrůza z toho, co spáchala. A když se přítel nedostaví, dorazí ji to. Mohl to být někdo, kdo věděl, že ten večer do Regent Gate půjde. Má pocit, že hra je u konce, vyndá svoji krabičku s drogou a vezme si smrtící dávku - v žádném případě ji nepověsí. Je to tak nápadné, jako nos na vaší tváři."

Poirotova ruka se zamyšleně zatoulala k jeho nosu, pak se mu prsty svezly na mohutný knír. S pyšným výrazem si ho jemně pohladil.

„Nemáte žádný důkaz o tom svém tajemném Muži v pozadí," řekl Japp a držel se své výhody jako buldok. „Zatím se mi nepodařilo získat důkazy o spojení mezi ní a jeho lordstvem, ale já je najdu, je to jen otázka času. Musím se přiznat, že mne v tomhle ohledu Paříž zklamala, ale devět měsíců je dlouhá doba. Ještě jsem tam někoho nechal, ať vyšetřuje dál, protože by časem mohlo něco vyplavat. Já vím, že vy si to nemyslíte, máte beraní hlavu, starý brachu."

„Nejdříve urážíte můj nos, a teď i moji hlavu!"

„To byly pouhé řečnické obraty, to je vše," řekl Japp chlácholivě. „Nemínil jsem vás urazit."

„Odpověď na tohle zní ‚nepřijato‘," řekl jsem.

Poirot přejížděl pohledem z jednoho na druhého zcela zmaten.

„Nějaké rozkazy?" vyzvídal Japp žertovně od dveří.

Poirot se na něj shovívavě usmál.

„Rozkazy ne, ale jeden návrh bych měl."

„Jakýpak? Ven s tím."

„Návrh, abyste prošetřili taxíky. Snažte se najít jeden, který vezl nějakou osobu - nebo dvě, ano, pravděpodobnější je, že dvě - od Covent Garden k Regent Gate tu noc, kdy došlo k vraždě. Co se týče času, bylo to asi v deset čtyřicet.“

Japp pozorně zdvihl oči. Získal tím vzhled ostražitého teriéra.

„Tak tohle vás tedy napadlo?“ řekl. „Dobrá, to udělám, to ničemu neuškodí - a vy přece jen někdy víte, o čem mluvíte.“

Neodešel, dokud Poirot energicky nevyskočil a nezačal kartáčovat svůj klobouk.

Přistoupil jsem k němu.

„Na nic se mne, přáteli, neptejte a raději mi přineste benzín. Ráno mi upadl kousek omelety a udělal mi skvrnku na saku.“

Přinesl jsem mu ho.

„Pro jednou,“ řekl jsem, „si nemyslím, že bych se potřeboval na něco ptát. Všechno mi to připadá velice zřejmé. Ale doopravdy si myslíte, že to tak bylo?“

„*Mon ami*, v tuto chvíli se zabývám výhradně oblečením. Prominete mi, doufám, když řeknu, že mne netěší pohled na vaši vázanku.“

„Vždyť je to hezká, veselá vázanka,“ řekl jsem.

„Možná - kdysi. Trpí vysokým věkem stejně jako podle vašeho názoru - o který jste se se mnou dosti laskavě podělil - já. Vezměte si jinou, zapřísahám vás, a také si vykartáčujte levý rukáv.“

„Chystáme se na návštěvu u Jeho Veličenstva krále Jiřího?“ vyzvídá jsem sarkasticky.

„Ne. Ale dnes ráno jsem se v novinách dočetl, že se vévoda z Mertonu vrátil do Merton House. Pokud vím, jde o jednoho z čelních představitelů anglické aristokracie. Rád bych mu prokázal veškerou čest.“

V Poirotovi opravdu není nic socialistického.

„A proč vlastně jdeme na návštěvu k vévodovi z Mertonu?“

„Protože si přeji se s ním setkat.“

To bylo všechno, co se mi z něj podařilo dostat. Když byl můj zevnějšek konečně natolik upraven, aby uspokojil Poirotovo kritické oko, vyrazili jsme.

V Merton House se lokaj Poirota zeptal, jestli má s vévodou dohodnutou schůzku a Poirot odpověděl záporně. Lokaj odnesl jeho navštívenku a brzy se vrátil, aby nám řekl, že Jeho Milost vévoda lituje, ale že je dnes dopoledne velice zaneprázdněn. Poirot se ihned posadil do křesla.

„*Trés bien*,“ řekl. „Já počkám. Počkám i několik hodin, jestliže toho bude zapotřebí.“

Nicméně to nebylo nutné. Poirot byl požádán, aby se připojil k gentlemanovi, s nímž si přál hovořit, neboť to pravděpodobně byla nejrychlejší cesta, jak se zbavit nežádoucího návštěvníka.

Vévodovi bylo asi dvacet sedm let. Jeho postava by se stěží dala nazvat silnou, spíše byl štíhlý a slabý. Měl nepopsatelně řídké vlasy, které mu už na spáncích začínaly plešatět, malá trpká ústa a velké zasněné oči. V místnosti bylo několik křížů a jiných uměleckých děl s církevními náměty. Zdálo se, že široká police na knihy neobsahuje nic jiného, než teologické spisy. Vypadal spíš jako ztracený rukavičkář, než jako vévoda. Věděl jsem, že byl vychováván doma a měl i domácí učitele, protože byl jako dítě hrozně choulostivý. Tohle byl muž, který se teď stal předmětem touhy Jane Wilkinsonové! To bylo opravdu nesmírně směšné. Jeho chování, když nás přijímal, bylo pedantské a téměř zcela postrádalo zdvořilost.

„Možná, že jste již slyšel mé jméno,“ začal Poirot.

„Je mi naprosto cizí.“

„Zabývám se psychologií zločinu.“

Vévoda byl zticha. Seděl u psacího stolu a před ním ležel nedokončený dopis. Netrpělivě ťukal perem o desku stolu.

„Z jakého důvodu jste se se mnou chtěl setkat?“ zeptal se chladně.

Poirot seděl naproti němu, zády k oknu. Vévoda na něj upřeně hleděl.

„V současnosti se zabývám vyšetřováním okolností spojených se smrtí lorda Edgwarea.“

Ve vévodově slabé, ale tvrdošíjné tváři se nepohnul ani sval.

„Vskutku? Neznal jsem ho.“

„Ale znáte, alespoň myslím, jeho ženu slečnu Jane Wilkinsonovou?“

„To je pravda.“

„Jste si vědom, že měla pravděpodobně velmi silný motiv k tomu, aby si přála smrt svého manžela?“

„Ničeho takového si opravdu vědom nejsem.“

„Rád bych se vás na něco přímo zeptal, Vaše Milosti. Je pravda, že se hodláte s Jane Wilkinsonovou zakrátko oženit?“

„Až se s někým zasnoubím, tato skutečnost bude oznámena v novinách. Považuji vaši otázku za impertinentní.“ Vstal. „Dobré jitro.“

„Já jsem to vůbec tak nemyslel...já...*Je vous demande pardon...*“

„Dobré jitro,“ opakoval vévoda trošku hlasitěji. Tentokrát se Poirot vzdal. Udělal charakteristické gesto vyjadřující beznaděj a šli jsme. Bylo to potupné propuštění.

Bylo mi Poirota docela líto. Jeho obvyklá bombastičnost mu nevyšla. Velký detektiv znamenal pro vévodu z Mertonu méně než šváb.

„Tak to nešlo moc dobře,“ řekl jsem soustrastně. „Co je to za zkostnatělého barbara, tenhle chlap. Řeknete mi pravý důvod, proč jste s ním chtěl mluvit?“

„Chtěl jsem vědět, jestli se opravdu hodlá oženit s Jane Wilkinsonovou.“

„Vždyť to říkala.“

„Ale Hastingsi, ona patří k těm, které by řekly cokoliv, co by se jim hodilo. Je možné, že se za něj opravdu chtěla vdát a on - ubožák - si této skutečnosti ani nemusel být vědom.“

„No, zaručeně vás vyhodil, jako kdybyste zapáchal.“

„Dal mi stejnou odpověď, jakou by dal vlezlému novináři.“ Poirot se zachechtal. „Ale já vím! Já naprosto přesně vím, jak si s ní stojí.“

„Jak to víte? Z jeho chování?“

„Vůbec ne. Všiml jste si, že psal dopis?“

„Ano.“

„*Eh bien*, za mých mladých let v policejním sboru Belgického království jsem se naučil číst rukopis vzhůru nohama. Chcete slyšet, co stálo v tom dopise? *Má nejdražší Jane, má zbožňovaná, můj přenášedelný anděle, jak ti mám říct, čím mi jsi? Ty, která jsi tolik strádala! Tvá překrásná povaha...*““

„Poirote!“ vykřikl jsem pohoršen a přerušil ho.

„Dál se nedostal. *Tvá překrásná povaha je to jediné, co znám.*““

Cítil jsem velice silné podráždění. Byl tak naivně potěšen svým výkonem.

„Poirote!“ křičel jsem na něj. „Takovéhle věci přece nemůžete dělat. Pročítat soukromé dopisy.“

„Říkáte imbecility, Hastingsi, poslouchajte se. Je absurdní říkat mi ‚nemůžete,‘ když jsem to právě udělal!“

„To není - takhle se nehraje.“

„Já taky nehraju žádnou hru. A vy to dobře víte, Hastingsi. Vražda není hra. Je to velice vážná věc. Ale každopádně, Hastingsi, byste neměl používat frázi - ‚Takhle se nehraje‘. Už se to neříká. Sám jsem na to přišel. Už je mrtvá. Mladí lidé se smějí, když ji slyší. *Mais oui*, mladé krásné dívky se vám budou smát, když vás uslyší, jak říkáte ‚Takhle se nehraje,‘ nebo ‚Tohle není kriket‘.“

Byl jsem zticha. Nemohl jsem se s tím vyrovnat, i když Poirot se přes to přenesl s lehkým srdcem.

„To bylo zbytečné,“ řekl jsem. „Kdybyste řekl, že jste navštívil lorda Edgwarea na žádost Jane Wilkinsonové, byl by se k vám choval úplně jinak.“

„Ale to jsem nemohl, protože Jane Wilkinsonová byla můj klient. Já nemohu ostatním říkat o záležitostech svých klientů. Já jsem její úkol přijal důvěrně a to by přece nebylo čestné, kdybych se o něm zmínil.“

„Čestné!“

„Přesně tak.“

„Ale ona si ho chce vzít, ne?“

„To ještě neznamená, že před ním nemá žádná tajemství. Vaše představy o manželství jsou velice staromódní. Ne, to, co navrhuje, bych za žádných okolností nemohl udělat. Mám svou čest jako detektiv a musím oni dbát. Čest, to je moc vážná věc.“

„No, jak to tak vidím, ke spáse světa jsou zapotřebí všechny možné druhy cti.“

Velká dáma

Návštěva, která k nám zavítala příštího rána, byla pro mne tou nejpřekvapivější věcí na celé záležitosti.

Byl jsem právě ve svém obývacím pokoji, když ke mně vklouzl Poirot s rozzářenýma očima.

„*Mon ami*, máme návštěvu.”

„Kdo to je?”

„Ovdovělá vévodkyně z Mertonu.”

„Jak neobyčejné! Co chce?”

„Jestliže mne doprovodíte dolů, *mon ami*, dozvíte se to.”

Rychle jsem se ustrojil a společně jsme vstoupili do pokoje.

Vévodkyně byla drobná žena s orlím nosem a velitelskýma očima. Ačkoli nebyla vysoká, rozhodně se nedalo říci, že by byla k přehlédnutí. I když byla oblečena v málo módní černé, každým coulem to byla *grande dame*. Působila na mne dojmem téměř nelítostné osobnosti. Tam, kde byly na jejím synovi slabosti, tam měla ona přednosti. Měla neuvěřitelně silnou vůli, skoro fyzicky jsem vnímal sílu, která z ní vyzařovala. Nebylo divu, že tato žena vždy dominovala ve vztazích s jinými lidmi.

Zdvihla lorňon a nejdříve si prohlížela mne a pak mého společníka. Potom promluvila k Poirotovi. Její hlas byl jasný a průrazný. Byl zvyklý vydávat příkazy a také předpokládal, že budou plněny.

„Vy jste Hercule Poirot?”

Můj přítel se uklonil.

„K vašim službám, Madame la Duchesse.”

Podívala se na mne.

„Toto je můj přítel, kapitán Hastings. Pomáhá mi při vyšetřování.”

V jejích očích se na vteřinku objevil pochybovačný výraz. Potom kývla hlavou na náznak souhlasu.

Posadila se do křesla, které jí Poirot nabídl.

„Přišla jsem se s vámi poradit ve velice delikátní záležitosti, pane Poirote, a musím vás požádat, abyste vše považoval za zcela důvěrné.”

„To platí naprosto samozřejmě, Madame.”

„Řekla mi o vás lady Yardleyová. Ze způsobu, kterým o vás mluvila, a z vděčnosti vůči vám, kterou projevovala, jsem pochopila, že jste jediný člověk, který je schopen mi pomoci.”

„Bude ujištěna, že udělám, co bude v mých silách, Madame.”

Ještě váhala. Pak se konečně s velkým sebezapřením rozhodla a přešla k jádru věci. Přešla k němu s bezprostředností, která mi připomněla udivující chování Jane Wilkinsonové onoho památného večera v Savoyi.

„Pane Poirote, chci, abyste zajistil, že si můj syn nevezme za ženu tu herečku, Jane Wilkinsonovou.”

Jestliže byl Poirot překvapen, nedovolil, aby to na něm bylo poznat. Zamyšleně na ni hleděl, rozvažoval a nijak nespěchal s odpovědí.

„Mohla byste být o něco konkrétnější v tom, co přesně byste si přála, abych vykonal?”

„To je složité. Cítím, že takový sňatek by byl obrovskou zkárou. Mému synovi by to zničilo život.”

„Myslíte, Madame?”

„Jsem o tom přesvědčena. Můj syn má velice vznešené ideály. Nikdy se nestaral o dívky ze své společenské vrstvy. Připadaly mu hloupé a povrchní. Ale co se týče téhle ženy - ačkoli musím přiznat, že je překrásná. A má také schopnost si muže zotročovat. Očarovala mého syna. Doufala jsem, že to poblouznění samo vyprchá. Díky Bohu, nebyla svobodná. Ale teď, když je její manžel mrtev. . .” Odmlčela se.

„Zamýšlejí se vzít za několik měsíců. Celý život mého syna je v sázce.” Mluvila o poznání panovačněji. „Musíte to zastavit, pane Poirote.”

Poirot pokrčil rameny.

„Neříkám, že nemáte pravdu, Madame. Souhlasím, že ten sňatek není vhodný. Ale co se s tím dá dělat?”

„To už je na vás, co s tím uděláte.”

Poirot pomalu zakroutil hlavou.

„Ano, ano! Vy mi musíte pomoci!”

„Pochybují, že by šlo vůbec něco podniknout, Madame. Řekl bych, že váš syn odmítne poslouchat cokoli, co by

bylo namířeno proti té dámě. A také si nemyslím, že toho lze proti ní mnoho říci. Silně pochybuji, že by bylo možné v její minulosti najít něco, co by ji mohlo diskreditovat. Ona vždy byla - dá-li se to tak říci - opatrná."

„To vím," řekla vévodkyně zamračeně.

„Ah! Vy už jste v tomto směru podnikla určité kroky."

Pod jeho ostrým pohledem mírně zrudla.

„Neexistuje nic, co bych neudělala, pane Poirote, abych svého syna zachránila před tímto sňatkem." Důrazně to slovo opakovala „Nic!"

Odmlčela se a pokračovala:

„V tomto případě mi nezáleží na penězích. Řekněte si jakoukoli částku. Ale tomu sňatku musí být zabráněno. *A vy* jste člověk, který to dokáže."

Poirot pomalu zakroutil hlavou.

„To vůbec není otázka peněz. Nemohu v tomto směru učinit nic, a to z důvodu, který vám hned objasním. Ale také, přiznávám, nevidím nic, co by se s tím dalo dělat. Nemohu vám pomoci, Madame la Duchesse. Považovala byste za impertinentní, kdybych vám dal určitou radu?"

„Jakou radu?"

„*Nesmíte si syna znepráčet!* Je ve věku, kdy musí sám volit. A protože jeho volba není vaší volbou, nepředpokládejte, že pravdu máte vy. Jestli se jeho volba ukáže být nešťastnou - pak ji přijměte. Buďte mu stále připravena poskytnout pomoc, až ji bude potřebovat. Ale nestavte ho proti sobě."

„Vy mi asi nerozumíte."

Vstala a rty se jí třásly.

„Ale ano, Madame la Duchesse, moc dobře vám rozumím. Naprosto chápu srdce matky. Nikdo je nechápe lépe než já, Hercule Poirot. A já vám říkám s plnou vážností - bude trpělivá. Bude trpělivá a milá a zamaskuje své pocity. Stále je zde ještě určitá šance, že se celá věc vyřeší sama. Budete-li však synovi odporovat, docílíte pouze toho, že se jeho zatvrzelost ještě zvýší."

„Na shledanou, pane Poirote," řekla chladně. „Zklamal jste mne."

„Nekonečně lituji, Madame la Duchesse, že vám nemohu posloužit. Jsem ve složité situaci. Víte, lady Edgwareová mi již prokázala tu čest a radila se se mnou."

„Aha, už chápu." Její hlas byl jako břitva. „Vy jste ve druhém táboře. To nepochybně vysvětluje, proč lady Edgwareová ještě nebyla uvězněna za vraždu jejího manžela."

„*Comment, Madame la Duchesse?*"

„Myslím, že jste slyšel dobře, co jsem řekla. Proč ještě nebyla uvězněna? Byla tam ten večer. Byla viděna, jak vstupuje do domu - i do jeho pracovny. Nikdo jiný se k němu nepřiblížil a on byl nalezen mrtev. A ona ještě není za mřížemi! Naše policie musí být zkorumpovaná skrz na skrz."

Třesoucíma se rukama si upravila šátek u krku a pak s minimální úklonou odkráčela z pokoje.

„Panečku!" řekl jsem. „To je barbar! I když musím přiznat, že ji obdivuji, vy ne?"

„Protože si přeje, aby se celý vesmír točil podle toho, jak si usmyslí?"

„Má jen na srdci dobro svého syna."

Poirot přikývl.

„To je sice pravda, Hastingsi, ale uškodila by Monsieur le Duc doopravdy tak moc svatba s Jane Wilkinsonovou?"

„Proč se ptáte? Vy si vážně myslíte, že ho doopravdy miluje?"

„Pravděpodobně ne. Téměř jistě ne. Ale ona hrozně moc miluje svoji pozici. Bude svou roli hrát velice pečlivě. Je to překrásná a nesmírně ambiciózní žena. To zase není taková katastrofa. Stejně dobře se mohlo stát, že by si vévodu vzala jiná mladá dívka z jeho společenské třídy, a to z naprosto stejných důvodů. A nikdo by kolem toho nenadělal tolik povyku."

„Máte jistě pravdu, ale..."

„A uvážíme-li možnost, že by si vzal dívku, která ho bude vášnivě milovat, je to taková výhoda? Často jsem si všiml, že to je pro muže neštěstí, mít ženu, která ho miluje. Dělá žárlivé scény a trvá na tom, aby jí věnoval všechny svůj čas a pozornost. *Ah! non*, takový člověk pak zdaleka nemá na růžích ustláno."

„Poirote," řekl jsem. „Jste nevyhlášený starý cynik."

„*Mais non, mais non*, pouze si všímám a přemýšlím. Vidíte, že jsem opravdu na straně hodné maminky."

Nebyl jsem schopen zdržet se smíchu, když jsem slyšel takový popis naduté vévodkyně.

Poirotova tvář zůstala kamenná.

„Neměl byste se smát. Je to všechno velice vážné. Teď musím uvažovat. Teď musím hrozně moc uvažovat."

„Není mi jasné, co s tím můžete dělat," řekl jsem.

Poirot mé poznámce nevěnoval pozornost.

„Všiml jste si, Hastingsi, jak dobře byla vévodkyně informovaná? A jak je mstivá. Zнала všechny důkazy proti Jane Wilkinsonové.“

„To je případ pro obžalobu, ale ne pro obhajobu,“ řekl jsem s úsměvem.

„Jak je možné, že to ví?“

„Jane to řekla vévodovi a ten své matce,“ navrhl jsem.

„Ano, to je možné. Ačkoli já mám...“

Vtom ostře zazvonil telefon a já zvedl sluchátko.

Moje úloha sestávala z několika „Ano“ a různě dlouhých intervalů mlčení. Nakonec jsem zavěsila otočil se nadšeně k Poirotovi.

„To byl Japp. Za prvé, jste tak ‚dobrý‘, jako obvykle. Za druhé dostal telegram z Ameriky. Za třetí, má toho taxikáře. Za čtvrté, ptá se vás, jestli byste za ním nechtěl zajít a toho muže si poslechnout. Za páté, jste opět ‚dobrý‘, a on je teď už úplně přesvědčen, že jste trefil hřebík na hlavičku, když jste tvrdil, že za tím vším někdo je! Nepovažoval jsem za nutné mu říkat, že jsme tu právě měli návštěvu, která obviňovala policii, že je zkorumpovaná.“

„Tak Japp je konečně přesvědčen,“ mumlal Poirot. „Je to zvláštní, že teorie Muže v pozadí je prokázána ve chvíli, kdy já sám jsem se pomalu začínal přiklánět k jiné teorii.“

„K jaké teorii?“

„Že motiv k vraždě neměl nic společného se samotnou osobou lorda Edgwarea. Představte si někoho, kdo nenávidí Jane Wilkinsonovou, nenávidí ji tolik, že by se pokusil zařídit, aby ji pověsili za vraždu. *C'est une idée, ça!*“

Vzdychl a zvedl se.

„Pojďte Hastingsi, poslechneme si, co nám Japp poví.“

Taxikář

Našli jsme Jappa, jak vyslýchá starého muže s hadrovitým knírkem a brýlemi. Měl ochraptělý, sebelítostný hlas.

„Á, tady jste,” řekl Japp. „Řekl bych, že je to průzračně jasné. Tento muž - jmenuje se Jobson - nabral dva lidi v Long Acre dvacátého devátého června v noci.”

„Správně,” souhlasil Jobson. „Krásná noc to byla. Měsíc a tak. Mladá dáma a ten gentleman byli u stanice metra a zamávali na mě.”

„Měli společenské oblečení?”

„To jó, von měl bílej plášť a vona byla celá v bílým a měla na tom výšivky ptáků. Řek’ bych, že akorát vyšli z Královský Vopery.”

„Kolik bylo hodin?”

„Vokolo jedenáctý.”

„Dobrá, co dál?”

„Říkali, abych jel k Regent Gate - že mi řeknou, kterej dům, až tam budem. A říkali, abych spěchal, jo, to taky. Lidi to vždycky chtěj. Jako dyby sem se chtěl schválně loudat. Čim dřív tam budem, tim víc dostanete, to taky říkaj. A nikdy přitom nepřemejšlej. A, to vám teda povim, když je pak bouračka, tak to schytám já za nevopatrnou jízdu!”

„Přestaňte s tím už,” řekl Japp netrpělivě. „Tentokrát k žádné nehodě nedošlo, ne?”

„N-ne,” souhlasil muž jako kdyby se mu nechtělo při tak skvělé příležitosti přerušovat svůj proslov. „Ne, když to tak vezmu, tak ne. Dobrý, tak sem je hodil k Regent Gate - a že to netrvalo ani vo chlup víc než sedum minut, když ten gentleman zaťukal na sklo a já zastavil. Bylo to u čísla vosum. No, pak gentleman s dámou vystoupili. Gentleman

zůstal, kde byl, a mě řek’, že mám udělat to samý. Dáma přešla ulici a šla podél domů na druhý straně. Gentleman stál u auta na chodníku zády ke mně a koukal se za ní. Ruce měl v kapsách. Asi za pět minut sem slyšel jak něco říká - nějakou nadávku pod fousy, a pak taky vodošel, že jo. Tak sem na něj dával pěkně pozor, protože sem se nechtěl nechat vokrát. Už se mi to párkrát stalo, tak sem se po něm dobře koukal. U jednoho z těch domů na druhý straně vyšel po schodech nahoru a vlez dovnitř.”

„Byly dveře otevřené?”

„Depák, měl klíč vod domu.”

„Nepamatujete si číslo domu?”

„Mohlo to bejt sedumnáct nebo devatenáct. Zdálo se mi to divný, že mám zůstat tam, kde sem, že jo? Tak sem dobře hlídal. Za takovejch dalších pět minut se vrátil i s tou mladou dámou. Sedli si do auta a řekli mi, že mám jet zpátky ke Covent Garden, k budově Vopery. Vyskočili, hned jak sem zastavil, a von mi zaplatil. A že zaplatil dobře, to zas jo. I když si teď myslim, že sem se kvůli tomu dostal do potíží - ach jo, všude sou pořád náký potíže, že jo.”

„To bude v pořádku,” řekl Japp. „Jen se podívejte na tyhle fotografie a řekněte mi, jestli je mezi nimi ta mladá dáma.”

Na stole ležel v řadě půltucet fotografií dívek, které si byly docela podobné. Se zájmem jsem přihlížel.

„Tadle to byla,” řekl Jobson. S určitostí ukázal prstem na fotografii Geraldiny Marshové ve večerních šatech.

„Jistě?”

„Naprostojistě. Byla tmavá a bledá.”

„A teď ten muž.”

Japp mu podal jiný svazek obrázků.

Pozorně si je prohlížel a nakonec potřásl hlavou.

„Nemůžu říct - aspoň ne na jisto, že jo. Moh’ by to bejt jeden z těchle dvou.”

Fotografie obsahovaly obrázek Geralda Marshe, ale Jobson si ho nevybral. Místo toho ukázal na dva muže, kteří mu nebyli tak docela nepodobní.

Jobson odešel a Japp hodil fotografie na stůl.

„Šlo to poměrně dobře. Byl bych si přál jistější identifikaci jeho lordstva. Samozřejmě je to stará fotka, takových sedm, osm let. Bohužel to je jediná, kterou se mi podařilo sehnat. Docela by se mi líbilo, kdyby ho rovnou poznal,

ale i tak je případ dost jasný. A dvoje alibi jsou fuč. Bylo od vás chytré, že jste na to pomyslel, pane Poirote.”

Poirot se snažil vypadat skromně.

„Když jsem zjistil, že v Opeře byla ona i její bratranec, zdálo se mi, že se mohli během některé z přestávek setkat. Jejich společníci pochopitelně nepředpokládali, že by opustili budovu Opery. Ale půlhodinové přestávky dávají spoustu času na cestu do Regent Gate a zpátky. V tu chvíli, kdy nový lord Edgware tolik zdůrazňoval své alibi, začal jsem ho podezírat, že s ním není něco v pořádku.”

„Vy jste mi ale pěkně nedůvěřivý brach, že?” řekl Japp vesele. „A měl jste pravdu. Člověk na tomhle světě nemůže být dost podezřívavý. Jeho lordstvo je náš člověk. Podívejte se na tohle.”

Odněkud vytáhl kus papíru.

„Telegram z New Yorku. Už se spojili se slečnou Lucií Adamsovou. Dopis jí byl doručen dnes ranní poštou. Nehodlala se vzdát originálu, pokud by to nebylo absolutně nezbytné, ale ochotně dovolila jejich policejnímu důstojníkovi, aby si ho opsala poslal nám ho. Tady je, a tak dokonale potvrzuje vaše teorie, jak jste si jen mohl přát.”

Poirot studoval telegram se zřetelným zájmem. Četl jsem mu ho přes rameno.

Následující text byl zaslán Lucii Adamsové, datovaný 29. června, 8 Rosedew Mansions, London, S. W.3. Začíná:

Nejdražší sestřičko,

je mi líto, že jsem ti minulý týden napsala jen tak ubohý vzkaz, ale měla jsem strašně moc práce a návštěv.

Víš, draboušku, byla to taková nádhěra! Pochvalné kritiky, kasovní úspěch a všichni na mne byli moc milí. Získala jsem tu několik dobrých přátel a uvažuji o tom, že bych tu příští rok vystupovala dva měsíce. Ta scénka s ruským tanečníkem se líbila a Američanka v Paříži také, ale myslím, že scénky z mezinárodního hotelu jsou pořád ze všech nejoblíbenější.

Jsem tak nadšená, že si stěží uvědomuji, co píš, a za pár minut budeš vědět proč, ale nejdřív ti musím vyprávět, co říkali lidé. Pan Hergsheimer je tak strašně hodný, že mne vezme na oběd k siru Montagu Cornerovi, který by pro mne mohl moc udělat. Před pár dny jsem se večer setkala s Jane Wilkinsonovou, a ta byla obromně unesená tím, jak jsem ji napodobovala, čímž se dostávám k tomu, o čem ti chci psát. Ve skutečnosti ji nemám moc ráda, kvůli tomu, co jsem o ní nedávno slyšela od jednoho známého. Myslím, že se zachovala krutě, podle a lživě, ale o to mi teď nejde. Víš, že je doopravdy lady Edgwareová? Docela nedávno jsem o jejím manželovi slyšela, a mohu ti říct, že je to velký surovec. Ke svému synovci, kapitánu Marshovi, o kterém jsem se ti už zmiňovala, se choval přímo ostudně - doslova ho vyhodil na ulici a zakázal mu víckrát překročit práh. Ronald mi o tom všechno vyprávěl a mně ho bylo brozně líto. Říkal, že se mu moc líbilo moje představení.

A teď ti musím povědět co mi překvapivě navrhl nakonec. „Myslím, že by se ti podařilo ošálit samotného lorda Edgmarea. Podívej, zkusila bys udělat jednu věc, o kterou se chci s někým vsadit?” Smála jsem se a zeptala „Kolik?” Lucie, miláčku, odpověď mi úplně vzala dech. Deset tisíc dolarů. Deset tisíc dolarů - chápeš to? Jen za to, že někomu pomůžu vyhrát hloupou sázku. „Proč ne?” řekla jsem „Za tohle bych si udělala legraci třeba z krále v Buckinghamském paláci a riskovala lése majesté.” No, a pak jsme si plácli a domluvili podrobnosti.

Příští týden ti všechno napíšu - jestli jsem byla odhalena nebo ne.

Ale každopádně, Lucie, draboušku, ať budu poznána nebo ne, dostanu deset tisíc dolarů. Lucie, víš, co to pro nás znamená? Už nemám čas - musím se jít na ten „žertík” připravit.

Moc a moc a moc tě líbám, sestřičko.

Tvoje

Carlotta

Poirot položil dopis. Viděl jsem, že je dojat. Japp ale samozřejmě reagoval úplně jinak.

„Máme ho,” řekl jásavě.

„Ano,” řekl Poirot.

Jeho hlas zněl podivně ploše.

Japp se na něj zvědavě podíval.

„Co je, pane Poirote?”

„Nic,” řekl Poirot. „Nějak to není přesně tak, jak jsem si to celé představoval. To je vše.”

Vypadal velice nešťastně.

„Ale přesto to tak být musí,” řekl, jako kdyby přemýšlel sám pro sebe. „Ano, musí to tak být.”

„Samozřejmě, že to tak je. Proč by také ne, celé jste to předpovídal! “

„Ne, ne. Vy mi nerozumíte.“

„Neříkal jste, že za tím byl někdo, kdo tu dívku přiměl udělat to úplně nevinně?“

„Ano, ano...“

„Tak co víc ještě chcete?“

Poirot vzdychl a nic neříkal.

„Vy jste mi ale divnej pavouk. Nikdy vás nic neuspokojí. Myslím, že to bylo velké štěstí, že ta dívka napsala ten dopis.“

Poirot souhlasil s větším množstvím energie, než dosud předvedl.

„*Mais oui*, to je něco, co vrah nečekal. Když pak slečna Adamsová přijala těch deset tisíc dolarů, podepsala si ortel smrti. Vrah si myslel, že udělal všechna bezpečnostní opatření. A zatím mu při své naprosté nevinnosti udělala čáru přes rozpočet. Mrtvá mluví. Ano, někdy opravdu mluví i mrtví.“

„Nikdy bych si byl nemyslel, že to neudělala sama od sebe,“ řekl Japp neomaleně.

„Ne, ne,“ řekl Poirot nepřítomně.

„No nic, musím pokračovat.“

„Jdete tedy zatknout kapitána Marshe - lorda Edgwarea, mám na mysli?“

„Proč ne? Jeho vina je prokázána až na půdu.“

„Pravda.“

„Zdá se, že jste kvůli tomu nějak skleslý, pane Poirote. Pravda je taková, že máte rád, když jsou věci složité. Tady máte prokázanou vaši vlastní teorii, a dokonce ani to vás neuspokojuje. Vidíte jedinou chybičku na důkazech, které máme?“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Jestli je slečna Marshová spoluvinná, to nevím,“ řekl Japp. „Zdá se mi, že o tom musela vědět, když tam s ním z Opery jela. Kdyby o tom byla bývala nevěděla, proč by ji bral s sebou? Nevadí, tak si poslechneme, jestli nám k tomu mají co říct.“

„Mohu být při tom?“

Poirot to řekl skoro ponížene.

„Samozřejmě, vždyť za tu myšlenku vděčím vám!“

Vzal telegram ze stolu.

Odtáhl jsem Poirota stranou.

„Co se děje, Poirote?“

„Jsem velmi nešťasten, Hastingsi. Zdá se, že to jde jak na drátkách. Ale *něco tu nehraje*. Tu nebo onde, Hastingsi, je něco, co nám uniká. Všechno to pěkně sedí, je to, jak jsem si to představoval, a přesto, příteli, něco tu nehraje.“

Lítostivě se na mne podíval.

Vůbec jsem nevěděl, co mu na to mám říct.

Ronaldův příběh

Dost dobře jsem nerozuměl Poirotovu chování. Vždyť to přece dopadlo přesně tak, jak si představoval.

Celou cestu k Regent Gate měl zmatený a zachmuřený výraz a vůbec si nevšímal toho, jak se Japp chváří. Nakonec se se vzdychnutím probudil ze svého zadumání.

„Každopádně si musíme poslechnout,” zamumlal, „co nám poví.”

„Jestli je chytrý, tak nám neřekne nic,” řekl Japp. „Poznal jsem už spoustu chlapíků, kteří si zajistili oprátku tím, že byli příliš dychtiví vypovídat. Nikdo nemůže říct, že jsme je předem nevarovali. Je to všechno fér a přehledné. A čím víc jsou vinní, tím častěji si vymýšlejí lži, o kterých si myslí, že jim pomohou se z toho dostat. Neuvědomují si, že by vždycky měli svoje lži nejdřív předložit obhájci.”

Povzdychl si a pokračoval:

„Obhájce a koroner jsou dva největší nepřátelé policie. Znovu a znovu se mi stává, že mám naprosto jasný případ a koroner ho tak zmotá a zmate, že viník unikne. Na obhájce si asi člověk tolik stěžovat nemůže, nakonec jsou za svou výřečnost a za překrucování faktů placeni.”

Když jsme dorazili do Regent Gate, zjistili jsme, že jsou všichni doma. Rodina seděla u stolu a obědvala. Japp přednesl žádost, zda by mohl mluvit s lordem Edgwarem soukromě. Poté jsme byli zavedeni do knihovny.

Mladík se k nám připojil za pár minut. Na jeho tváři byl patrný bezstarostný úsměv, který se trošku změnil, když na nás vrhl rychlý pohled. Jeho rty se poněkud stáhly.

„Nazdar, inspektore,” řekl. „O co jde?”

Japp mechanicky odříkal známou policejní klasiku.

„Aha, takže tak je to?” řekl Ronald.

Přisunul nám křesla. Sám se rovněž posadil a vytáhl svoje pouzdro na cigarety.

„Myslím, inspektore, že bych rád učinil prohlášení.”

„Jak si přejete, vaše lordstvo.”

„Chcete říct, že to je z mé strany ztraceně bláznivé. Nevadí, stejně budu mluvit. ‚Nemaje proč se obávat pravdy,‘ jak vždycky říkávají knižní hrdinové.”

Japp nic neříkal. Jeho tvář zůstávala bez jakéhokoli výrazu.

„Támhle je vhodný stůl a židle,” pokračoval mladík. „Váš seržant se tam může posadit a těsnopisem vše zaznamenávat.”

Nemyslím, že by byl Japp zvyklý na tak perfektní uspořádání. Nicméně byl lordův návrh přijat.

„Tak začneme,” řekl mladík. „Jelikož mám alespoň náznak inteligence, silně se obávám, že vybuchlo moje alibi. Zmizelo v oblacích dýmu. Konec užitečných Dortheimerových. Předpokládám, že to máte od taxikáře?”

„Víme vše o vašich pohybech tu noc,” řekl Japp dutě.

„Nesmírně obdivuji Scotland Yard. Ačkoli, víte, kdybych opravdu plánoval nějaký násilný čin, asi bych si nevzal taxík, nejel až na místo činu a nenechal řidiče celou dobu čekat. Už vás to napadlo? A! Vidím, že pana Poirota ano.”

„Opravdu jsem na tuto myšlenku už připadl,” řekl Poirot.

„Tak se předem připravený a promyšlený zločin nepáchá,” řekl Ronald. „Vzal bych si rezavý knír, brýle s obroučkami z rohoviny, dojel bych do ulice o kus dál, jel bych pár stanic metrem - ale ani do tohohle bych se vlastně nepouštěl. Můj právník, pochopitelně za honorář několika tisíc guineí, by to za mne udělal daleko líp, než bych byl sám schopen. Samozřejmě vám čtu výsledek v očích. Zločin z náhlého popudu. Čekám u auta, dívám se do tmy, a tak dál, a tak dál, když tu mne najednou napadne: ‚Tak teď, chlapče, nahoru a do práce.‘

Ani tak to nebylo, povím vám pravdu. Byl jsem v kaši kvůli penězům. Myslím, že to bylo naprosto jasné. Byla to totálně zoufalá situace. Musel jsem se sehnat do druhého dne anebo to všechno zabalit. Zkusil jsem strýčka. Sice mne nikdy nemiloval, ale říkal jsem si, že by mohl mít starost o čest jeho jména (které také nosím). Muži ve středních letech ji občas mívají. Ukázalo se, že můj strýc je politováníhodně moderní ve své cynické lhostejnosti.

Už to vypadalo, že budu muset zatnout zuby a snést to. Chtěl jsem to ještě zkusit a půjčit si od Dortheimera, ale předem jsem věděl, že nemám naději. A jejich dceru jsem si vzít nemohl. Stejně je příliš citlivá na to, aby si mne vzala. A pak, náhodou jsem potkal v Opeře svou sestřenicí. Nevídám se s ní často, ale ona bývala vždycky moc hodná holka, když jsem tady ještě bydlel. Potom jsem najednou zjistil, že jí to všechno vykládám. Navíc ona už

něco od otce slyšela. A pak se projevila její povaha. Navrhla mi, abych si vzal její perlový náhrdelník. Patřival její matce.”

Odmlčel se. Myslím, že v jeho hlase bylo slyšet opravdové pohnutí. A nebo to hrál mnohem lépe, než bych byl věřil, že je vůbec možné.

„No, přijal jsem nabídku té fantastické holky. Mohl jsem si na něj vypůjčit peníze, které jsem potřeboval, a přísahal jsem, že je vyplatím a vrátím jí je, i kdyby to znamenalo, že budu muset začít pracovat. Ale ten náhrdelník byl v Regent Gate. Rozhodli jsme se, že bude nejlepší tam pro něj hned jet a vyzvednout ho. Skočili jsme do taxíku a jeli.

Řidiči jsme řekli, ať zastaví na druhé straně, aby si nikdo nevšiml, že ke dveřím přijelo auto. Geraldina vystoupila a přešla ulici. Měla s sebou klíč od domu. Chtěla tiše vejít dovnitř, vzít perly a přinést mi je ven. Nečekala, že by se s někým, kromě sluhy, setkala. Slečna Carrollová, sekretářka mého strýčka, obvykle chodívala spát v půl desáté. Strýček sám by býval měl být v knihovně.

Takže Dina šla. Stál jsem na chodníku a kouřil cigaretu. Znovu a znovu jsem se díval směrem k domu, jestli už se nevrací. A teď přicházím k té části vyprávění, které můžete, ale také nemusíte věřit. Po chodníku kolem mne prošel nějaký muž. Otočil jsem se a sledoval ho pohledem. K mému velkému překvapení jsem viděl, že vyšel nahoru po schodech a vstoupil do čísla sedmnáct. Alespoň jsem si myslel, že to bylo číslo sedmnáct, ale, pochopitelně, jsem od něho byl nějaký ten metr. Ze dvou důvodů mne to hrozně udivilo. První důvod byl, že si ten muž otevřel vlastním klíčem, a druhý, že jsem byl přesvědčen, že to byl jeden známý herec.

Byl jsem tak překvapen, že jsem si řekl, že tomu přijdu na kloub. Shodou okolností jsem měl i já v kapse klíč od čísla sedmnáct. Ztratil jsem ho, nebo jsem si to alespoň donedávna myslel, před třemi roky. Před pár dny jsem ho náhodou objevil a chtěl jsem ho to ráno strýčkovi vrátit. Ale v zápalu naší diskuse se mi to úplně vykouřilo z hlavy. Když jsem se pak převlékal, přendal jsem ho s ostatními věcmi do kapsy saka od večerního obleku.

Řekl jsem řidiči, aby na mne počkal a spěšně jsem kráčet po chodníku, přešel ulici, vyšel po schodech k číslu sedmnáct a otevřel si svým klíčem. Hala byla prázdná. Nikde nebylo ani stopy po návštěvníku, který právě vešel. Stál jsem tam asi minutu a rozhlížel se. Pak jsem šel ke dveřím do knihovny. Říkal jsem si, že ten muž možná hovoří se strýčkem. Jestli ano, mohl bych uslyšet zvuk hlasů. Stál jsem u dveří knihovny, ale zevnitř se vůbec nic neozývalo.

V tu chvíli jsem si řekl, že tam ze sebe dělám blázna. Samozřejmě, že ten muž musel vejít do jiného domu, možná o jeden dál. Regent Gate není v noci nijak valně osvětlena. Připadal jsem si jako naprostý idiot. Netušil jsem, co mne to pro boha napadlo, sledovat toho člověka. Došlo mi to,

až když jsem byl uvnitř a já blázen jsem si mohl tak nejvýš představovat, co by se stalo, kdyby strýček náhle vyšel z knihovny a našel mne za dveřmi. Hned by byl oheň na střeše a Geraldině bych tím způsobil strašné potíže. A to všechno jen kvůli pocitu, že v chování toho muže bylo něco divného - že se snaží něco utajit. Naštěstí mne do té chvíle nikdo nechytíl. Musel jsem se odtamtud dostat co nejrychleji.

Šel jsem po špičkách ke vchodu a v tentýž okamžik se nahoře objevila Geraldina a sešla ze schodů s náhrdelníkem v ruce.

Samozřejmě byla hrozně vyděšená, když mne viděla. Dostal jsem ji z domu a všechno jí vysvětlil.”

Odmlčel se.

„Vím, co řeknete: Proč jsem vám o tom všem nepověděl přímo? Na to vám odpovím otázkou: Kdybyste vy měli motiv k vraždě, který je na hony vidět, připustili byste, že jste byli na místě činu právě tu noc, kdy ke zločinu došlo?

Vážně, já se hrozně bá! A i kdyby jste nám nakonec uvěřili, znamenalo by to pro mne a pro Geraldinu spoustu starostí. S vraždou jsme neměli nic společného, nic jsme neviděli, nic jsme neslyšeli. Myslím, že je jasné, že to udělala teta Jane. Takže, proč mne do toho zatahovat? O hádce kvůli penězům a o tom, že jsem na suchu, jsem vám řekl, protože byste to stejně vyhrabali, a kdybych vám to zatajil, byli byste daleko podezřívavější a zkoumali byste moje alibi mnohem podrobněji. Myslel jsem si, že když toho dost přiznám, že vám tím vsugeruji, že je se mnou všechno v pořádku. Myslím, že Dortheimerovi byli doopravdy přesvědčeni, že jsem byl celou dobu v Covent Garden. To, že jsem strávil jednu přestávku se svou sestřenicí, by jim nepřípadalo podezřelé. A ona mohla vždycky tvrdit, že jsme tam byli pořád spolu a že jsme odtamtud neodešli.”

„Slečna Marshová byla s tímto utajením srozuměna?”

„Ano. Jakmile jsem slyšel zprávy, šel jsem hned k ní a zapřísahal ji, aby se za nic na světě nezmiňovala o naší projížďce minulý večer. Byla se mnou a já byl s ní během poslední přestávky v Covent Garden. Povídali jsme si a procházeli se trochu po ulici, to je vše. Bylo jí to jasné a zcela souhlasila.”

Odmlčel se.

„Já vím, že to vypadá špatně - když jsem s tím vylezl až teď. Ale takhle se to doopravdy stalo. Můžu vám dát

jméno a adresu člověka, u kterého jsem dnes ráno zastavil ty Geraldininy perly. A když se jí zeptáte, potvrdí vám každé slovo z toho, co jsem vypověděl.”

Opřel se v křesle a podíval se na Jappa.

V Jappově tváři ještě stále nebyl žádný výraz.

„Říkáte, že jste si myslel, že vraždu spáchala Jane Wilkinsonová, lorde Edgware?” zeptal se.

„A vy byste si to nemyslel, po tom, co vypověděl sluha?”

„A co vaše sázka se slečnou Adamsovou?”

„Sázka se slečnou Adamsovou? S Carlottou Adamsovou, chcete říct? Co by s tím mohla mít společného?”

„Popíráte, že jste jí nabídl částku deseti tisíc dolarů za to, že onoho večera půjde do domu lorda Edgwarea převlečená za Jane Wilkinsonovou?”

Ronald zíral.

„Nabídl jí deset tisíc dolarů? Nesmysl. Někdo vás tahá za nohu. Vždy já ani neměl žádných deset tisíc dolarů, které bych mohl nabízet. To jste museli vidět nějakou fatu morganu. A to říká *ona*? Ach! Zatraceně - já zapomněl, ona je mrtvá, že?”

„Ano,” řekl Poirot tiše. „Je mrtvá.”

Ronald se díval z jednoho na druhého. Předtím byl příjemně sebejistý a měl šarm. Teď měl bílou tvář a vyděšený pohled.

„Já tomu vůbec nerozumím. Všechno, co jsem vám tu řekl, je pravda. Pravděpodobně mi to nikdo z vás nevěří.”

A pak, k mému úžasu, Poirot vstal.

„Ano,” řekl. „Já vám věřím.”

Podivné chování Hercula Poirota

„Pro Boha živého...” spustil jsem, jakmile jsme dorazili domů.

Poirot mne umlčel gestem, které mi připadalo snad nejvýstřednější ze všech, která mi kdy předvedl: oběma rukama divoce vířil ve vzduchu.

„Zapřísahám vás, Hastingsi! Teď ne. Teď ne!”

S těmito slovy popadl klobouk, narazil si ho na hlavu, jako kdyby netušil, jak se má s klobouky zacházet, a vyběhl z pokoje. Když se asi za hodinu objevil Japp, nebyl Poirot ještě zpátky.

„Malý muž je pryč?” zkoumal inspektor.

Přikývl jsem.

Japp se posadil do křesla a otíral si čelo kapesníkem. Byl velmi horký der.

„Který čert ho vzal?” vyptával se. „Tedy povím vám, kapitáne Hastingsi, že byste mne pírskem porazil, když přistoupil k tomu mladíkovi a řekl: ‚Já vám věřím.‘ Pro Boha živého, vždy to vypadalo, jako kdyby vystupoval v nějakém romantickém melodramatu. Já z toho byl na mrtvici.”

„Já také,” řekl jsem.

„A pak si klidně vypočoduje z domu,” pokračoval Japp. „Co vám o tom vlastně pověděl?”

„Nic,” odpověděl jsem.

„Vůbec nic?”

„Absolutně nic. Chtěl jsem s ním o tom hned mluvit, ale rychle mne odbyl, a já si řekl, že bude lepší nechat ho chvíli na pokoji. Když jsme se vrátili sem, pokoušel jsem se z něj něco vytáhnout, ale on začal šermovat rukama, vzal klobouk a odešel pryč.”

Dívali jsme se jeden na druhého. Japp si významně poklepal na čelo.

„Musí být...” řekl.

Pro jednu jsem byl nakloněn s ním souhlasit. Japp v minulosti už několikrát naznačoval, že je Poirot „praštěný”. Většinou to bylo v případech, kdy ani jeden z nás jednoduše netušil, k čemu Poirot směřuje. Tentokrát mi však, musím přiznat, připadalo Poirotovo chování zcela nepochopitelné, protože nejdříve byla jeho vlastní teorie triumfálně prokázána, a pak se obrátil proti ní. Každopádně, jestliže ne praštěný, tedy alespoň velice vrtkavý.

Bylo toho opravdu dost, aby to vyplašilo i jeho nejvytrvalejší přívržence. Jenom jsem ustaraně zavrtěl hlavou.

„Vždycky býval - jak bych to nazval - podivín,” řekl Japp. „Má svůj vlastní úhel pohledu na realitu - a ten je velmi zvláštní. Je génius, to přiznávám. Ale říká se, že géniové se pohybují na samé hranici zdravého rozumu a že mohou lehce sklouznout na druhou stranu. Vždycky míval rád, když byly věci složité - jasný případ pro něj nikdy nebyl dost dobrý. To musí být mučivé. Už se dostal mimo reálný svět a hraje si svou vlastní hru. Jako stará dáma, která si vykládá pasíans - když to nevyjde, podvádí. A s ním je to přesně naopak - když to vychází moc snadno, podvádí, aby to bylo složitější. Alespoň já to tak vidím.”

Zjistil jsem, že je velice obtížné vymyslet nějakou vhodnou a loajální odpověď. Poirotovo chování mi také připadalo nevysvětlitelné. A protože jsem měl svého malého přítele velice rád, dělalo mi to větší starosti, než jsem mohl vyjádřit.

Uprostřed ponurého mlčení vkráčet do pokoje Poirot.

S povděkem jsem zaznamenal, že byl teď úplně klidný.

Velice opatrně si sundal klobouk, položil ho na stůl vedle hole a posadil se do svého oblíbeného křesla.

„Tak vy jste tady, můj drahý Jappe. To jsem rád. Myslel jsem na to, že s vámi musím co nejdříve mluvit.”

Japp se na něj podíval bez jakékoli odezvy. Věděl, že to je jen úvod, a čekal, až se Poirot sám vyjádří.

„*Ecoutez*, Jappe. Jsme vedle. Jsme úplně vedle. Je bolestné to připustit, ale zmýlili jsme se.”

„Všechno je v pořádku,” řekl Japp se sebedůvěrou. „Nic není v pořádku. Všechno je to žalostné. Moje srdce je velmi zarmoucené.”

„Kvůli tomu mladíkovi se nemusíte rmoutit. Naprosto si zaslouží, co ho čeká.”

„Já se také nermoutím kvůli němu - ale kvůli vám.”

„Kvůli mně? O mne si nemusíte dělat starosti.”

„Ale já si je dělám. Podívejte, kdo vás nasměroval k tomuto řešení? Já, Hercule Poirot. *Mais oui*, já jsem vás navedl na stopu. Já zaměřil vaši pozornost na Carlottu Adamsovou, já jsem se zmínil o dopisu do Ameriky. Byl

jsem to já, kdo vás vedl na každém kroku téhle cesty!"

„Stejně bych se k tomu časem dopracoval," řekl Japp chladně. „Byl jste o kousek napřed, to je vše."

„*Cela ce peut*. Ale to mne neutěší. Jestliže vás důvěra v mé drobné nápady uvede do situace, která poškodí vás nebo vaši dobrou pověst - pak se budu hořce obviňovat."

Japp vypadal pobaveně. Myslím, že přijímal Poirotovy rady z důvodů ne zcela nezištných, a teď měl dojem, že mu Poirot nepřije zásluhy, kterých by se mu dostalo za úspěšně uzavřený případ.

„To je v pořádku," řekl. „Nezapomenu ohlásit, že za něco v téhle záležitosti vděčím vám."

Zamrkal na mne.

„Ale o to vůbec nejde." Poirot mlaskl netrpělivostí. „Já žádné zásluhy nechci. A navíc, to vám říkám, tady také žádné zásluhy nebudou. Připravujete si hrozné fiasko a já, Hercule Poirot, jsem tomu na vině."

Japp začal řvát smíchy, když slyšel osudovou melancholii v Poirotově hlasu. Můj přítel vypadal uraženě.

„Promiňte, pane Poirote." Setřel si slzy smíchu. „Ale vy jste vypadal úplně jako zmoklá slepice. Podívejte, zapo-meňme na to. Jsem ochoten nést zásluhy nebo nadávky za tenhle případ. Nadělá spoustu rámusu - v tom máte pravdu. Budu se až do konce snažit dostat z Ronalda Marshe přiznání. Je možné, že ho z toho vytáhne chytrý obhájce - co se soudů týče, nikdy nevíte, na čem jste. Ale ani to mi nijak neuškodí, protože bude jasné, že jsem chytil toho pravého muže, i když nakonec ušel trestu. A jestliže se k vraždě přizná nějaká třetí služka z toho domu - tak si vezmu prášky na uklidnění a nebudu si stěžovat, že jste mne poslal špatnou cestou. To je docela fér."

Poirot na něj smutně hleděl.

„Máte sebedůvěru - za všech okolností! Nikdy se nezastavíte a neřeknete si: ‚Je to opravdu tak?‘ Nikdy nepochybujete ani nejste zvědavý. Nikdy vás nenapadne: ‚Je to příliš snadné!‘"

„Vy do toho vkládáte celý svůj život - já ne. A právě proto - promiňte, že to říkám - občas zabloudíte. Proč by věci neměly být jednoduché? Co je na tom špatného, když je něco snadné?"

Poirot se na něj podíval, vzdychl si, pokrčil rameny, a pak potřásl hlavou.

„*C'est fini!* Už mlčím."

„Skvělé," řekl Japp srdečně. „Tak můžeme konečně pokračovat. Chcete slyšet, co jsem zatím dělal?"

„Zajisté."

„Tak tedy, mluvil jsem se slečnou Geraldinou a její příběh přesně sedí s tím, co nám řeklo jeho lordstvo. Mohou v tom jet spolu, i když to podle mne není moc pravděpodobné. Spíš ji převezl - a ona ho teď má snad ještě raději než dřív. Hrozné ji to vzalo, když zjistila, že jsme ho zavřeli."

„Opravdu? A co sekretářka - slečna Carrollová?"

„Řekl bych, že tu to moc nepřekvapilo. Ale to je jen moje domněnka."

„A co perly?" Zeptal jsem se. „Byla tahle část příběhu pravdivá?"

„Absolutně. Peníze za ně si vyzvedl hned druhý den brzy ráno. Přesto nemyslím, že se to nějak týká hlavního motivu. Podle mého názoru si plán vymyslel, když se v Opeře potkal se svou sestřenicí. Napadlo ho to jako blesk. Byl zoufalý - a tohle byla cesta, jak z toho ven. Představuji si, že nad něčím podobným uvažoval už dřív - proto měl s sebou ten klíč. Nevěřím té povídačce o tom, jak ho náhodou našel. Ale, když si tak se sestřenicí povídal, uvědomil si, že podaří-li se mu ji do toho zatáhnout, získá tím pro sebe bezpečnější postavení. Hraje jí na city, zmíní se o perlách, ona na to skočí a hned se pro ně vydají. Jakmile je Geraldina v domě, jde za ní a zamíří rovnou do knihovny. Možná si jeho lordstvo právě dávalo dvacet. Za dvě vteřiny je vše hotovo a on je zase z knihovny venku. Nemyslím, že chtěl, aby ho ta dívka nachytala v domě. Spoléhal, že ho najde, jak se prochází u taxíku. Také asi nepočítal s tím, že ho řidič uvidí jít dovnitř. Chtěl vzbudit dojem, že přecházel sem a tam a kouřil po celou dobu, co na ni čekal. Vzpomeňte si, taxi stálo v opačném směru."

Samozřejmě, že příští ráno jde zastavit perly. Pořád to musí vypadat, že potřebuje peníze. Pak, když slyší o zločinu, vyděsí sestřenicí a přiměje ji, aby jejich návštěvu v domě zatajila. Oba řeknou, že přestávku strávili spolu v Opeře."

„Tak proč to neudělali?" zeptal se Poirot ostře. Japp pokrčil rameny.

„Rozhodl se jinak. Nebo si myslel, že by to ona nebyla schopná tvrdit dost dlouho - ona je opravdu nervózní typ."

„Ano," připustil Poirot zamyšleně, „ona opravdu je nervózní typ."

Po pár minutách ticha pokračoval:

„Nepřipadá vám, že by bylo pro kapitána Marshe daleko jednodušší, kdyby se z Opery vytratil během přestávky sám? Kdyby tam šel, tiše si otevřel svým klíčem, zabil strýčka a vrátil se zpět - místo toho, aby měl čekající taxi před domem a uvnitř nervózní dívku, která každou minutu mohla ztratit hlavu a utéct?"

Japp se zamračil.

„Tak byste to udělal vy nebo já. Ale my jsme o něco chytřejší, než kapitán Ronald Marsh."

„Tím si nejsem jist. Připadal mi inteligentní.“

„Budíž, ale ne víc než Hercule Poirot! Na tom trvám!“ smál se Japp.

Poirot se na něj chladně podíval.

„Jestli není vinen, tak proč naváděl tu Adamsovic holku k tomu triku?“ pokračoval Japp. „Pro tu maskaru mohl být jenom jeden důvod - chránit opravdového zločince.“

„V tom se s vámi bezvýhradně shoduji.“

„Těší mne, že se mnou souhlasíte alespoň v něčem.“

„Dopis vytváří dojem, že to mohl být on, kdo mluvil se slečnou Adamsovou,“ dupal Poirot. „Zatímco ve skutečnosti...Ne, to je imbecilita.“

Pak se náhle podíval na Jappa a prudce vyrazil další otázku.

„Jakou máte teorii o její smrti?“

Japp si odkašlal.

„Přikláním se k tomu, že to byla nehoda. Velice příhodná nehoda, připouštím. Ale není mi jasné, jak by s ní mohl mít něco společného. Po představení v Opeře je jeho alibi dokonalé. Dávno předtím, než ona usnula v posteli, byl v Sobrains s Dortheimerovými a zůstal tam až do jedné hodiny. Je to příklad pekelného štěstí, které zločinci někdy mívají. Jinak, kdyby se ta nehoda nestala, měl asi rozmyšleno, jak si s ní poradit. Za prvé by v ní vzbudil strach řekl by jí, že kdyby vypověděla pravdu, zavrou ji za vraždu, protože on má alibi. A pak by ji umlčel dalšími penězi.“

„Nepadlo vás...“ Poirot hleděl před sebe. „Myslíte si, že by slečna Adamsová nechala pověsit nevinnou ženu, když měla v ruce důkazy, které ukazovaly na někoho jiného a ji osvobozovaly?“

„Jane Wilkinsonová by nebyla pověšena. Alibi z večere u sira Montagu Cornera je příliš silné.“

„Ale to *vrah nevěděl*. Měl za to, že Jane Wilkinsonovou pověsí a že Carlotta Adamsová bude zticha.“

„Vy rád hovoříte, že, pane Poirote? Jste teď opravdu přesvědčen, že Ronald Marsh je hodný hošánek, který nic zlého neprovedl? Věříte tomu jeho příběhu o muži, co se podloudně vkradl do domu?“

Poirot pokrčil rameny.

„Víte, kdo si myslel, že to byl?“

„Myslím, že mohu hádat.“

„Říká, že měl za to, že to byla ta filmová hvězda Bryan Martin. Co tomu říkáte? Člověk, který se nikdy s lordem Edgwarem nesetkal.“

„Pak by byl asi každý zvědavý, kdyby viděl někoho takového otevírat si dům vlastním klíčem.“

„Pche!“ Znělo to jako velice hlasitý výraz opovržení. „Očekávám, že vás nepřekvapí, když vám povím, že pan Bryan Martin toho večera nebyl v Londýně. Vzal jednu mladou dámu do Molesey na večeři a před půlnocí se do Londýna nevrátili.“

„Ne,“ řekl Poirot mírně, „nejsem překvapen. Nebyla ta mladá dáma náhodou také herečka?“

„Ne. Byla to kloboučnice - přítelkyně slečny Adamsové, slečna Driverová. Myslím, že budete souhlasit, když řeknu, že její svědectví je nade vše pochybnost.“

„Naprosto je nezpochybňuji, příteli.“

„Ve skutečnosti jste na lopatkách a víte to, starý brachu,“ řekl Japp se smíchem. „Souboj mezi býkem a kohoutem byl odtrouben, tak je to. Nikdo nevstoupil do žádného čísla sedmnáct...a nikdo nevstoupil ani do obou domů vedle - tak co to ukazuje? Ze nám jeho lordstvo lže.“

Poirot smutně zavrtěl hlavou.

Japp vyskočil- jeho bojová morálka byla zase v pořádku.

„No tak, znám pravdu, vždyť to víte,“

„Kdo .je D. Paříž, prosinec?“

Japp pokrčil rameny.

„Řekl bych, že jde o nějakou prastarou historii. Nemohla ta dívka mít šest měsíců starý suvenýr, aniž by to mělo něco společného s tímhle případem? Musíme si zachovávat smysl pro proporce.“

„Před šesti měsíci,“ mumlal Poirot a v očích se mu náhle zablesklo. „*Dieu, que je suis bête!*“

„Co to povídal?“ zeptal se mne Japp.

„Poslouchejte.“ Poirot vstal a poklepal Jappa po rameni. „Proč hospodyně slečny Adamsové nepoznává tu krabičku? Proč ji nepoznává ani slečna Driverová?“

„Co tím chcete říct?“

„Protože ta krabička byla *nová!* Teprve teď ji od někoho dostala. ‚Paříž, prosinec‘ - to je všechno moc hezké - nepochybně je to datum, kdy měla být darována. Ale dostala ji až *ted'*, ne *tehdy*. Právě ji někdo koupil! Vyšetřete to, zapřísahám vás. Jappe. Je to možnost, rozhodně je to možnost. Nebyla zakoupena tady, ale v cizině. Pravděpodobně

v Paříži. Kdyby byla bývala vyrobena tady, nějaký zlatník by se byl už ozval. Její fotografie a popis byly v novinách. Ano, ano, nejspíš v Paříži. možná v jiném cizím městě, ale já bych řekl, že v Paříži. Zjistěte to, znovu vás naléhavě prosím. Vyšetřujte. Chci - tak pošetile chci - vědět, kdo je ten tajemný D."

„Tím se nic nedá zkazit," řekl Japp dobrosrdečně. „Nemohu říct, že bych tím byl osobně moc nadšen, ale udělám, co budu moci. Čím víc budeme vědět, tím lépe."

Vesele nám kývl a odešel.

Dopis

„A teď,” řekl Poirot, „se půjdeme někam naobědvat.”

Vzal mne pod paží a usmíval se.

„Mám naději,” vysvětlil.

Byl jsem rád, že se dal zase dohromady a že to je zase ten starý Poirot, i když to ještě neznamenal, že jsem si byl méně jist Ronaldovou vinou. Říkal jsem si, že možná i Poirot dospěl k tomuto názoru, přesvědčen Jappovými argumenty. Třeba je hledání klenotníka, který prodal zlatou krabičku, jeho posledním pokusem jak neztratit tvář. V dobré náladě jsme šli spolu na oběd.

K mému pobavení jsme na druhé straně restaurace spatřili u jednoho stolu Bryana Martina a Jenny Driverovou. Když jsem si vzpomněl na Jappova slova, říkal jsem si, že to možná bude začínající román.

Zahlédli nás a Jenny Driverová na nás zamávala.

Když jsme popíjeli kávu, opustila Jenny svého společníka a přešla k našemu stolu. Vypadala stejně nabitá energií jako vždy.

„Mohu si k vám přisednout a chvíli si s vámi pohovořit, pane Poirote?”

„Zajisté, Mademoiselle. Je okouzující se s vámi znovu setkat. Nepřipojí se k nám i pan Martin?”

„Říkala jsem mu, aby tam počkal. Víte, chtěla jsem s vámi mluvit o Carlottě.”

„Ano, Mademoiselle?”

„Vy jste chtěl získat nějaké informace o jejím, příteli, že ano?”

„Ano, ano.”

„Já jsem o tom přemýšlela a přemýšlela. Někdy se k věci nedá dostat přímo. Na to, abyste si je ujasnil, musíte myslet trochu dozadu - vzpomínat na spoustu drobných slov a větiček, kterým jste předtím třeba nevěnoval pozornost. Tak přesně tohle jsem dělala. Přemýšlela a přemýšlela - a snažila si vzpomenout, co všechno vlastně říkala. A dospěla jsem k určitému závěru.”

„Ano, Mademoiselle?”

„Myslím, že ten muž, o kterého jí šlo - byl Ronald Marsh - ten, co teď podědil titul.”

„A co vás k této domněnce vede, Mademoiselle?”

„Takže, za prvé, Carlotta jednou mluvila obecně o mužích, kteří mají v životě smůlu, a o tom, jak to může ovlivnit jejich povahu. Takový člověk může být ve skutečnosti velice slušný, ale přesto to s ním může jít z kopce. Dokonce tím spíš - znáte ten názor. Když žena začne mít pro nějakého muže slabost, jsou takovéhle úvahy to první, čím se utěšuje. Já už ty pitomosti slyšela tolikrát! Carlotta měla spoustu zdravého rozumu, a přesto i ona přišla s tímhle cukrkandlem jako úplná husa, která neví o životě vůbec nic. ‚Pozor’, řekla jsem si, ‚To něco znamená.’ Nezmiňovala se o žádném jménu, mluvila jen tak všeobecně. Ale téměř vzápětí se rozhovořila o Ronaldu Marshovi a o tom, že si myslí, že se s ním špatně zacházelo. Na druhou stranu, mluvila o všem hodně neosobně a z nadhledu, takže jsem si to tenkrát nepospojovala dohromady. Teď si ale říkám, že tenkrát mohla mít na mysli jedině Ronalda. Co si o tom myslíte vy, pane Poirote?”

Dychtivě se na něj podívala.

„Myslím, Mademoiselle, že jste mi možná dala velice užitečnou informaci.”

„To je dobře,” řekla Jenny a tleskla.

Poirot se na ni mile podíval.

„Pravděpodobně jste ještě neslyšela, Mademoiselle, že gentleman, o němž hovoříme, Ronald Marsh - lord Edgware - byl právě uvězněn.”

„Ach!” Její ústa se úžasem otevřela. „Takže můj nápad přišel pozdě, že?”

„Nikdy není příliš pozdě,” prohlásil Poirot. „Ne pro mne, jestli mi rozumíte. Děkuji vám, Mademoiselle.”

Opustila nás a vrátila se k Bryanu Martinovi.

„Tohle, Poirote,” řekl jsem, „zajisté otřese vaší vírou.”

„Ne, Hastingsi, právě naopak - posílí ji to.”

Sám jsem měl dojem, že navzdory hrdinské odhodlanosti, kterou stavěl na odiv, jeho přesvědčení ve skutečnosti zesláblo.

Během následujících dní se o případu lorda Edgwarea ani jednou nezmínil. Když jsem o něm začal mluvit já,

odpovídal jednoslabičně a bez zájmu. Jinými slovy, umyl si nad ním ruce. Ať už si ve své obrazotvorné mysli vytvořil cokoli, byl nyní nucen připustit, že se to nezhmotnilo že jeho první teorie byla správná a že Ronald Marsh byl právem obviněn ze zločinu. Ale, protože to byl právě Poirot, nemohl to tak jednoduše připustit. Proto předstíral nedostatek nájmu.

Jak říkám, bylo to jenom moje vlastní vysvětlení jeho chování. Při utváření tohoto názoru jsem se snažil vycházet ze známých faktů: Naprosto se nezajímal o oficiální policejní vyšetřování, které bylo, dlužno přiznat, velice formální, začal se zabývat jinými případy a stavěl na odiv, že ho vražda lorda Edgwarea nezajímá.

Teprve čtrnáct dní po událostech popsanych v minulé kapitole jsem pochopil, že můj výklad jeho chování byl od základu nesprávný.

Právě jsme snídali a před Poirotovým talířem ležela obvyklá velká hromada dopisů. Svými hbitými prsty jimi procházel. Pak vyrazil spokojený výkřik a vzal do ruky dopis s americkou známku.

Otevřel jej malým nožem na dopisy. Se zájmem jsem ho sledoval, protože se mi zdálo, že byl obsahem dopisu velice

potěšen. Kromě listu samotného držel v ruce ještě svazek papírů, který byl k němu přiložen.

Poirot přečetl dopis dvakrát a pak vzhledl.

„Nechtěl byste se na to podívat, Hastingsi?“

Vzal jsem si od něj dopis a četl:

Vážený pane Poirote,

Byla jsem velice pohnuta vaším milým - vaším velice milým dopisem. Všechno mne tak vyděsilo a zdrvilo. Navíc k- mému broznému zármutku jsem se cítila uražena tím, co mi bylo naznačováno o Carlottě - nejdražší, nejmilejší sestřičce, kterou kdy která dívka měla. Ne, pane Poirote, nebrala drogy. Jsem si tím naprosto jistá. Měla z takových věcí brázu. Často jsem ji slyšela, jak to říká. Jestliže brala nějakou roli ve smrti toho muže, pak to byla zaručeně role zcela nevinná - a dopis, který mi poslala, to jasně dokazuje. Přikládám originál Carlottina listu, jak jste mne žádal. Moc nerada se loučím s jejím posledním dopisem, ale jestli má pomoci k vyjasnění nějakého tajemství spojeného s její smrtí, jak říkáte, pak ho samozřejmě musíte dostat.

Ptal jste se, jestli se Carlotta ve svých dopisech výslovně zmiňovala o nějakých přátelích. Psala mi o spoustě lidí, ale o nikom nějak výjimečně víc než o ostatních. Myslím, že nejčastěji se objevovala jména Bryana Martina, kterého znávala v dětství, dívky jménem Jenny Driverová a kapitána Ronalda Marshe.

Přála bych si přijít na to, jak vám. ještě pomoci. Píšete tak krásně a s takovým porozuměním a jako jeden z mála zřejmě chápete, co jsme pro sebe navzájem znamenaly.

S vděčností vaše

Lucie Adamsová

P.S. Právě tu byl policejní důstojník pro dopis. Řekla jsem mu, že jsem ho už poslala vám. To samozřejmě nebyla pravda, ale měla jsem takový pocit, že je důležité, abyste ho viděl první. Zdá se, že jej Scotland Yard potřebuje jako důkaz proti vrahovi. Vy jim ho předáte. Ale, snažně vás prosím, zajistěte, aby vám ho jednou zase vrátili. Víte, jsou to Carlottina poslední slova, která mi napsala.

„Takže vy jste jí napsal,“ poznamenal jsem, když jsem pokládal dopis na stůl. „Proč jste to udělal, Poirote? A proč jste žádal o originál Carlottina dopisu?“

Skláněl se nad přiloženými listy z trhacího bloku.

„Abych vám pravdu řekl, Hastingsi, nejsem si sám jist. Pokud jsem nedoufal, že navzdory beznadějnosti takového pokusu by mohl originál vysvětlit nevysvětlitelné...“

„Nechápu, jak byste se mohl dostat za rámec textu. Carlotta Adamsová dopis osobně dala hospodyni, aby ho poslala. Žádné hokusy pokusy se s ním neděly. Navíc je jisté, že v žádném případě nejde o podvrh nebo padělek.“

„Já vím. Já vím. A to je právě důvod, proč je všechno tak složité. Protože, Hastingsi, tak jak nyní situace vypadá, je ten dopis *impossible*.“

„Nesmysl.“

„Sì, sì, je to tak. Víte, jak už jsem vám jednou vysvětloval, jisté věci *musí* být pravda - logicky vyplývají jedna z druhé podle jasného pořádku a ve zcela srozumitelné posloupnosti. A pak přichází tento dopis. Ten není s ostatními fakty v souladu. Co je potom nesprávné? Úsudek Hercula Poirota, nebo dopis?“

„A podle vás není možné, že by to pro jednu mohl být úsudek Hercula Poirota?“ naznačil jsem co nejjemněji.

Poirot mne sjel káravým pohledem.

„Občas se mýlím - ale ne tentokrát. Když ten dopis vypadá nemožně, tak také nemožný je. Toho dopisu se týká nějaký fakt, který nám dosud uniká. A já se pokusím ten fakt objevit.“

Po tomto kategorickém vyjádření vytáhl silnou lupu a začal dopis zkoumat.

Vždycky, když skončil s prohlížením jedné stránky, podal ji mně. Já jsem ovšem nedokázal najít nic nepatřičného. Dopis byl psán pevným a čitelným rukopisem a stálo v něm slovo od slova totéž, co v telegramu.

Poirot hluboce vzdychl.

„Tady není žádný padělek — je to všechno psáno stejnou rukou. A přece, pokud, jak říkám, je dopis nemožný...“

Zarazil se. Netrpělivým gestem si ode mne vyžádal před

chozí stránky. Podal jsem mu je a on je začal znovu důkladně prohlížet.

Najednou hlasitě vykřikl. Už jsem neseděl u snídaně, ale stál jsem u okna a když jsem ho uslyšel, prudce jsem se otočil.

Poirot se doslova třásl vzrušením. Jeho oči zeleně svítily, jako oči kočičí. Prst, kterým ukazoval na dopis, se chvěl.

„Vidíte, Hastingsi? Podívejte se sem - rychle - pojdte sem a prohlédněte si to.“

Priskočil jsem k němu. Na stole před Poirotem ležel rozprostřený jeden z listů originálu dopisu. Neviděl jsem na něm nic zvláštního.

„Nevidíte? Tady je pravopisná chyba! Není tu čárka, která by tu podle pravidel být měla. A Carlotta Adamsová byla inteligentní, sečtělá dívka. Ta by v tak pečlivě psaném dopise a v tak jednoduché větě chybu neudělala. Už chápete, co mám na mysli? Text v tomto místě sice navazuje, *ale jen náhodou*, rozumíte mi? Nyní je jisté i vám zřejmé, že jedna stránka dopisu chybí!“ Zíral jsem hloupě, o tom není pochyb.

„Ale jak je to možné? Vždyť dopis, tak jak je, dává smysl.“

„Ano, ano, dává smysl — je to velice chytře provedeno. Přečtěte si to a uvidíte.“

Myslím, že nemohu udělat nic lepšího, než přiložit rukopis dotyčných stránek.

„Vidíte to?“ řekl Poirot. „Dopis je přerušen v místě, kde Carlotta popisuje setkání s kapitánem Marshem. Lituje ho a pak říká *‘A teď ti musím povědět...’* A nová stránka začíná slovem *‘co mi překvapivě navrhl...’* Ale, *mon ami*, tady chybí stránka. Ten *‘on’* na nové stránce nemůže být stejný tentýž *‘on’* jako na stránce předchozí. *To není ‘on’ z minulé stránky.* Ten žert určitě navrhl jiný muž. Pozorně si prohlédněte celý dopis, nikde dál se o jeho jménu nezmiňuje. Ach! *C'est épatant!* Ať to bylo jak chtělo, vrah se nějak dostal k tomuto dopisu. Byl by prozrazen. Nepochybně si myslel, že ho bude muset celý zničit. A najednou, když ho pozorně pročítal, našel lepší způsob, jak s ním naložit. Stačí, aby zmizela jedna stránka a dopis se změní d zatraceně jasné obvinění jiného muže - muže, který má zřejmý motiv k vraždě lorda Edgwarea. To je pro vraha přímo dar z nebe! Odstraní tedy stránku, na které se o něm píše, a dopis vrátí.“

Podíval jsem se na Poirota s jistým obdivem. Nebyl jsem ještě úplně přesvědčen o správnosti jeho teorie. Zdálo se mi velmi pravděpodobné, že Carlotta prostě udělala pravopisnou chybu. Ale Poirot měl takovou radost, že jsem jednoduše neměl to srdce se zmínit o této prozaické možnosti. Konec konců, mohl mít pravdu.

Nicméně jsem se odhodlal poukázat na několik slabších článků jeho teorie.

„Jak se ale mohl ten muž, ať už to byl kdokoli, k tomu dopisu dostat? Slečna Adamsová ho vyndala z kabelky a osobně ho dala hospodyni, která dopis vzala přímo na poštu. Takhle nám to hospodyně popisovala.“

„Proto musíme předpokládat pár skutečností. Buď lže služebná, nebo se Carlotta Adamsová během toho večera setkala s vrahem.“

Přikývl jsem.

„Myslím, že ta druhá možnost je mnohem pravděpodobnější. Stále nevíme, kde byla Carlotta Adamsová v době mezi odchodem z bytu a devátou hodinou, kdy uložila kufr na Eustonském nádraží. Já sám věřím, že se s vrahem setkala právě během této doby na nějakém předem dohodnutém místě - pravděpodobně spolu večereli. On jí dal několik posledních instrukcí. Co přesně se pak s dopisem stalo, to nevíme. Třeba ho držela v ruce s úmyslem ho poslat. Mohla ho položit na stůl v restauraci. Vrah vidí adresu a vycítí možné nebezpečí. Měl dost času ho nenápadně vzít, pod nějakou záminkou opustit stůl, otevřít, přečíst a odstranit z něj jeden list. Potom bylo možné obálku buď znovu vrátit na stůl, nebo předat při odchodu slečně Adamsové s tím, že ji omylem upustila na zem. Přesné provedení není důležité - ale některé věci se zdají být jasné. Carlotta Adamsová se s vrahem setkala, ať už před návštěvou u lorda Edgwarea nebo po ní (poté, co opustila Regent Gate, jí zbyla chvilka na krátký rozhovor). Ačkoli se mohu mýlit, řekl bych, že to byl právě vrah, kdo jí dal tu zlatou krabičku - mohla to být třeba sentimentální upomínka na jejich první setkání. *Jestliže to tak bylo, pak je vrahem D.*“

„Není mi to příliš jasné s tou zlatou krabičkou.“

„Poslouchejte, Hastingsi, Carlotta Adamsová nebyla závislá na veronalu. Říká to Lucie Adamsová a i já tomu věřím. Byla to zdravá dívka s jasným pohledem a neměla k užívání drog žádné zřejmé důvody. Nikdo z jejích

přátel ani její hospodyně krabičku nepoznal. Proč tedy u ní byla nalezena po její smrti? Aby se vytvořil dojem, že *brala* veronal, a to po nezanedbatelnou dobu - to jest, řekněme, alespoň po šest měsíců. Předpokládáme, že se s vrahem setkala po návštěvě v Regent Gate, byť by to bylo jen na pár minut. Něčeho se spolu napili, aby oslavili úspěch svého plánu. A vrah dal do dívčiny sklenice dostatečné množství drogy, aby si zajistil, že se Carlotta druhý den už neprobudí."

„Strašlivé," řekl jsem a po zádech mi přeběhl mráz.

„Ano, pěkné to nebylo," odtušil Poirot.

„Řeknete to všechno Jappovi?" zeptal jsem se po pár minutách ticha.

„Ne teď. Co mu vlastně mohu říct? Náš skvělý Japp by řekl: ‚Další snůška fantazií! Dívka jednoduše udělala chybu!‘ *C'est tout.*"

Provinile jsem se díval do země, neboť i já jsem donedávna sdílel Jappovo stanovisko.

„Co mu na to mohu odpovědět? Nic. Je to věc, která se mohla stát. A já vím, že se tak nestala, ovšem jenom proto, že jsem přesvědčen, že *se tak stát nemohla.*"

Odmlčel se a do tváře se mu vkradl zasněný výraz. „Představte si, Hastingsi, co by se stalo, kdyby byl ten muž spořádanější a metodičtější. Byl by si té chyby všiml a tu čárku nějak doplnil, což by se podle rukopisu nedalo poznat. Kdyby použil stejný druh inkoustu, nevšimli bychom si ničeho. Ale vůbec ničeho!"

„Takže my z toho můžeme usuzovat, že je to muž nepříliš spořádané povahy," řekl jsem s úsměvem.

„Ne, ne, mohl třeba spěchat. Nebo neměl po ruce vhodné prostředky."

Odmlčel se a řekl:

„Doufám, že jste zaznamenal jednu věc. Tento muž, tento D, musel mít pro večer velice dobré alibi."

„Nechápu, jak by mohl mít jakékoli alibi, když trávil čas nejdříve v Regent Gate při vraždě a pak s Carlottou Adamsovou."

„Přesně tak," řekl Poirot. „To jsem měl na mysli, Musel mít velikou nouzi o alibi, takže si nepochybně nějaké opatřil. Jiná otázka: Začíná jeho jméno opravdu na D? Nebo D znamená nějakou přezdívkou, pod kterou ho znala ona?"

Odmlčel se a řekl měkce:

„Muž, jehož jméno nebo přezdívkou začíná na D. Musíme ho najít, Hastingsi. Ano, musíme ho najít."

Zprávy z Paříže

Další den k nám přišla nečekaná návštěva. Ohlásili nám Geraldinu Marshovou.

Díval jsem se na ni, když ji Poirot zdravil a chystal pro ni křeslo, a bylo mi jí líto. Její velké černé oči se zdály širší a tmavší než kdy předtím. Měla pod nimi temné kruhy, jako kdyby téměř nespala. Její tvář vypadala neobyčejně strhaně na tak mladou dívku, jen o něco starší než dítě.

„Přišla jsem vás navštívit, pane Poirote, protože už vůbec nevím kudy kam. Dělá si hrozné starosti a jsem tak rozrušená.”

„Ano, Mademoiselle?”

Jeho hlas byl vážně soucitný.

„Ronald mi vyprávěl, co jste mu toho dne řekl. Mám na mysli ten příšerný den, kdy byl uvězněn.” Otrásla se. „Říkal, že jste k němu náhle přistoupil a právě -když řekl, že mu nikdo nebude věřit, jste vy prohlásil ‚Já vám věřím.‘ Je to pravda, pane Poirote?”

„Je pravda, Mademoiselle, že jsem to prohlásil.”

„To vím, ale já nemyslela, jestli jste to říkal nebo ne, ale jestli vaše slova byla skutečně pravdivá. Chci říct, věřil jste jeho příběhu?”

Vypadala hrozně úzkostně, seděla nakloněná dopředu, ruce pevně sepnuté.

„Ta slova byla pravdivá, Mademoiselle,” řekl Poirot tiše. „Nevěřím, že váš bratranec zabil lorda Edgwarea.”

„Ach!” Do tváře se jí vrátila barva a její oči se ještě o něco rozšířily. „Takže si musíte myslet, že to udělal někdo jiný!”

„*Evidemment*, Mademoiselle,” usmíval se Poirot.

„Jsem hloupá. Neříkám věci dobře. Měla jsem na mysli, že víte - že si myslíte, že víte, kdo ten *někdo* je?”

Dychtivě se naklonila dopředu.

„Mám své drobné nápady, přirozeně - svá podezření, mohu-li to tak nazvat.”

„Neřeknete mi to? Prosím -prosím.”

Poirot potřásl hlavou.

„Bylo by to - možná - nefér.”

„Takže vy už máte vůči někomu *silné* podezření?”

Poirot jenom nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Kdybych tak věděla jen o trochu víc,” žadonila dívka. „Bylo by to pro mne o tolik jednodušší. A možná, že bych vám mohla i nějak pomoci. Ano, opravdu bych vám pomohla.”

Její naléhání bylo odzbrojující, ale Poirot jen dál vrtěl hlavou.

„Vévodkyně z Mertonu je stále přesvědčena, že to spáchala moje nevlastní matka,” řekla zamyšleně. Hodila po Poirotovi nenápadným tázavým pohledem.

Nijak nereagoval.

„Ale já vůbec netuším, jak by to mohla dokázat.”

„Jaký názor na ni máte? Na vaši nevlastní matku?”

„Víte - já ji téměř neznám. Byla jsem ve škole v Paříži, když se s ní můj otec oženil. Když jsem se vrátila domů, byla docela hodná. Chci tím říct, že si vůbec nevšímala, že tam jsem. Myslela jsem si, že je velice hloupá a - prodejná, jestli mi rozumíte.”

Poirot přikývl.

„Mluvila jste o vévodkyni z Mertonu. Znáte ji dobře?”

„Ano. Byla ke mně velmi milá. Strávila jsem s ní v minulých dvou týdnech spoustu času. Bylo to hrozné, se vším tím mluvením a reportéry a Ronaldem ve vězení a se vším.” Otrásla se. „Cítím, že nemám žádné opravdové přátele. Ale vévodkyně byla opravdu laskavá a on taky - myslím její syn.”

„Máte ho ráda?”

„Myslím, že je plachý. Je takový ztuhlý a je docela obtížné s ním vyjít. Ale jeho matka o něm hodně mluví, a tak mám pocit, že ho znám lépe, než je ve skutečnosti pravda.”

„Rozumím. Řekněte mi, Mademoiselle, máte ráda svého bratrance?”

„Ronalda? Samozřejmě. On - já jsem se s ním během posledních dvou let moc neviděla - ale předtím, když ještě

bydlel v našem domě - já - vždycky jsem si myslela, že je skvělý. Pořád si dělal legraci a vymýšlel bláznivé kousky. V tom našem ponurém domě to byl takový rozdíl!"

Poirot chápavě přikývl, ale pak pokračoval a pronesl větu, která mne doslova uzemnila svou krutostí:

„Takže vy si nepřejete vidět, jak ho pověsí?"

„Ne, ne." Dívka se divoce otřásla. „To ne. Ach! Kdyby to tak byla spáchala moje nevlastní matka. Musela to být ona. Vévodkyně to také říká."

„Kdyby tak byl kapitán Marsh zůstal v taxíku, že?" řekl Poirot.

„Ano - vlastně, co tím myslíte?" Její čelo se pokrylo vráskami. „Já vám nerozumím."

„Kdyby byl nesledoval toho muže do domu. Mimochodem, slyšela jste někoho vejít?"

„Ne, neslyšela jsem nikoho."

„Co jste dělala, když jste vešla do domu?" „Běžela jsem nahoru, pro ty perly, vždy víte."

„Samozřejmě, a vyzvednout je vám zabralo nějaký čas."

„Ano. V tu chvíli jsem nemohla najít klíč od své šperkovnice."

„To se stává často. Čím víc spěcháte, tím jste pomalejší. Nějakou chvíli vám to také trvalo. Pak jste sešla dolů a našla jste bratrance v hale?"

„Ano, přicházel od knihovny." Polkla.

„Chápu, to pro vás musel být šok."

„Ano, to byl." Vypadala vděčná za jeho chápavý hlas.

„Tak, tak."

„Ronie se zpoza mne zeptal: ‚Ahoj, Dino, máš je?‘ — a já vyskočila."

„Ano," řekl Poirot laskavě. „Jak jsem poznamenal před chvilkou, je škoda, že nezůstal venku. Řidič by mu byl mohl dosvědčit, že do domu nevšel."

Přikývla. Po tvářích jí začaly téct slzy, a protože si je neosušila, padaly jí do klína. Vstala. Poirot ji vzal za ruku. „Vy chcete, abych ho pro vás zachránil, je to tak?"

„Ano, ano - prosím vás, ano. Vy nevíte..."

Stála tam a snažila se ovládnout. Zatařala ruce.

„Život k vám nebyl moc dobrotivý, Mademoiselle," řekl Poirot s porozuměním. „Uvědomuji si to. Neměla jste to snadné. Hastingsi, zavoláte slečně Marshové taxi?"

Šel jsem s ní dolů a posadil ji do taxíku. Už se dala docela dohromady a horlivě mi děkovala.

Našel jsem Poirota, jak přechází sem a tam po pokoji, obočí sraštlé v zamyšlení. Vypadal nešťastně.

Byl jsem rád, když ho vyrušil telefon.

„Kdo volá? A, to je Japp. *Bonjour, mon ami.*"

„Co říká?" zeptal jsem se a přisunul se blíž k telefonu. Konečně, po různých nezřetelných zvucích, Poirot normálně promluvil:

„Ano, a kdo si ji vyzvedl? Vědí to?"

Ať byla odpověď jakákoli, nebylo to to, co očekával. Brada mu zklamáním směšně poklesla.

„Jste si jist?"

„....."

„Ne, jsem jen trochu zmaten, to je vše."

„....."

„Ano, musím přebudovat svoje představy."

„....."

„*Comment?*"

„....."

„To je jedno, měl jsem pravdu. Ano, maličkost, jak říkáte."

„....."

„Ne, pořád si myslím totéž. Moc bych si přál, kdybyste mohli ještě chvíli pátrat v restauracích v okolí Regent Gate a Euston, Tottenham Court Road a možná Oxford Street."

„....."

„Ano, muž a žena. A také v okolí Strandu těsně před půlnocí. *Comment?*"

„....."

„Ale ano, já vím, že kapitán Marsh byl s Dorthiernerovými. Ale na světě jsou i jiní, než právě Ronald Marsh."

„....."

„Není od vás hezké, když říkáte, že mám beraní hlavu. *Tout de même*, poslechněte mne v téhle věci, moc vás prosím."

„.....”

Položil sluchátko.

„Tak co?” zeptal jsem se netrpělivě.

„Co? Jsem sám zvědav. Hastingsi, ta zlatá krabička byla koupena v Paříži a pochází ze známého pařížského obchodu, který se na takové věci specializuje. Objednala si ji dopisem jakási lady Ackerlyová - Constance Ackerlyová. Alespoň podle podpisu, protože, přirozeně, nikdo takový ve skutečnosti neexistuje. Dopis v krámě obdrželi dva dny před vraždou. Součástí objednávky byly také iniciály (údajně) pisatelky - C.A. - vysázené z rubínů a nápis uvnitř. Šlo o spěšnou objednávku - měla být vyzvednuta následující den. To jest den před vraždou.”

„A byla vyzvednuta?”

„Ano, byla vyzvednuta a zaplacená hotově.”

„A kdo ji vyzvednul?”

„Vyzvedla ji žena, Hastingsi.”

„Žena?” řekl jsem překvapeně.

„*Mais oui*. Žena - malá, středního věku a *nosila skřípec*.”

Dívali jsme se na sebe, oba naprosto zmateni.

Oběd

Nazítří jsme šli na oběd k Widburnovým do Claridge. Ani Poirotovi, ani mně se tam původně nijak moc nechtělo. Po pravdě řečeno, dostali jsme celkem šest pozvání. Paní Widburnová byla velice vytrvalá žena a měla ráda osobnosti. Neodrazena odmítáním nám nakonec navrhla dvě další data, takže kapitulace byla nevyhnutelná. Za těchto okolností bylo jasné, že čím dříve tam půjdeme a odbudeme si to, tím lépe.

Od té doby, co přišly zprávy z Paříže, byl Poirot nemluvný a na všechny mé otázky o případu odpovídal stále stejně:

„Je tu něco, čemu nerozumím.“

A párkrát si pro sebe mumlal:

„Skřípec. Skřípec v Paříži. Skřípec v kabelce Carlotty Adamsové.“

Nakonec jsem šel k Widburnovým skoro rád, protože návštěva pro Poirota znamenala vyrušení z temných myšlenek.

Byl tam také mladý herec Donald Ross, a když jsme vešli, přišel k nám a vesele mne zdravil. Ve společnosti bylo víc mužů než žen, a tak se Donald ocitl u stolu na místě vedle mne.

Téměř přímo naproti nám posadila hostitelka Jane Wilkinsonovou. Mezi nimi pak seděl mladý vévoda z Mertonu. Zdálo se mi, ačkoliv to zajisté mohly být jen moje představy, že vypadá poněkud neklidně. Společnost, v níž se nacházel, mu nebyla příliš po chuti. Byl to upjaté konzervativní a jaksi zpátečnický mladík - budil dojem, jakoby nějakým politováníhodným omylem vystoupil odněkud ze středověku. Jeho milostné pobláznění do krajně moderní Jane Wilkinsonové bylo jedním z anachronických vtípků, jimiž nás Příroda s takovou radostí zahrnuje.

Když jsem viděl její krásu a vnímal šarm jejího neobyčejného, zastřeného hlasu, který i nejotřelejším banalitám propůjčoval kouzlo, těžko jsem se mohl divit, že kapituloval. Ale i fantastická nádhera a svůdný hlas mohou člověku zevšednět! Napadlo mne, že do jeho oblouzněné mysli už možná začíná pronikat nenápadný paprsek zdravého rozumu. Tento pocit ve mně vyvolala jeho reakce na jednu její bezmyšlenkovitou poznámku.

Někdo - už nevím, kdo to byl - mluvil o starověkém Řecku a v hovoru padla slova „Paridův soud a jablko sváru.“ V tu chvíli se ozval Janein nadšený hlas:

„Tuhle odrůdu neznám,“ řekla hlasitě. „Já dávám přednost zlatým renetám. Onehdy jsem měla v Paříži taková skvělá...“

Jak se to občas stává, její slova padla do náhodné přestávky v konverzaci. Byla to poněkud trapná chvíle. Napravo od sebe jsem slyšel, jak Donald Ross prudce nabral dech. Paní Widburnová začala poněkud násilně hovořit o ruské opeře. Každý rychle pronesl nějakou poznámku ke svému sousedovi. Jane se přitom klidně rozhlížela zleva doprava kolem stolu a naprosto si nebyla vědoma toho, že řekla něco nepatřičného.

A právě v tu chvíli jsem si všiml vévody. Jeho rty byly pevně semknuty, lehce zčervenal a zdálo se mi, jako kdyby se od Jane maličko odtáhl. Musel si uvědomovat, že člověka jeho postavení může manželství s takovouhle ženou často přivádět do podobně rozpačitých situací.

Moje sousedka po levé ruce byla baculatá dáma, která se věnovala pořádání dětských dýchánek. Abych zamluvil trapné *faux pas*, pronesl jsem k ní první poznámku, která mne napadla. Pokud se pamatuji, zeptal jsem se: „Nevíte, kdo je ta výstředně vyhlížející žena oblečená v červeném na druhém konci stolu?“ Byla to samozřejmě její sestra. Když jsem ze sebe vysoukal omluvu, otočil jsem se a začal si povídat s Rossem, který mi však odpovídal jednoslabičně.

A teprve pak, když jsem byl na obou stranách odražen, jsem si všiml Bryana Martina. Musel přijít později, protože předtím jsem ho nikde nezahledl.

Seděl o trochu dál na mé straně stolu, nakláněl se k jedné hezké světlolasé ženě a při hovoru nápadně gestikuloval. Už to bylo déle, co jsem ho naposledy viděl zblízka, a ihned jsem si všiml, jak moc se za tu dobu zlepšil jeho vzhled. Strhané rysy v obličeji už téměř vymizely a vypadal mladší a v mnohem lepší kondici. Smál se, laškoval se svou sousedkou a zdálo se, že má skvělou náladu.

Neměl jsem příležitost ho déle sledovat, neboť mi moje baculatá sousedka prominula a laskavě mi dovolila, abych naslouchal jejímu dlouhému monologu o krásách dětského dýchánku, který organizovala pro charitativní účely.

Poirot musel odejít z oběda dříve, protože měl domluvenou schůzku. Vyšetřoval právě zvláštní případ zmizení velvyslancových bot a měl se s ním sejít o půl třetí. Požádal mne, abych se za něj omluvil paní Widburnové. Čekal

na příležitost tak učinit, což nebylo v tu chvíli nijak snadné, jelikož byla obklopena loučícími se přáteli, kteří neustále vyrazili „Drahoušku“. Když jsem se snažil najít si vhodnou chvíli, někdo mi poklepal na rameno.

Byl to mladý Ross.

„Pan Poirot tu není? Rád bych s ním mluvil.“

Vysvětlil jsem mu, že Poirot právě odešel.

Vypadal zaraženě. Když jsem si ho lépe prohlédl, viděl jsem, že je něčím rozrušen. Jeho tvář byla bílá a napjatá a v očích měl zvláštní, nejistý pohled.

„Chtěl jste s ním mluvit kvůli něčemu konkrétnímu?“ zeptal jsem se.

Pomalou odpověď.

„Já - nevím.“

Byla to tak nečekaná odpověď, že jsem na něj zůstal zírat a on zrudl.

„Já vím, že to zní zvláštně. Opravdu se stalo něco velice divného. Něco, co si nedokážu vysvětlit. Já - já bych se o tom rád s panem Poirotem poradil. Protože, víte, já nevím, co mám dělat. Nechtěl bych ho obtěžovat, ale...“

Vypadal tak zmateně a nešťastně, že jsem si pospíšil ho uklidnit.

„Poirot odešel na dohodnutou schůzku,“ řekl jsem. „Ale vím, že chtěl být doma před pátou. Můžete mu zavolat a přijít na návštěvu.“

„Děkuji. Myslím, že se stavím. Říkal jste v pět?“

„Asi by bylo nejlepší, když předem zavoláte,“ řekl jsem, „a ujistíte se, že můžete přijít.“

„Dobře, zavolám. Děkuji, Hastingsi. Víte, myslím, že by to mohlo - ovšem jenom mohlo - být velice důležité.“

Přikývl jsem a znovu se obrátil tam, kde paní Widburnová rozdávala úsměvy a unyle podávala odcházejícím hostům ruku.

Splnil jsem svou povinnost a chystal se k odchodu, když tu mi pod paži vklouzla čísi ruka.

„A já jsem vosk?“ řekl veselý hlas.

Byla to Jenny Driverová - a mimochodem, vypadala velice pěkně.

„Nazdar,“ řekl jsem, „odkud jste vyskočila?“

„Obědvala jsem u sousedního stolu.“

„Promiňte, neviděl jsem vás. Jak jdou obchody?“

„Děkuji, jen kvetou.“

„Polévkové talíře jdou na dračku?“

„Polévkové talíře, jak je drze nazýváte, opravdu letí. Než se jimi všichni důkladně nasytí, bude to pro nás velká dřina. Další věc, která bude v módě, vypadá jako puchýř s peřím a nosí se uprostřed čela.“

„Neomalenost,“ řekl jsem.

„Vůbec ne. Ale někdo by měl začít zachraňovat pštrosoy, začínají chudnout.“

Se smíchem se loučila.

„Nashledanou. Udělám si dnes odpoledne volno a pojedu na výlet na venkov.“

„To je vynikající,“ řekl jsem souhlasně. „V Londýně je dnes strašné dusno.“

Sám jsem šel se pomalu prošel parkem a domů jsem dorazil okolo čtvrté. Poirot tam ještě nebyl a vrátil se před tři čtvrtě na pět. Oči mu svítily a měl vyloženě dobrou náladu.

„Tak vidím, Holmesi, že jste vystopoval velvyslancovy boty.“

„Byl to případ pašování kokainu. Velmi šikovné. Poslední hodinu jsem strávil v dámském salónu krásy. Byla tam jedna dívka s kaštanovými vlasy, která by ihned spoutala vaše vnímavé srdce.“

Poirot trpí utkvělou představou, že mám pro kaštanové vlasy obzvláštní slabost. Už se s ním o to ani nesnažím hádat.

Zazvonil telefon.

„To je pravděpodobně Donald Ross,“ řekl jsem, když jsem k němu šel.

„Donald Ross?“

„Ano, ten mladík, se kterým jsme se seznámili v Chiswicku. Chce s vámi kvůli něčemu mluvit.“

Zvedl jsem sluchátko.

„Haló, tady kapitán Hastings.“

Byl to Ross.

„A, to jste vy, Hastingsi? Už přišel pan Poirot?“

„Ano, je tady. Chcete s ním mluvit rovnou nebo sem přijete?“

„Moc toho není. Můžu mu to říct stejně dobře po telefonu.“

„Dobře, předám.“

Poirot ke mně přistoupil a vzal si sluchátko. Stál jsem hodně blízko, takže jsem Rossův hlas slyšel, i když jen

slabě.

„To je pan Poirot?“ Hlas zněl dychtivě a vzrušeně.

„Ano, to jsem já.“

„Podívejte, nechci vás obtěžovat, ale je tu něco, co se mi zdá trochu divné. Týká se to smrti lorda Edgwarea.“
Viděl jsem, jak Poirot ztuhl.

„Pokračujte, pokračujte.“

„Může vám to připadat jako nesmysl. ..“

„Ne, ne. Jen povídejte.“

„Víte, byla to vlastně ta věta s Paříží, která mi to připomněla...“

Velmi vzdáleně se ozval zvonek.

„Vteřinku,” řekl Ross.

Slyšeli jsme, jak odkládá sluchátko.

Čekali jsme. Poirot u telefonu, já vedle něho. Jak říkám - čekali jsme. . .

Uběhly dvě minuty...tři minuty...čtyři...pět.

Poirot se neklidně pohnul a podíval se na hodinky. Přerušil hovor a zeptal se spojovatelky, co se děje. Pak se otočil ke mně.

„Na druhém konci je telefon stále vyvěšený, ale nikdo se neozývá. Nemohou se tam dovolat. Rychle, najděte v seznamu Rossovu adresu. Ihned tam musíme jet.“

Paříž?

O pár minut později jsme seděli v taxíku. Poirotova tvář byla velice vážná.

„Obávám se, Hastingsi,” řekl. „Obávám se...”

„Nechcete tím říct, že...” začal jsem.

„Stojíme proti někomu, kdo už dvakrát udeřil - a ta osoba nebude váhat udeřit znova. Pobíhá nervózně dokolečka jako krysa a bojuje o svůj život. Ross je nebezpečný. Takže bude odstraněn.”

„Copak to, co nám chtěl říci, bylo tak závažné?” zeptal jsem se pochybovačně. „Nezdálo se, že by o tom byl přesvědčen.”

„V tom případě se mýlil. To, co nám chtěl sdělit, bylo očividně nanejvýš důležité.”

„Ale jak to mohl někdo vědět?”

„Říkáte, že s vámi mluvil. Tam, v Claridgi. A byla u toho spousta lidí. Šílenství - naprosté šílenství. Proč jste ho sem rovnou nepřivedl...nehlídal ho? Proč jste dopustil, aby se k němu někdo přiblížil dřív, než ho vyslechnu?”

„Mně by nikdy nenapadlo...ani ve snu...” koktal jsem.

Poirot prudce mávl rukou.

„Neobviňujte se, příteli - jak jste to mohl tušit? Já - já bych to byl věděl. Víte, Hastingsi, ten vrah je vychytralý jako tygr a stejně tak nemilosrdný. A, copak tam nikdy nebudeme?”

Konečně jsme byli na místě. Ross bydlel ve velkém bytě v prvním patře domu na rozlehlém náměstí v Kensingtonu. Našli jsme jeho jméno na kartičce u zvonku. Dveře do haly byly otevřené a uvnitř bylo široké schodiště.

„Člověk se sem dostane tak snadno, nikdo tu nehlídá,” mumlal si pro sebe Poirot, když jsme běželi po schodech. V prvním patře byla jakási podesta a úzké dveře s patentním zámkem a s cedulkou s Rossovým jménem uprostřed. Zastavili jsme se.

Všude bylo mrtvé ticho.

Strčil jsem do dveří a k mému úžasu se otevřely. Vstoupili jsme.

Ocitli jsme se v úzké předsíni, z níž vedly dvojce dveře. Ty vlevo byly zavřené a druhé přímo před námi otevřené. Viděli jsme jimi obývací pokoj a vešli jsme do něj.

Tvořila ji polovina velkého ateliéru oddělená příčkou. Místnost byla levně, ale pohodlně zařízena. Nikdo v ní nebyl. Uprostřed pokoje stál stolek a vedle něj leželo vyvěšené sluchátko.

Poirot udělal krok vpřed, rychle se rozhlédl a zavrtěl hlavou.

„Tady to není. Pojdte, Hastingsi.”

Otočili jsme se, vrátili se do předsíně a prošli jsme druhými dveřmi. Byla to malá jídelna. Na jedné straně stolu seděl Ross, zhroucený na bok a jeho tělo se opíralo o stůl. Poirot se k němu sklonil.

Narovnal se - tvář měl bílou jako zeď.

„Je mrtev. Má probodnutý zátylek.”

Po dlouhou dobu zůstaly události onoho odpoledne v mé paměti jako noční můra. Nemohl jsem se zbavit strašlivého pocitu odpovědnosti.

Ten večer, mnohem později, když jsme seděli sami doma, přerývaně jsem vypověděl Poirotovi své trpké výčitky svědomí. Odpověděl velmi rychle.

„Ne, ne, neobviňujte se. Jak jste to mohl očekávat? Bůh vám nedal do vínku podezřívavou povahu.”

„Ale vy byste podezření měl?”

„To je něco jiného. Celý svůj život, jak víte, jsem stopoval a chytil vrahy. Vím, jak pokaždé sílí nutkání zabít, dokud, na konec, z bezvýznamné příčiny...” Zmlkl.

Už od našeho ošklivého objevu byl Poirot velice tichý. Během příchodu policie, vyslýchání ostatních lidí v domě, tisíce a jedné podrobnosti té úmorné rutiny, která následuje po vraždě, zůstal Poirot stranou - nezvykle zamlklý s nepřítomným, přemítavým pohledem v očích. Teď, když přestal uprostřed věty, se mu ten podivně vzdálený výraz zase vrátil do tváře.

„Nemáme čas, kterým bychom mohli plýtvat na lítost, Hastingsi,” řekl tiše. „Nemáme čas na žádná ‚kdyby‘ - Ten ubohý mladík nám chtěl něco říci. A my teď víme, že to bylo velice důležité - jinak by nebyl býval zavražděn. Vzhledem k tomu, že nám už nic sdělit nemůže, musíme sami hádat. A máme přitom jediné nepatrné vodítko.”

„Paříž,” řekl jsem.

„Ano, Paříž.“

Vstal a začal přecházet po pokoji sem a tam.

„Během tohoto případu se objevilo několik zmínek o Paříži. Paříž bylo vyryto uvnitř té zlaté krabičky. Paříž v minulém prosinci. Slečna Adamsová tam byla - možná tam byl i Ross. Byl tam ještě někdo jiný, koho Ross znal? Koho mohl vidět se slečnou Adamsovou za zvláštních okolností?“

„To se nikdy nemůžeme dozvědět,“ řekl jsem.

„Ale ano, můžeme se to dozvědět. A my se to *dozvíme*. Síla lidského ducha je neomezená. Jaké další zmínky o Paříži jsme zaslechli v souvislosti s tímto případem? Je tu ta malá žena se skřipcem, která tam vyzvedla zlatou krabičku u klenotníka. Znal ji Ross? Vévoda z Mertonu byl v Paříži v době, kdy byl zločin spáchán. Paříž, Paříž, Paříž. Lord Edgware chtěl jet do Paříže...Aha! Tady možná něco zjistíme. Nezabili ho proto, aby mu zabránili tam jet?“

Znovu se posadil a zadumaně sraštil obočí. Téměř jsem vnímal, jak z něj vyzařuje úporné soustředění.

„Co se stalo během oběda?“ mumlal. „Náhodná věta nebo slovní spojení muselo Donaldu Rossovi ukázat, že nějaký fakt, který znal a který se mu jevil podružný a nepodstatný, má ve skutečnosti obrovský význam. Zmiňoval se tam někdo o Francii? O Paříži? Mám na mysli váš konec stolu.“

„Slovo Paříž bylo vysloveno, ale v souvislosti s jablky.“

Řekl jsem mu o *faux pas* Jane Wilkinsonové.

„To pravděpodobně něco vysvětluje, ale my zatím nevíme co,“ řekl Poirot zamyšleně. „Samotné slovo ‚Paříž‘ by nestačilo - tam musely být ještě nějaké jiné podněty. Ale jaké? Na. co se v tu chvíli Ross díval? O čem právě mluvil, když to říkala?“

„O skotských pověrách.“

„A kam se díval?“

„Nejsem si zcela jist. Myslím, že přímo k čelu stolu, kde seděla paní Widburnová.“

„Kdo seděl vedle ní?“

„Vévoda z Mertonu, pak Jane Wilkinsonová a pak nějaký chlapík, kterého jsem neznal.“

„Monsieur le Duc. Je možné, že se právě díval na vévodu z Mertonu, když padlo slovo Paříž. Vzpomeňte si, Monsieur le Duc měl být v Paříži v době, kdy byl zločin spáchán. Předpokládejme, že si Ross uvědomil něco, co ukazuje, že Merton *nebyl v Paříži*.“

„Drahý Poirote!“

„Ano, vy to považujete za neuvěřitelné. Jako ostatně každý. Měl Monsieur le Duc motiv pro vraždu? Ano, a velmi silný. Ale představit si, že ji opravdu spáchal, je absurdní. Je tak bohatý, v takovém společenském postavení a má tak vznešenou povahu! Nikdo nebude zkoumat jeho alibi příliš pečlivě. A navíc, zfalšovat alibi ve velkém hotelu není tak obtížné. Odejít během odpolední služby - vrátit se - to by *bylo možné*. Povězte mi, Hastingsi, řekl Ross něco, když se ozvala ta věta se slovem ‚Paříž‘? Nedal najevo nějaký pocit?“

„Zdá se mi, že se jen velice prudce nadechl.“

„A jak se choval, když s vámi potom mluvil? Byl zděšený? Zmatený?“

„Vystihujete to naprosto přesně.“

„*Précisément*. Něco ho napadlo. Myslel si, že to je nesmysl! A pak váhá, jestli to vůbec má říct nahlas. Nejdřív by rád mluvil se mnou. Ale, bohužel, když se konečně rozhodl, už jsem byl pryč.“

„Kdyby mi tak byl řekl jenom o trošku víc,“ naříkal jsem.

„Ano, kdyby jen...Kdo stál v tu chvíli blízko vás?“

„No, víceméně všichni - loučili se s paní Widburnovou. Nikoho jsem si nijak zvlášť nevšiml.“

Poirot se zvedl z křesla.

„Copak to bylo všechno špatné?“ mumlal si, když začal znovu přecházet sem a tam. „Copak jsem se celou dobu mýlil?“

Pohlédl jsem na něj s porozuměním, i když jsem přesně nevěděl, jaké myšlenky se mu honí hlavou. „Uzavřený jako ústřice,“ říkal o něm Japp a slova inspektora ze Scotland Yardu byla velice výstižná. Věděl jsem jenom, že teď, v tuto chvíli, sám se sebou bojuje.

„Ať je to jak chce,“ řekl jsem, „tato vražda nemůže být svedena na Ronalda Marshe.“

„To má štěstí,“ řekl Poirot nepřítomně. „Ale nás se to teď vůbec netýká.“

Náhle se opět posadil.

„Moje hypotéza přece nemohla být naprosto mylná. Pamatujete se, Hastingsi, jak jsem si jednou položil pět otázek?“

„Mám pocit, že si něco takového mlhavě vybavuji.“

„Ty otázky zněly:

Proč změnil lord Edgware svůj názor na rozvod?
 Co se vlastně stalo s dopisem o němž řekl, že ho manželce poslal, a o kterém ona tvrdí, že ho nikdy nedostala?
 Proč byl na jeho tváři výraz takové zuřivosti, když jsme tenkrát vycházeli z jeho knihovny?
 Co dělal skřípec v kabelce slečny Adamsové?
 Proč někdo telefonoval lady Edgwareové do Chiswicku a hned zavěsil?”
 „Ano, to jsou ty otázky,” řekl jsem. „Už jsem si vzpomněl.”
 „Již dříve jsem si vytvořil určitou představu o tom, jak se vše mohlo seběhnout, a kdo byl ten *muž v pozadí*. Tři z těchto otázek jsem si už zodpověděl - a odpovědi jsou v souladu s mou představou. Ale ty další dvě ještě nejsem schopen rozluštit.

Víte, co mám na mysli. Buď se mýlím v osobě, *a pak to nemůže být ta osoba kterou podezřívám*. Nebo celou dobu slepě přehlížím odpovědi na poslední dvě otázky. Jak je to, Hastingsi? Jak to jenom je?”

Vstal, přešel k psacímu stolu, odemkl ho a ze šuplíku vyndal dopis od Lucie Adamsové. Nedomníval jsem se, že by jeho další zkoumání mohlo přinést nějaký rozumný výsledek. Podle mého názoru nám dopis nemohl poskytnout žádné jiné vodítko k totožnosti vraha, než jistotu, že jím nebyl Ronald Marsh.

Otočil jsem pár stránek v knížce...Možná jsem si na chvíli zdříml. . .

Náhle Poirot tlumeně vykřikl. Prudce jsem se posadil. Díval se na mne s nepopsatelným výrazem v tváři, a jeho oči zeleně zářily.

„Hastingsi, Hastingsi.”

„Ano, copak je?”

„Pamatujete si, jak jsem říkal, že kdyby vrah byl spořádaný a metodický člověk, té čárky by si byl všiml?”

„Ano?”

„Mýlil jsem se. Všude v jeho zločinu je pořádek a metodičnost. Na tu čárku se totiž nesoustředil! *Jemu šlo o něco úplně jiného, co mi předtím naprosto uniklo!* Podívejte se na to sám.”

Podíval jsem se.

„Chcete říct, že spěchal?”

„Spěchal, nespěchal, to vyjde úplně nastejno. Nevidíte to, příteli? *Ta čárka je podružná...*“

Potřásl jsem hlavou. Poirot řekl tichým hlasem:

„Byl jsem blázen. Byl jsem úplně slepý. Ale *ted'*, teď se dostaneme dál!”

O skřipci

O minutu později se jeho nálada znovu změnila. Vyskočil.

Já také rychle vstal - sice jsem vůbec nevěděl, o co jde, ale byl jsem ochotný dělat cokoli.

„Vezmeme si taxi. Je teprve devět hodin, ještě není tak pozdě na návštěvu.“

Spěchal jsem za ním ze schodů.

„A koho jdeme navštívit?“

„Jedeme do Regent Gate.“

Rozhodl jsem se, že bude nejmoudřejší zůstat zticha, protože Poirot očividně neměl náladu poslouchat nějaké otázky. Byl na nejvyšší míru rozrušen. Když jsme vedle sebe seděli v taxíku, bubnoval prsty na kolenou s nervózní netrpělivostí, která mu obvykle byla naprosto cizí.

Prošel jsem si v hlavě větu po větě dopis Carlotty Adamsové. Znal jsem ho už téměř nazpaměť. Znovu a znovu jsem si opakoval vše, co Poirot říká o té chybějící stránce, ale k ničemu to nebylo. Poirotova slova mi jednoduše nedávala žádný smysl. Na co *jiného* se vrah soustředil? Ne, nechápal jsem to.

Dveře v Regent Gate nám otevřel nový sluha. Poirot se zeptal na slečnu Carrollovou. Když nás sluha vedl nahoru po schodech, po padesáté jsem se tázal sám sebe, kam se pro všechno na světě mohl podít ten starý „řecký bůh“, když se zatím ani policii nepodařilo ho vystopovat. Náhle mi přejel mráz po zádech při pomýšlení, že by mohl být také mrtev...

Prudké nadechnutí slečny Carrollové, která byla nepopíratelně živá, mne přivolalo zpátky z těchto pochmurných fantastických spekulací. Zřejměji velice překvapilo, že Poirota vidí.

„Jsem rád, že vás zde ještě nacházím, Mademoiselle,“ řekl Poirot, když se skláněl k její ruce. „Obával jsem se, že byste tu už nemusela být.“

„Geraldina nechce ani slyšet o mém odchodu,“ řekla slečna Carrollová. „Moc mne prosila, abych tu zůstala. V době, jako je tahle, to ubohé dítě někoho potřebuje. I kdyby nešlo o nic jiného, než o vytvoření jakéhosi štítu. A já vás ujišťuji, že v případě nutnosti umím být velice účinný štít, pane Poirote.“

Její rty se, ušklíblly. Cítil jsem, že by s reportéry a lovci senzací rychle vyběhla.

„Mademoiselle, odjakživa jsem ve vás viděl vzor účinnosti. Já účinnost a výkonnost nesmírně obdivuji. Jsou to velice vzácné vlastnosti. Mademoiselle Marshová ne, ta nemá praktického ducha.“

„Je to snílek,“ řekla slečna Carrollová. „Vždycky byla naprosto nepraktická. Ještě štěstí, že si nemusí vydělávat na živobytí.“

„Ano, vsutku.“

„Ale předpokládám, že jste nepřišel kvůli řečem o tom, kde je praktický a kdo ne. Co pro vás mohu udělat, pane Poirote?“

Nemyslím, že se Poirotovi zamlouvalo být takhle přiveden k účelu návštěvy. Vždycky nějak dával přednost cestám oklikou. U slečny Carrollové však taková metoda nebyla použitelná. Dívala se na něj nedůvěřivě skrz svoje silné brýle.

„Je tu několik věcí, o nichž bych chtěl získat podrobnější informace. Víím, že na vaši paměť se dá naprosto spoléhat, slečno Carrollová.“

„Kdyby se nedalo, asi bych jako sekretářka nebyla příliš užitečná,“ odvětila slečna Carrollová zamračeně.

„Byl lord Edgware minulého prosince v Paříži?“

„Ano.“

„Můžete mi říct přesná data jeho pobytu?“

„Budu se po nich muset podívat.“

Vstala, odemkla zásuvku, vyndala malý zápisník, chvílku v něm listovala a nakonec řekla:

„Lord Edgware jel do Paříže třetího listopadu a vrátil se sedmého. Znovu tam jel dvacátého listopadu a zůstal tam do čtvrtého prosince. Ještě něco?“

„Ano. Za jakým účelem do Paříže jezdil?“

„Poprvé se byl podívat na nějaké sochy, o jejichž koupi uvažoval a které tam měly být draženy. Podruhé neměl žádný konkrétní cíl, pokud já víím.“

„Doprovázela ho na některé z těchto cest Mademoiselle Marshová?“

„Slečna Marshová nikdy nikam svého otce nedoprovázela, pane Poirote. Lorda Edgwarea by něco takového ani ve snu nenapadlo. Tehdy byla v klášteře v Paříži, ale nemyslím si, že by ji tam byl navštívil nebo dokonce vzal na den ven - alespoň by mne velice překvapilo, kdyby něco takového udělal.”

„Vy sama jste ho nedoprovázela?”

„Ne.”

Udiveně na něj pohlédla a prudce řekla:

„Proč mi kladete tyto otázky, pane Poirote? Kam jimi míříte?”

Poirot neodpověděl, ale místo toho řekl:

„Slečna Marshová má velice ráda svého bratrance, že?”

„Opravdu, pane Poirote, nevidím, co to má společného s vámi.”

„Onehdy mne přišla navštívit! Nevěděla jste o tom?”

„Ne, nevěděla.” Zdála se vyděšená. „Co říkala?”

„Řekla mi - ačkoli jinými slovy - že měla moc ráda svého bratrance.”

„Tak proč se na to ptáte mne?”

„Protože bych rád znal váš názor.”

Tentokrát se slečna Carrollová rozhodla odpovědět. „Má ho ráda až příliš, podle mne. A vždycky měla.”

„Vy současného lorda Edgwarea nemáte ráda?”

„To neříkám. Jenom je k ničemu, to je vše. Není seriózní. Nepopírám, že se k vám dovede chovat příjemně. Dokáže vás umluvit. Ale raději bych viděla, kdyby Geraldina měla zájem o někoho stálejšího.”

„Jako je třeba vévoda z Mertonu?”

„Vévodu neznám. Nicméně se zdá, že bere povinnosti vyplývající z jeho postavení vážně. Ale teď běhá za tou ženou - Jane Wilkinsonovou.”

„Jeho matka...”

„O! Já bych řekla, že jeho matka by viděla raději, kdyby si vzal Geraldinu. Ale co matky zmohou? Synové si nikdy neberou dívky, které by se líbily jejich matkám.”

„Máte dojem, že se kapitán Marsh o slečnu Geraldinu zajímá?”

„Co na tom záleží, jestli se zajímá nebo ne, obzvláště v situaci, v níž se teď nachází.”

„Vy si myslíte, že bude odsouzen?”

„Ne. Nemyslím si totiž, že to udělal.”

„Přesto by však mohl být odsouzen?”

Slečna Carrollová neodpověděla.

„Nesmím vás dále zdržovat.” Poirot vstal. „Mimochodem, neznala jste Carlottu Adamsovou?”

„Viděla jsem její představení. Velmi šikovně vymyšlené.”

„Ano, byla chytrá.” Zdálo se, že je hluboce zamyšlen. „Ach! Já jsem si támhle nechal ležet rukavice.”

Když se natahoval dopředu, aby je mohl vzít ze stolu, kam je předtím odložil, manžetou zachytil o řetízek od skřípce, který měla slečna Carrollová na nose, a brýle jí strhl. Ihned je zvedl i s rukavicemi, které při tom upustil, a vyjadřoval zmatené omluvy.

„Ještě jednou lituji, že jsem vás obtěžoval,” končil. „Měl jsem za to, že by mohla existovat spojitost mezi vraždou lorda Edgwarea a nějakou starší hádkou, ale neměl jsem představu s kým či ze kdy. Proto jsem se vyptával na tu Paříž. Obávám se, že šlo o zoufalou naději, ale Mademoiselle se zdála tak přesvědčena, že to nebyl její bratranec, kdo ten zločin spáchal. Byla si pozoruhodně jistá. No nic, dobrou noc, Mademoiselle, a ještě jednou se tisíckrát omlouvám za obtěžování.”

Byli jsme již ve dveřích, když nás její hlas zavolal zpátky.

„Pane Poirote, to nejsou mé brýle. Nevidím skrz ně.”

„Comment?”

Poirot zíral v údivu. Pak se začal usmívat.

„Co já jsem to za imbecila! Moje vlastní brýle mi vypadly z kapsy, když jsem se shýbal pro ty vaše a pro své rukavice. Asi jsem je prohodil, jsou si velmi podobné, vidíte?”

Výměna byla provedena s úsměvy na obou stranách, a pak jsme doopravdy odešli.

„Poirote,” podivil jsem se, když jsme byli venku. „Vy nenosíte brýle.”

V očích mu zajiskřilo.

„Pronikavá úvaha! Jak rychle jste na to přišel!”

„To byl ten skřípce, který jsme našli v kabelce slečny Adamsové?”

„Správně.”

„Jak jste vlastně přišel na to, že by mohl patřit slečně Carrollové?“
Pokrčil rameny.
„Je to jediná osoba spojená s tímto případem, která nosí brýle.“
„Nicméně její nejsou,“ řekl jsem zamyšleně. „Alespoň to říká.“
„Vy jste starý podezřívavý ďábel.“
„Vůbec ne, vůbec ne. Pravděpodobně mluvila pravdu. Jsem přesvědčen, že mluvila pravdu. Jinak by si nejspíš záměny nevšimla. Provedl jsem to velice pečlivě, příteli.“
Procházeli jsme se více méně náhodně ulicemi. Navrhl jsem, že si zastavíme taxi, ale Poirot odmítl.
„Potřebuji přemýšlet, příteli. A chůze mi pomáhá.“
Už nic jsem neříkal. Noc byla příjemná a nijak jsem nespěchal domů.
„Byly vaše otázky o Paříži pouhou zástěrkou?“
„Ne zcela.“
„Ještě jsme nerozluštili tajemství iniciály D,“ řekl jsem zamyšleně. „Je divné, že téměř nikdo, kdo se v případě vyskytuje, nemá ani jméno, ani příjmení začínající na D, s výjimkou Donalda Rosse. A ten je mrtev.“
„Ano,“ řekl Poirot ponurým hlasem. „Ten je mrtev.“
Myšlenky mi zalétly k onomu večeru, kdy jsme se všichni tři společně procházeli cestou od sira Montagu Cornera. Vzpomněl jsem si ještě na něco a prudce jsem se nadechl.
„Proboha, Poirote,“ řekl jsem. „Pamatujete se?“
„Na co jestli se pamatuji, příteli?“
„Co říkal Ross o třinácti u stolu. *On byl první, kdo vstal.*“
Poirot neodpověděl. Cítil jsem se nepříjemně, jako vždycky, když se nějaká pověra ukáže oprávněnou.
„To je divné,“ řekl jsem tiše. „Musíte uznat, že je to divné.“
„Co?“
„Říkal jsem, že je to divné - o Rossovi a třináctce. Poirote, na co myslíte?“
K mému úžasu a - musím přiznat - jistému znechucení se Poirot začal otřásat smíchem. Očividně měl z něčeho báječnou legraci.
„Zatraceně, čemu se tak smějete?“ zeptal jsem se ostře.
„Och! Och! Och!“ lapal po dechu Poirot. „To nic. Jen jsem si vzpomněl na hádanku, kterou jsem onedlou zaslechl. Povím vám ji. Co je to: máto dvě nohy, peří a štěká to jako pes.“
„Samozřejmě, že kuře,“ řekl jsem unaveně. „To znám už ze školky.“
„Jste příliš dobře informován, Hastingsi. Měl jste říct ‚Nevím‘. Pak mám já říct ‚Kuře‘, a pak vy ‚Ale kuře neštěká jako pes.‘ A já bych dodal ‚Chachá, to jsem tam dal jenom proto, aby to bylo složitější.‘ Jak by se vám líbilo, Hastingsi, kdyby to bylo také vysvětlení našeho tajemného písmene D?“
„Nesmysl!“
„Ano, máte pravdu, pro většinu lidí jistě, ale pro určitý způsob myšlení. .. Ach, kdybych tak měl po ruce někoho, koho bych se mohl zeptat...“
Procházeli jsme zrovna okolo velkého kina. Lidé proudili ven a povídali si o vlastních záležitostech, služebnictvu, přátelích opačného pohlaví a jen příležitostně o filmu, který zrovna viděli.
Se skupinkou diváků jsme přecházeli Euston Road.
„Mně se to moc líbilo,“ vzdychala jedna dívka. „Myslím, že Bryan Martin je prostě skvělý. Nenechám si ujít žádný jeho film. Jak slézal dolů z toho útesu a dostal se na místo včas i s těmi papíry...“
Její průvodce byl méně nadšený.
„Idiotská zápletka. Kdyby je tak bylo napadlo rovnou se Ellis zeptat. Každý, kdo má zdravý rozum, by to byl udělal...“
Víc už slyšet nebylo. Když jsem došel na protější chodník, otočil jsem se a uviděl Poirota stát uprostřed vozovky. Z obou stran se na něj řítily reflektory. Instinktivně jsem si rukama zakryl oči. Ozvalo se zaječení brzd a bohatý slovník rozlíceného řidiče autobusu. Poirot důstojně došel k obrubníku. Vypadal jako náměsíčný.
„Poirote,“ řekl jsem, „copak jste zešílel?“
„Nikoliv, *mon ami*. To jen - něco mne najednou napadlo. Tam, v tu chvíli.“
„Zatraceně mizerná chvíle,“ poznamenal jsem. „Moc nechybělo a byla to vaše chvíle poslední.“
„Nevadí. Víte, *mon ami* - byl jsem slepý, hluchý a necitlivý. Nyní vidím odpovědi na všechny otázky - ano, na všech pět. Ano - všechno to teď chápu...Tak jednoduché, tak dětsky prosté...“

Poirot klade několik otázek

Naše cesta domů byla zvláštní.

Poirotovy myšlenky se ubíraly zcela zřejmě nějakým určitým směrem. Tu a tam si zamumlal slovo pod vousy a pár z nich se mi podařilo zachytit. Jednou řekl *svíčky*, jindy něco, co znělo asi jako *douzaine*. Pravděpodobně, kdybych byl opravdu velice inteligentní, byl bych mohl sledovat, kudy se řetěz jeho myšlenek ubírá. Ve skutečnosti to byla velice jasná a přímá cesta, nicméně tehdy mi to znělo jako naprostá hatmatilka.

Jakmile jsme byli doma, vrhl se k telefonu. Zavolal do Savoye a přál si mluvit s lady Edgwareovou.

„Nemáte naději, starý brachu,” řekl jsem s jistým pobavením.

Poirot je, jak jsem mu už tolikrát opakoval, jedním z nejhůře informovaných lidí na světě.

„Copak to nevíte?” pokračoval jsem. „Hraje v nové hře. Bude ještě v divadle, je teprve půl jedenácté.”

Poirot si mne vůbec nevšímal. Mluvil s hotelovým úředníkem, který mu očividně sděloval přesně to, co jsem mu právě řekl.

„Aha! Tak je to. V tom případě bych rád mluvil se služebnou lady Edgwareové.”

V několika minutách dostal spojení.

„Je to služebná lady Edgwareové? Tady je Hercule Poirot. Pamatujete se na mne, že?”

„.....”

„*Très bien*. Víte, objevilo se cosi velice důležitého. Byl bych rád, kdybyste sem mohla ihned zajít a odpovédět mi na několik otázek.”

„.....”

„Ale ano, velice důležité. Dám vám adresu. Poslouchejte pozorně.”

Dvakrát ji opakoval a pak se zamyšlenou tváří zavěsil.

„Co je to za nápad?” zeptal jsem se zvědavě. „Opravdu máte něco důležitého?”

„Ne, Hastingsi, naopak očekávám, že mi to právě ona poví.”

„Co vám poví?”

„Informaci o určité osobě.”

„O Jane Wilkinsonové?”

„Ó, ne. Co se jí týče, mám všechny informace, které potřebuji. Znáám ji skrz naskrz, jak říkáte.”

„Tak o kom?”

Poirot se na mne usmál jedním z úsměvů, které mne dovedou otrávit, a řekl:

„Počkejte a uvidíte.”

Sám se pak zaměstnával poklizením pokoje a působil poněkud rozčileně.

Služebná k nám dorazila za deset minut. Vypadala trochu nervózní a nejistá. Malá uhlažená osůbka oblečená v černém, která kolem sebe pochybovačně mžourala. Poirot jí vyrazil naproti.

„Vy už jste přišla, to je od vás moc hezké. Posadila byste se sem, Mademoiselle - Ellis, nemýlím-li se?”

„Ano, pane. Ellis.”

Usedla do křesla, které jí Poirot přisunul. Ruce měla složené v klíně a dívala se z jednoho na, druhého. Její malá bezkrevná tvář byla úplně klidná a úzké rty měla pevně semknuty.

„Abych odněkud začal, slečno Ellis, jak dlouho už jste u lady Edgwareové?”

„Tři roky, pane.”

„Ano, tak nějak jsem to odhadoval. Znáte tudíž dobře její záležitosti.”

Ellis neodpověděla a vypadala nesouhlasně.

„Chtěl jsem tím říci, že byste měla vědět, kdo by mohli být její nepřátelé.”

Ellis stiskla rty ještě pevněji, ale pak odpověděla:

„Většina žen se k ní vždycky chovala nevraživě, pane. Ano, všechny byly proti ní, zlé a závistivé.”

„Příslušnice jejího pohlaví ji neměly rády?”

„Ne, pane. Je příliš krásná a navíc vždycky dostane, co chce. Mezi herečkami je spousta ošklivé nevraživosti.”

„A co muži?”

Ellis se trošičku usmála, ale zůstávala odmítavá.

„S gentlemany si může dělat cokoli, co ji napadne, pane, to je pravda.”

„V tom s vámi souhlasím,” řekl Poirot s úsměvem. „Ale přesto si dovedu představit okolnosti, za kterých by se mohlo zrodit...” Odmlčel se.

Pak řekl jiným tónem:

„Znáte pana Bryana Martina, toho filmového herce?”

„O, ano, pane.”

„Velmi dobře?”

„Zajisté, velmi dobře.”

„Domnívám se, že nejsem daleko od pravdy, když řeknu, že asi tak před rokem byl pan Bryan Martin hluboce zamilován do vaší paní.”

„Až po uši, pane. A když už se mne ptáte, tak ne ‚byl‘, ale ‚je‘.”

„Tenkrát by si ho byla vzala, že?”

„Ano, pane.”

„Uvažovala někdy vážně o tom, že by se za něho provdala?”

„Přemýšlela o tom, pane. Myslím, že kdyby byla dostala od svého manžela svobodu, byla by si ho vzala.”

„A pak se na scéně objevil vévoda z Mertonu?”

„Ano, pane. Právě cestoval po Státech. U něj to byla láska na první pohled.”

„Takže konec nadějí Bryana Martina?”

Ellis přikývla.

„Samozřejmě, že pan Martin vydělává obrovské množství peněz,” vysvětlovala. „Ale vévoda z Mertonu má navíc společenskou pozici. A moje paní po takovém postavení velice prahne. Kdyby si vzala vévodu, stane se z ní jedna z prvních dam země.”

Do jejího hlasu se vloudila tichá stíznost, což mne docela pobavilo.

„Takže pan Bryan Martin byl - jak to říct - odvržen? Vzal to moc špatně?”

„Nesl to strašně těžce, pane.”

„Aha!”

„Jednou jí hrozil revolverem. A ty scény, které dělal. Děsilo mne to, opravdu. Také začal hrozně moc pít. Úplně se sesypal.”

„Ale nakonec se dal zase dohromady, ne?”

„Vypadalo to tak, pane. Ale ještě z toho není venku. Já se mu nerada dívám do očí. Varovala jsem před ním paní, ale ta se jen smála. Ona je z těch, kdo si užívají pocit vlastní moci, jestli víte, co mám na mysli.”

„Ano,” řekl Poirot zamýšleně. „Ano, myslím, že vím přesně, o čem mluvíte.”

„V poslední době se u nás moc neobjevoval, pane. Což je podle mne jen dobře. Doufám, že se přes to pomalu začíná dostávat.”

„Možná.”

Něco ve způsobu, kterým Poirot to slovo vyslovil, ji rozrušilo. S úzkostí se zeptala:

„Vy si, pane, nemyslíte, že je slečna Wilkinsonová v nebezpečí, že ne?”

Poirot jí zachmuřeně odpověděl:

„Obávám se, že je ve velkém nebezpečí, ale sama ho na sebe přivolala.”

Jeho ruka, která bezcílně bloudila po krbové římse, zavadila o vázu s růžemi a převrhla ji. Voda se vylila Ellis na hlavu a na tvář. Jen zřídka kdy jsem se u Poirota setkal s nešikovností, a tudíž jsem usoudil, že je nanejvýš znepokojený. Velice se na sebe hněval, doběhl pro ručník a ochotně pomáhal služebné osušit tvář a krk a neustále se při tom omlouval.

Nakonec Ellis dostala něco od cesty a s Poirotem jsme ji doprovodili ke dveřím, přičemž jí můj přítel mnohohlavně děkoval za ochotu, s jakou přišla.

„Je ještě brzy,” řekl, když se podíval na hodinky. „Budete zpátky dřív, než se vaše paní vrátí.”

„To je v pořádku, pane. Myslím, že jde dnes na večeři, a i tak nikdy nevyžaduje, abych seděla a čekala na ni, pokud mi o to předem neřekne.”

Poirotovy myšlenky náhle odběhly k něčemu jinému.

„Mademoiselle, promiňte, ale vy kulháte.”

„To nic není, pane. Trochu mne bolí noha.”

„Kuří oka?” zamumlal Poirot důvěrně, jako jeden strádající k druhému.

Očividně to kuří oka byla. Poirot jí pověděl o jakési masti, která podle něj dělá učiněné zázraky.

Konečně Ellis odešla. Byl jsem hrozně zvědavý.

„Tak co, Poirote?”

Usmíval se nad mou dychtivostí.

„Dnes večer už nic dalšího nebude, příteli. Zítra brzy ráno zavoláme Jappovi a požádáme ho, aby nás navštívil. Pozveme rovněž pana Bryana Martina. Myslím, že nám může říct něco zajímavého, a navíc bych mu rád splatil jeden dluh, který u něj mám.”

„Opravdu?” Úkosem jsem se na Poirota podíval. Zvláštně se usmíval sám pro sebe.

„Každopádně,” poznamenal jsem, „*jebo* nemůžete podezřívat z vraždy lorda Edgwarea. Zvlášť po tom, co jsme dnes večer slyšeli. Odstranit manžela a tím své dámě umožnit, aby si vzala někoho jiného, je trochu příliš nesobecké pro jakéhokoli muže.”

„Jaký zásadní soud!”

„Nebuďte tak sarkastický, Poirote,” ohradil jsem se otráveně. „A s čím si to vlastně celou dobu hrajete?”

Poirot mi předmět ukázal.

„Se skřípcem naší dobré Ellis, příteli. Nechala ho tu.”

„Nesmysl! Když odcházela, měla ho na nose.”

Mírně potřásl hlavou.

„Omyl! Naprostý omyl! To, co měla, můj drahý Hastingsi, byl skřípec, který jsme našli v kabelce Carlotty Adamsové.”

Jenom jsem zalapal po dechu.

Poirot hovoří

Byl jsem to já, komu další den ráno připadl úkol zatelefonovat inspektoru Jappovi,

Jeho hlas zněl naprosto zdrceně.

„A, to jste vy, kapitáne Hastingsi. O co jde tentokrát?”

Vyřídil jsem mu Poirotův vzkaz.

„Přijít okolo jedenácté? Řekl bych, že to půjde. Nemá náhodou něco, co by nám pomohlo v případě mladého Rosse? Musím otevřeně přiznat, že bychom nějakou pomoc potřebovali. Nanejdůležitější záležitost.”

„Myslím, že pro vás něco má,” řekl jsem nepřesvědčivě. „V každém případě se zdá, že je teď sám se sebou náramně spokojen.”

„Tak to je na tom lépe než já, mohu vás ujistit. Dobrá, kapitáne Hastingsi, přijdu.”

Mým dalším úkolem bylo zavolat Bryanu Martinovi. Odříkal jsem mu, co mi můj přítel uložil: Že Poirot objevil něco velice zajímavého a že si myslí, že by to pan Martin rád slyšel. Když se začal vyptávat, o čem jde, řekl jsem mu podle Poirotových instrukcí, že nemám potuchy, protože se mi nesvěřil. Pak bylo chvíli ticho.

„Tak dobře,” řekl Bryan nakonec. „Budu tam.”

Zavěsil.

Předtím, k mému překvapení, volal Poirot Jenny Driverové a požádal ji, aby také přišla.

Byl zamlklý a tvářil se velice vážně. Raději jsem se ho na nic neptal.

Jako první dorazil Bryan Martin. Vypadal zdravě a v dobré náladě, ale - pokud to nebyla jen moje obrazotvornost - byl poněkud neklidný. Jenny Driverová přišla téměř

vzápětí po něm. Zdála se překvapená tím, že tu vidí Bryana Martina, a on zřejmě její pocity sdílel.

Poirot k nim přisunul dvě židle a požádal je, aby se posadili. Podíval se na hodinky.

„Počítám, že inspektor Japp tu bude za chvíli.”

„Inspektor Japp?” vyděsil se Bryan.

„Požádal jsem ho, aby sem přišel - neoficiálně - jako přítel.

„Chápu.”

Ponořil se do ticha. Jenny se na něj rychle podívala a pak se zahleděla jinam. Z nějakého důvodu působila dojemem, jako by si dnes ráno nad něčím velice lámala hlavu.

Po krátké chvilce vstoupil do pokoje Japp.

Myslím, že ho poněkud udivila přítomnost Bryana Martina a Jenny Driverové, ale nedal to najevo. Pozdravil Poirota se svou obvyklou bodrostí:

„Tak, pane Poirote, co to má všechno znamenat? Očekávám, že máte zase nějakou nádhernou teorii.”

Poirot se na něj zářivě usmál.

„Ne, ne - nic nádherného. Jenom malý a docela jednoduchý příběh. Je tak prostý, až se stydím, že jsem si ho nepovšiml ihned. Chtěl bych vás, když dovolíte, provést případem od začátku.”

Japp vzdychl a podíval se na hodinky.

„Pokud vám to nebude trvat déle než hodinu...” souhlasil.

„V tomto ohledu můžete být klidný,” řekl Poirot. „Tak dlouho to trvat nebude. Chcete vědět, kdo zavraždil lorda Edgwarea, kdo zavraždil Carlottu Adamsovou a kdo zavraždil Donalda Rosse?”

„Rád bych věděl to poslední,” pravo Japp opatrně.

„Vyslechněte mne, prosím, a dozvíte se všechno. Víte, budu skromný.” (No tohle! pomyslel jsem si nevěřicně.) „Hodlám vám ukázat každý krok na cestě — zamýšlím vám vyjevit, jak jsem měl klapky na očích, jak jsem projevil obrovskou imbecilitu, jak jsem potřeboval rozhovory s Hastingsem a jak mne na správnou stopu uvedla náhodná poznámka vyřčená úplně cizím člověkem na ulici.”

Odmlčel se, odkašlal si a začal mluvit svým, jak tomu říkám, „přednášecím” hlasem.

„Začnu večerí v Savoyi. Lady Edgwareová mne oslovila a požádala mne o soukromý rozhovor. Chtěla se zbavit svého manžela. Ke konci našeho rozhovoru řekla - poněkud nemoudře, jak jsem si myslel — že by mohla sednout do taxíku a jet ho zabít sama. Tato slova slyšel i pan Bryan Martin, který právě v tu chvíli vešel.”

Otočil se k němu.

„Je to tak, že ano?”

„Všichni jsme to slyšeli,” řekl herec. „Widburnovi, kapitán Marsh, Carlotta - prostě všichni.”

„Ano, souhlasím. Bezvýhradně souhlasím. *Eh bien*, neměl jsem možnost na ona slova lady Edgwareové zapomenout. Pan Bryan Martin se u nás stavil hned následujícího rána, aby se ujistil, že nám její výroky pevně utkví v paměti a že je budeme brát vážně.”

„Vůbec ne,” vykřikl Bryan Martin rozhněvaně. „Já jsem přišel...”

Poirot zvedl ruku.

„Vy jste předstíral, že cílem vaší návštěvy je povídačka o tom, jak vás někdo sleduje. Příběh, který by i dítě prokouklo. Pravděpodobně jste si to vypůjčil z nějakého staršího filmu. Dívka, jejíž souhlas musíte získat, a muž, kterého jste rozeznával podle zlatého zubu. *Mon ami*, žádný mladík okolo třiceti by neměl zlatý zub - dnes se to už nedělá - a obzvláště ne v Americe. Zlatý zub je beznadějně staromódní a dnešní zubaři používají na umělé zuby jiné materiály. Celé to bylo - absurdní! Když jste mi dovyprávěl svoji pohádku, dostal jste se k původnímu a jedinému účelu vaší návštěvy - naladit mne proti lady Edgwareové.

Abych se vyjádřil jasně, připravoval jste půdu pro chvíli, kdy zavraždí svého manžela.”

„Já nevím, o čem to tady mluvíte,” mumlal si napůl pro sebe Bryan Martin. Jeho tvář byla smrtelně блэдá.

„Snažíte se mi rozmluvit možnost, že by lord Edgware připustil rozvod! Domníváte se, že se s ním mám setkat až další den, zatímco ve skutečnosti byl termín schůzky změněn. Jdu ho navštívit a on *souhlasí* s rozvodem. Jediný motiv lady Edgwareové pro jeho vraždu mizí. A co víc, on mi řekne, že jí už před časem poslal dopis v tomto smyslu.

Ale lady Edgwareová tvrdí, že takový dopis nikdy nedostala. Tudíž, buď lže ona, nebo lže on, nebo byl dopis ukraden. Kým?

V tu chvíli jsem se ptal sám sebe, *proč* si Monsieur Bryan Martin přiděluje potíže, chodí za mnou a povídá mi všechny tyhle lži? Jaká vnitřní síla ho k tomu žene? Vytvořil jsem si představu, Monsieur, že jste byl do té dámy šíleně zamilovaný. Lord Edgware mi řekl, že si jeho žena chce vzít nějakého herce. Dobrá, předpokládejme, že to tak bylo, ale že se dáma nakonec rozhodla jinak. Než jí přijde dopis, potvrzující, že je lord Edgware ochoten se s ní dát rozvést, je tu už někdo jiný, koho si chce vzít - a nejste to vy! To by byl dobrý důvod pro krádež onoho dopisu.”

„Já jsem nikdy. ...”

„Za chvíli budete mít možnost říct všechno, co chcete. Teď ale poslouchejte mne.

Co byste potom, asi cítil - vy, dívkami rozmazlovaný idol, který nikdy předtím nepoznal odmítnutí? Jak já to vidím, byla to pomatená zuřivost a touha způsobit lady Edgwareové co nejvíce škody. A jakou horší věc byste jí mohl udělat, než zařídít, aby byla obviněna z vraždy - a možná i pověšena.”

„Dobrý bože!” řekl Japp.

Poirot se k němu otočil.

„Vše, co jsem dosud popsal, byla pouze první mlhavá představa, která pomalu začínala v mé mysli nabývat konkrétnější obrysy. Podporovalo ji několik faktů: Carlotta Adamsová měla jen dva blízké přátele - kapitána Marshe a Bryana Martina. Jeden z nich byl boháč, zatímco o druhém věděla, že nemá téměř ani na jídlo. Z tohoto důvodu se mi zdálo daleko pravděpodobnější, že by slečna Adamsová uvěřila Bryanu Martinovi. Jestliže jeden z nich nabízel za provedení takového žertu deset tisíc dolarů, musel to být pan Martin. Kapitána Marshe by nebrala vážně, protože jeho finanční situaci dobře znala.”

„Já jsem ne — říkám vám —” ozval se herec ochraptěle. „Když nám z Washingtonu přišel telegram s obsahem dopisu, který slečna Adamsová poslala své sestře - *oh! la, la!* byl jsem velice zklamán. Zdálo se mi, že celé mé zdůvodnění bylo úplně špatné. Ale později jsem učinil objev. Když jsem dostal od slečny Lucie Adamsové originál dopisu, zjistil jsem, že není celý, nýbrž že jedna stránka chybí. *Takže se věta o sázce mohla týkat někoho jiného než kapitána Marshe*. Byl tu ještě jeden drobný důkaz. Kapitán Marsh, který byl uvězněn, jasně prohlásil, že viděl osudné noci Bryana Martina vstupovat do domu v Regent Gate. Vzhledem k tomu, že tato výpověď pocházela od muže obviněného z vraždy, nikdo jí nepřikládal žádný význam. Navíc měl Monsieur Martin alibi. To je však přirozené. Dalo se to očekávat. Jestliže byl Monsieur Martin vrahem, bylo pro něj naprosto nezbytné si alibi opatřit.

Toto alibi bylo dosvědčeno jedinou osobou - slečnou Driverovou.”

„No a co?” vyjela dívka ostře.

„Nic, Mademoiselle,” řekl Poirot s úsměvem. „Kromě toho, že téhož dne, kdy jsem se dozvěděl o alibi Monsieur Martina, jsem vás s ním viděl obědvat, a kromě toho, že jste se obtěžovala ke mně přijít a pokoušela se mi namluvit, že vaše přítelkyně, slečna Adamsová, se zajímala o Ronalda Marshe - a ne, jak jsem o tom byl přesvědčen, o Bryana Martina.

„Tak to tedy ani v nejmenším,” pravila filmová hvězda pevně.

„Nemusel jste si toho být vědom, Monsieur,” řekl Poirot tiše, „ale já si myslím, že to byla pravda. To vysvětluje jako nic jiného její nelibost vůči lady Edgwareové. Tento odpor vznikl kvůli vám. Vy jste jí vyprávěl, jak jste dostal

košem, že ano?”

„No - ano - cítil jsem, že si musím s někým promluvit, ona...”

„Byla sympatická. Ano, velmi sympatická, sám jsem si toho všiml. *Eh bien*, co se stalo pak? Ronald Marsh je uvězněn. Ihned se vám zlepší nálada. Všechna úzkost, kterou jste mohl pociťovat, je pryč. Ačkoliv váš plán nedopadl přesně podle vašich představ, vzhledem k tomu, že lady Edgwareová v poslední vteřině změnila názor pokud jde o večeři u sira Montagu Cornera, stal se vaším obětí beránkem někdo jiný a vy jste se zbavil veškerých obav, které vás trápily. A pak - na obědě - jste slyšel Donalda Rosse, toho příjemného, ale dosti hloupého mladíka, jak Hastingsovi říká něco, z čeho jste usoudil, že nejste v takovém bezpečí, jak jste si myslel.”

„To není pravda!” zařval herec. Po tvářích mu stékal proudem pot a jeho oči byly šílené hrůzou. „Říkám vám, nic jsem neslyšel - nic, a nic jsem neudělal!”

A pak přišel pravděpodobně největší šok onoho dopoledne.

„To je naprostá pravda,” řekl Poirot tiše. „A já doufám, že jste byl dostatečně vytrestán za to, že jste ke mně — ke mně, k Herculu Poirotovi, přišel s povídkou pro děti.”

Všichni jsme zalapali po dechu a Poirot zasněně pokračoval:

„Vidíte - ukazuji vám všechny chyby, kterých jsem se dopustil. Před časem jsem si položil pět otázek. Kapitán Hastings je zná. Odpovědi na tři z nich do mé teorie přesně zapadaly. Kdo ukradl ten dopis? Na tuto otázku se dalo velice dobře odpovědět: ‚Bryan Martin‘. Druhá otázka byla, co tak náhle přimělo lorda Edgwarea ke změně postoje a k souhlasu s rozvodem? Co se toho týče, měl jsem svoji představu. Buďto se chtěl znovu oženit - ale pro to jsem nenašel sebemenší důkaz - nebo v tom bylo nějaké vydírání. Lord Edgware byl člověk podivného vkusu. Bylo možné, že o něm vyplavala na povrch nějaká fakta, jejichž zveřejnění by Jane Wilkinsonová mohla použít jako hrozbu, kdyby její manžel nesouhlasil s rozvodem. Myslím, že to tak bylo. Lord Edgware si nepřál veřejný skandál spojený s jeho jménem, a proto se vzdal. Ve vražedném výrazu, který jsme v nestřežené chvíli viděli na jeho tváři, se projevil zuřivost, že byl donucen kapitulovat. To také vysvětluje podezřelou rychlost, se kterou řekl ‚Nebylo to kvůli ničemu, co bylo v dopisu od mé ženy.‘ ještě předtím, než jsem se ho na takovou možnost zeptal.

Dvě otázky zůstávaly nezodpovězeny. Jak se octl v kabelce slečny Adamsové skřípec, který jí nepatřil, a proč někdo telefonoval lady Edgwareové v době, kdy byla na večeři v Chiswicku. Bryan Martin nijak nemohl zapadnout ani do jedné z nich.

Došel jsem tedy nutně k závěru, že se mýlím buď v osobě Monsieur Bryana Martina, nebo v odpovědích na zmíněné otázky. V zoufalství jsem znovu velice pečlivě pročetl dopis slečny Adamsové. A něco jsem objevil! Ano, něco jsem objevil!

Prohlédněte si ho. Tady je. Vidíte, jak je tento list utržen? Nepravidelně, jak .se často stává u papírů z bloku. Nyní předpokládejme, že tady nahoře bylo za slovem ‚řekl‘ ještě písmeno ‚a‘...

A máte to! Ne *řekl* - ale *řekla*! Byla to *žena*, kdo Carlottě Adamsové navrhl ten žert.

Tak jsem si udělal seznam žen, které se objevily ve spojení s tímhle případem. Kromě Jane Wilkinsonové byly čtyři - Geraldina Marshová, slečna Carrollová, slečna Driverová a vévodkyně z Mertonu.

Z těchto čtyř mne nejvíce zajímala slečna Carrollová. Nosila brýle, byla tu noc v domě, už jednou se dopustila nepřesnosti ve svém svědectví ve snaze obvinít lady Edgwareovou, a navíc je to velice výkonná žena s pevnými nervy, která by byla schopná takový zločin provést. Motiv byl nejasný - ale pracovala u lorda Edgwarea šest let a za takovou dobu se mohl objevit nějaký důvod pro vraždu, o němž nám nemuselo být vůbec nic známo.

Cítil jsem také, že z případu nemohu zcela vypustit Geraldinu Marshovou. Nenáviděla otce - což mi sama řekla. Byla neurotická a žila ve stavu obrovského napětí. Předpokládejme, že ten večer vešla do domu, zabila svého otce a pak chladnokrevně šla o patro výš pro perlový náhrdelník. Představte si její hrůzu, když zjistila, že její bratranec, kterého oddaně milovala, nezůstal venku v taxíku, ale vstoupil do domu.

Její proměnlivé a nervózní chování by se tak dalo docela dobře vysvětlit. Mohlo však být vysvětleno rovněž její naprostou nevinností a strachem, že její bratranec skutečně ten zločin spáchal. Byl tu ještě jeden detail, malá zlatá krabička, nalezená v kabelce slečny Adamsové, ve které byla vyryta iniciála D. Slyšel jsem, jak Gerald Marsh oslovuje svoji sestřenicí ‚Dino.‘ Slečna Marshová byla v prosinci minulého roku v Paříži a mohla se tam setkat s Carlottou Adamsovou.

Můžete si myslet, že bylo fantastické přidávat na seznam vévodkyni z Mertonu. Ona mne však navštívila a já v ní objevil určité fanatické rysy. Veškerou svou lásku vždy soustřeďovala na svého syna a byla. by schopna vymyslet past, pomocí níž by zničila ženu, která se chystala zruinovat mu život.

Pak tu byla slečna Jenny Driverová...”

Odmlčel se a podíval se na ni. Ona mu pohled vyzývavě opětovala s hlavou nakloněnou k jedné straně.

„A co na mne máte?” zeptala se.

„Nic, Mademoiselle, kromě toho, že jste přítelkyní Bryana Martina - a že vaše jméno začíná na D.”

„To věru není mnoho.”

„Je tu ještě jedna věc. Jste chytrá a máte dost silné nervy na to, abyste byla schopná takový zločin spáchat. Pochybuji, že tu byl někdo další s tak silnými nervy.”

Dívka si zapálila cigaretu.

„Pokračujte,” řekla bodře.

„Bylo alibi Monsieur Martina pravé, nebo nebylo? To byla věc, kterou jsem musel rozhodnout. Jestliže bylo, koho to tedy viděl Ronald Marsh vstupovat do domu? A vtom jsem si na něco vzpomněl. Ten pohledný sluha z Regent Gate byl velice nápadně podoben Monsieur Martinovi. Byl to on, koho kapitán Marsh viděl. A vytvořil jsem si k tomu teorii. Domnívám se, že objevil mrtvolu svého pána. Vedle ní ležela obálka s francouzskými penězi v hodnotě sta liber. Vzal je, vykradl se z domu, uložil je do bezpečí k nějakému příteli z podsvětí, vrátil se domů a otevřel si klíčem lorda Edgwarea. Nechal služku objevit zločin až příští ráno. Sám se cítil v bezpečí, protože byl přesvědčen, že zločin spáchala lady Edgwareová a měl jistotu, že bankovky jsou pryč z domu a směněny dávno předtím, než se vůbec začnou pohřešovat. Nicméně, když se ukázalo, že lady Edgwareová má alibi a Scotland Yard začal vyšetřovat jeho předchozí skutky, dostal vítr a vypařil se.”

Japp souhlasně přikývl.

„Stále tu ještě zbývala, k zodpovězení otázka skřípce. Pokud jeho majitelkou byla slečna Carrollová, zdál se být případ vyřešen. Měla možnost odcizit dopis a skřípec se mohl nedopatřením dostat ke Carlottě Adamsové, když s ní dohadovala podrobnosti, nebo ten večer, kdy došlo k vraždě.

Ale skřípec slečně Carrollové prokazatelně nepatřil. Procházel jsem se tady s Hastingsem, poněkud zdrcen, a pokoušel jsem se znovu si po pořádku a metodicky všechno uspořádat v hlavě. A pak se stal zázrak!

Hastings nejdříve hovořil o věcech, které se udály jistého večera. Zmínil se o Donaldu Rossovi, který byl na oné večeři u sira Montagu Cornera jedním ze třinácti lidí a který první vstal od stolu. Hastings poukazoval na známou pověru. Sledoval jsem svůj vlastní řetěz myšlenek a nedával moc ponoř. Jen mne tak napadlo, že to nebylo pravda. Možná, že opravdu na konci večere od stolu odešel první on, ale ve skutečnosti vstala první lady Edgwareová, protože ji zavolali k telefonu. Když jsem o ní začal přemýšlet, vzpomněl jsem si na jednu hádanku, která v mých představách jaksi ladila s její poněkud dětskou mentalitou. Řekl jsem tu hádanku Hastingsovi a on nebyl nijak potěšen, stejně jako královna Viktorie. Potom jsem začal přemýšlet, koho bych se vyptal na pocity Monsieur Martina vůči Jane Wilkinsonové. Ona by mi to samozřejmě neřekla, to jsem věděl. A pak jeden z kolemjdoucích při přecházení ulice pronesl jednoduchou větičku.

Řekl dívce, kterou doprovázel, že někdo ,by se měl zeptat Ellis.’ A v ten okamžik se mi celá věc vyjasnila jako úderem blesku!”

Rozhlédl se.

„Ano, ano, skřípec, telefonát, malá žena, která vyzvedla v Paříži zlatou krabičku. *Ellis*, samozřejmě, služebná Jane Wilkinsonové: Sledoval jsem každý krok celé události - svíčky - šeré světlo - paní Van Dusenová - všechno. Já věděl!”

Příběh

Rozhlédl se po nás.

„A teď mi, přátelé, dovolte,” řekl tiše, „ať vám povím, co se opravdu té noci stalo.

Carlotta Adamsová opouští svůj byt v sedm hodin. Bere si taxi a jede do Piccadilly Palace.”

„Cože?” vykřikl jsem.

„Do Piccadilly Palace. Někdy dřív během dne si tam zamluvila pokoj pod jménem paní Van Dusenová. Má na nose silný skřípec, který, jak víme, zásadně změní vzhled člověka. Jak říkám, zamluví si pokoj, řekne, že odjíždí nočním vlakem do Liverpoolu a že už odeslala svá zavazadla na nádraží. V osm třicet doráží lady Edgwareová a ptá se po paní Van Dusenové. Zavedou ji do jejího pokoje. Tam si vymění šaty. S krásnou parukou, oblečena do večerních šatů z bílého taftu a v hermelínovém přehozu *opouští Carlotta Adamsová, a nikoli Jane Wilkinsonová, hotel a jede do Chiswicku*. Ano, ano, to je dokonale možné. Byl jsem v tom domě večer. Jídelní stůl je osvětlen pouze svíčkami a lampy vrhají matné světlo, navíc nikdo z přítomných nezná Jane Wilkinsonovou moc dobře. Přitom mohou obdivovat zlaté vlasy, slyší známý zastřený hlas a vidí typické chování. O, ano! Bylo to docela jednoduché.

A kdyby se to nepovedlo - kdyby si někdo všiml, že jde o převlek - i pro tento případ je vše zařízeno. Lady Edgwareová, v tmavé paruce, Carlottiných šatech a se skřípcem platí v hotelu účet paní Van Dusenové, vezme svůj kufřík a jede taxíkem na Eustonské nádraží. Na toaletě si sundá tmavou paruku a pak uloží kufřík v úschovně. Než se vydá do Regent Gate, zatelefonuje do Chiswicku a přeje si mluvit s lady Edgwareovou. To bylo předem smlouveno. Jestliže

všechno půjde podle plánu a Carlotta nebude odhalena, má odpovědět jednoduše: „Ano - správně.” Asi není nutné říkat, že Carlotta Adamsová netušila pravý důvod tohoto telefonátu. Když skutečná lady Edgwareová uslyší dohodnutá slova, může pokračovat. Jede do Regent Gate, ptá se na lorda Edgwarea, představí se a jde do knihovny. *A spáchá první vraždu*. Samozřejmě netuší, že ji zhora sleduje slečna Carrollová. Pokud si je vědoma, bude tu proti sobě stát slovo komorníka (uvědomte si, že ten ji nikdy neviděl a navíc má na hlavě klobouk, který jí kryje tvář před jeho pohledem) a dvanácti známých a důvěryhodných lidí.

Odchází z domu, vrací se na Eustonské nádraží, znovu si vezme paruku a vyzvedne svůj kufřík. Teď musí nějak zabít čas až do chvíle, kdy se Carlotta vrátí z Chiswicku. Dohodly se na přibližné době. Jde do Corner house a občas se podívá na hodinky, protože minuty utíkají pomalu. Pak se připraví na druhou vraždu. Vloží zlatou krabičku, kterou si dala vyrobit v Paříži do Carlottiny kabelky, kterou má teď samozřejmě u sebe. Možná, že právě v tuto chvíli najde dopis. Mohlo to ale také být dřív. Ať je to, jak chce, jakmile spatří adresu, vycítí nebezpečí. Dopis otevře - a její podezření se potvrdí.

Její první impuls je pravděpodobně dopis zničit. Ale brzy si všimne lepšího způsobu, jak s ním naložit. Po odstranění jedné stránky dopisu se dá jeho text chápat jako obvinění Ronalda Marshe - člověka, který má pro vraždu silný motiv. Dokonce, i kdyby měl Ronald alibi, tím, že odtrhne písmeno ‚a‘ ze slova ‚řekla‘, bude dopis chápán jako obvinění proti nějakému *muži*. To je tedy přesně to, co udělá. Pak vrátí dopis zpět do obálky a obálku do kabelky.

Potom, když je čas, jde směrem k hotelu Savoy. Jakmile ji mine auto s její dvojnicí (Carlottou Adamsovou), přidá do kroku, vstoupí a jde přímo ke schodům. Je oblečena v nenápadné černé a není pravděpodobné, že by si jí někdo všiml. Nahoře dojde do svého pokoje, kam právě dorazila Carlotta Adamsová. Služebná už byla dávno poslána spát, což je úplně normální postup. Znovu se převléknou a představuji si, že lady Edgwareová navrhne skleničku na oslavu. V té skleničce je veronal. Jane gratuluje své oběti a říká, že jí zítra pošle šek. Carlotta Adamsová jde domů. Je velice ospalá - zkouší telefonovat příteli - pravděpodobně Monsieur Martinovi nebo kapitánu Marshovi, neboť oba bydlí ve čtvrti Victoria, ale nakonec to vzdá. Je příliš unavená, protože veronal začíná účinkovat. Jde spát - *a už se nikdy neprobudí*. Druhý zločin byl úspěšně proveden.

A teď třetí zločin. Jsme na obědě u Widburnů. Sir Montagu Corner se zmíní o konverzaci, kterou měl s lady Edgwareovou v ten večer, kdy došlo k vraždě. To je ještě v pořádku. Ale Nemesis na ni udeří později. Někdo pronese větu o Paridově soudu a jablku sváru a Jane Wilkinsonové připomene jediné jiná jablka - zlaté renety — na kterých si kdesi pochutnala.

Naproti ní ale sedí mladík, který se také zúčastnil té večere v Chiswicku - mladík, který slyšel tenkrát večer lady Edgwareovou hovořit o Homérovi a řecké kultuře a mytologii. Carlotta Adamsová byla vzdělaná a sečtělá dívka.

Ross tomu nerozumí. A najednou ho napadne: *To není tatáž žena.* Je naprosto zmaten. Není si sám sebou jist a potřebuje radu. Přemýšlí o mně, a protože váhá, mine mne a mluví pouze s Hastingsem.

Ale lady Edgwareová ho zaslechla. Je dost rychlá a dost bystrá, aby pochopila, že se nějak prozradila. Slyší kapitána Hastingse říkat, že se domů nevrátím před pátou. Ve čtyři čtyřicet přichází k Rossovi do bytu. On otevře dveře, je velice překvapen, ale ani ho nenapadne, aby se obával. Silný a dobře stavěný mladík se ženy nikdy nebojí. Jde s ní do jídelny. Ona na něj vychrlí nějakou historku. Možná poklesne v kolenou a chytí se ho okolo krku. A pak rychle a jistě udeří - jako minule. On možná trochu vykřikne - nic víc. Je také umlčen."

Rozhostilo se ticho. Pak chraptivě promluvil Japp.

„Chcete říct, že *ona* má na svědomí všechny tři vraždy?"

Poirot kývl hlavou.

„Ale proč, když byl ochoten se s ní dát rozvést?"

„Protože vévoda z Mertonu je pilíř anglických katolíků. Ani ve snu by ho nenapadlo si vzít ženu, jejíž manžel je naživu. Je to mladý muž fanatických zásad. Ovšem jako vdova si mohla být naprosto jistá, že se za něj provdá. Nepochybně se mu pokusila naznačit možnost rozvodu, ale on se nedal lákat."

„Tak proč vás posílala za lordem Edgwarem?"

„*Ab! parbleu!*" Poirot přestal být korektní a anglický jako dosud a v mžiku se vrátil ke svému normálnímu chování. „Chtěla mi přes oči natáhnout pytel! Učinit mě svědkem skutečnosti, že neměla žádný motiv pro vraždu. Ano, odvážila se mne, Hercula Poirota, použít jako svoji kočičí pracku! *Ma foi*, a také uspěla! Ó, ten podivný mozek, dětský a lstivý. Ta umí hrát! Jak skvěle předstírala překvapení, když jsem jí řekl, že jí manžel napsal dopis, a jak se dušovala, že ho nikdy nedostála. Cítila sebemenší náznak výčitek svědomí poté, co zavraždila tři lidi? Já bych přísahal, že ne."

„Já vám říkal, jaká je," křičel Bryan Martin. „Já vám to říkal. Já věděl, že ho zabije. Já to cítil. A bál jsem se, že z toho nějak vyklouzne. Ona je chytrá - ďábelsky chytrá jaksi mimoděk. A chtěl jsem, aby trpěla. Hrozně jsem si přál, aby ji za to pověsili, až to jednou udělá."

Tvář měl temně rudou a jeho hlas zmohutněl.

„No tak, no tak," chláholila ho Jenny Driverová. Mluvila tak, jak jsem slyšel promlouvat chůvy k malým dětem v parku.

„A co ta zlatá krabička s iniciálou D a s nápisem ‚Paříž, prosinec‘ uvnitř?" zeptal se Japp.

„Objednala si ji dopisem a poslala Ellis, aby ji vyzvedla. Ta přirozeně jenom převzala balíček a zaplatila. Neměla nejmenší potuchy, co bylo uvnitř. Lady Edgwareová si také vypůjčila Ellisin skřípec, aby napomohla přeměně v paní Van Dusenovou. Zapomněla na něj a nechala ho v kabelce Carlotty Adamsové - její jediná chyba.

A! teď mne napadá - všechno tohle jsem si uvědomil, když jsem stál uprostřed vozovky. Sice to nebylo nic zdvořilého, co mi ten řidič říkal, ale stálo to za to. Ellis! Ellisin skřípec. Ellis, která vyzvedla krabičku v Paříži. Velice pravděpodobně si od Ellis půjčila ještě něco jiného, než skřípec."

„Co?"

„Nůž na kuří oka..."

Otřásl jsem se.

Chvilku bylo naprosté ticho.

A potom Japp položil otázku a zdálo se mi, jako by se nevěřičně ujišťoval o nepopiratelné skutečnosti:

„Pane Poirote. Je to *pravda*?"

„Je to pravda, *mon ami*."

Pak promluvil Bryan Martina mně připadalo, že jeho slova pro něj byla velice charakteristická.

„Ale podívejte," řekl mrzutě, „co s tím mám co dělat *já*? Proč jste *mne* sem dnes vlastně pozval? Proč jste mne málem vyděsil k smrti?"

Poirot se na něj chladně podíval.

„Abych vás potrestal, Monsieur, za vaši impertinenci! Jak jste se opovážil pokoušet se vyvrát nad Herculem Poirotem?"

V tu chvíli se Jenny začala smát a smála se a smála.

„Teď jsi to pěkně dostal, Bryane," řekla nakonec.

Otočila se k Poirotovi.

„Jsem ráda, že to neudělal Ronald Marsh," pokračovala. „Vždycky mi byl sympatický. A jsem také ráda, *moc ráda*, že Carlottina smrt nezůstane nepotřetána! A co se

tady Bryana týče, chtěla bych vám něco říct, pane Poirote. Budu si ho brát. Jestliže si ale myslí, že se bude rozvádět a znova ženit každé dva tři roky, jak se to stalo v Hollywoodu módou, pak nikdy v životě neudělal větší chybu. Vezme si mne a bude se mne držet."

Poirot se na ni podíval - na její rozhodnou bradu - a na její ohnivé vlasy.
„Je velice dobře možné, Mademoiselle,” řekl, „že to tak opravdu bude. Už jsem vám říkal, že máte dostatečně silné nervy na cokoli. Dokonce i na manželství s filmovou hvězdou.”

Přiznání

Pár dnů na to jsem byl náhle odvolán zpět do Argentiny, takže jsem Jane Wilkinsonovou už nikdy neviděl a o soudu a rozsudku jsem jenom četl v novinách. Když byla postavena tváří tvář pravdě, nečekaně, alespoň pro mne, se úplně zhroutila. Dokud se mohla cítit hrdá na svou chytrost a hrát svou roli, nedělala žádné chyby. Jakmile ji ale její sebedůvěra jednou opustila, protože někdo všechno odhalil, byla naprosto neschopná - jako když se dítě snaží nešikovně zapírat nějaký podvůdek. Při křížovém výslechu se totálně sesypala.

Tak tedy, jak už jsem řekl dříve, na onom obědě u Widburnů jsem Jane Wilkinsonovou viděl naposledy. Ovšem když na ni myslím, vidím ji vždycky stejně - jak stojí uprostřed svého pokoje v Savoyi a zkouší si drahé černé šaty s vážnou a soustředěnou tváří. Jsem přesvědčen, že to nebyla póza. Byla naprosto přirozená. Její plán uspěl, takže neměla žádné další pochybnosti.

Také já si myslím, že nikdy netrpěla ani náznakem výčitek svědomí za ony tři zločiny, které spáchala.

Přesně zde ocituji dopis, který nadiktovala s tím, aby byl poslán Herculu Poirotovi po její smrti. Myslím, že je to naprosto typické pro tu okouzující dámu, která nevěděla, co je to svědomí.

Drabý Monsieur Poirote,

přemýšlela jsem o mnoha věcech a cítím, že bych vám měla napsat tento dopis. Vím, že občas publikujete vyprávění o svých případech, ale nemyslím si, že jste už uveřejnil dopis od samotného zločince. Také bych si přála, aby každý věděl, jak jsem to všechno přesně udělala. Pořád jsem přesvědčena, že to bylo velice dobře naplánováno a kdyby nebylo vás, všechno by bylo v pořádku. Nesla jsem to těžce, ale pravděpodobně se s tím už nedá nic dělat. Jsem si jistá, že když vám tento list pošlu, dáte mu odpovídající místo. Vidíte, že ano? Chtěla bych, aby se na mne vzpomínalo. Skutečně si myslím, že jsem naprosto unikátní osoba - alespoň se zdá, že je o tom každý přesvědčen.

Začalo to v Americe, kde jsem poznala Mertona. Ihned jsem pochopila, že by si mne vzal, jedině kdybych byla vdova. Naneštěstí však trpí podivnou předpojatostí vůči rozvodu, kterou jsem zkoušela překonat, ale k ničemu to nevedlo, a já musela být opatrná, protože je to velice vrtošivý člověk.

Brzy jsem si uvědomila, že můj manžel prostě a jednoduše musí zemřít. Ale koho na to nasadit? Dovedete si jis-tě představit, že takové věci jsou ve Státech stokrát snazší a pobodlnější. Přemýšlela jsem a přemýšlela - ale ne a ne najít cestu, jak na to. A pak jsem náhodou viděla Carlottu Adamsovou, jak mne imituje, a v tu chvíli se mi začalo rysovat řešení. S její pomocí jsem si mohla opatřit alibi. Tébož večera jsem se setkala s vámi a najednou mne napadlo, že by nemuselo být špatné, poslat vás za mým manželem, abyste ho za mne požádal o rozvod. Hned jsem začala mluvit o tom, že svého manžela zabiju, protože jsem mnohokrát pozorovala, že vám lidé nevěří, říkáte-li pravdu velice pošetilým způsobem. Často jsem to využila při uzavírání smluv. A také je dobré, když vypadáte bloupy, než jste. Při našem druhém setkání jsem na to zavedla řeč. Řekla jsem, že jde o sázku, a ona mi na to hned skočila. Měla na jedné večeri předstírat, že je já, a jestliže se jí to podaří, měla dostat deset tisíc dolarů. Byla velmi nadšená a vylepšila plán několika vlastními nápady - třeba ta výměna šatů a všechno kolem. Je vám jistě jasné, že jsme záměnu nemohly provést tady, kvůli Ellis, ani u ní, kvůli její hospodyně. Ona samozřejmě nechápala proč, což bylo trochu nešikovné, Prostě jsem řekla ‚ne‘. Myslela si, že jsem bloupá, když s tím tak nadělám, ale vzdala to a vymyslely jsme ten trik s hotelem. Já jsem pak vzala Ellisin skřípec.

Pochopitelně jsem si celkem brzy uvědomila, že bude nutné ji také odstranit. Byla to škoda, ale konec konců ty její imitace byly opravdu velice impertinentní. Kdyby se mi ta moje tak náramně nehodila, bylo by mne to rozzlobilo. Sama jsem měla nějaký veronal, ačkoli jsem si ho sotva kdy vzala, takže to bylo docela jednoduché. A pak jsem dostala báječný nápad! Víte, bylo by o tolik lepší, kdyby to vypadalo, že ho brala pravidelně. Objednala jsem krabičku - kopii jedné, kterou mi kdosi daroval. Myslela jsem si, že když dám dovnitř nějaké divné iniciály a ‚Paříž, prosinec‘, udělám to ještě složitější. Napsala jsem si o ni jednou z Ritzu, když jsem tam byla na obědě, a pak jsem poslala Ellis, aby ji vyzvedla. Přirozeně nevěděla, co to bylo.

Té noci šlo všechno velice dobře. Když byla Ellis v Paříži, vzala jsem jeden z jejích noží na kuří oka, protože byl pěkný a ostrý. Ani si tobo, neušimla, protože jsem ho potom hned zase vrátila zpátky na místo. Jeden doktor v San Francisku mi kdysi ukázal, kam přesně ho přiložit. Mluvil o lumbárních a cisternových punkcích a říkal, že při tom musí být lékař opatrný, jinak by mohl proříznout cisternu magnu a zasáhnout medullu oblongatu, kde jsou životně důležitá nervová centra. Prý by to způsobilo okamžitou smrt. Přiměla jsem ho, aby mi to místo několikrát přesně ukázal. Říkala jsem si, že by se to možná mohlo někdy hodit. Napovídala jsem mu, že bych ten nápad chtěla použít v nějakém filmu.

Carlotta Adamsová se zachovala velice nečestně, když napsala své sestře. Slíbila mi, že to nikomu neřekne. Myslím, že ode mne bylo úžasné pobotovité, když jsem si všimla, jak by pro mne mohlo být užitečné prostě vyjmout z dopisu jednu stránku a otrbat horní okraj papíru tak, aby tam místo 'řekla' zbylo jen 'řekl'. A to jsem vymyslela celé sama. Všichni vždycky tvrdili, že nejsem moc chytrá - ale já si myslím, že na tohle jsem potřebovala opravdovou inteligenci.

Promyslela jsem si všechno velice pečlivě a když přišel ten člověk ze Scotland Yardu, dělala jsem přesně to, co jsem měla v plánu. Tuhle roli jsem si pěkně užila. Původně jsem si myslela, že mne možná doopravdy uvězní. Cítila jsem se zcela bezpečně, protože oni museli věřit všem lidem, kteří byli na té večeri, a neviděla jsem žádnou možnost, jak by se mohli dozvědět, že jsme si s Carlottou vyměnily šaty.

A potom jsem si připadala tak uvolněná a spokojená. Moje šťastná hvězda zářila dál a já jsem si opravdu myslela, že všechno půjde dobře. Ta stará vévodkyně ke mně byla brutální, ale Merton byl sladký. Chtěl si mne vzít co nejdříve a neměl ani to nejmenší podezření. Myslím, že jsem nikdy nebyla tak šťastná, jako v těch pár týdnech. Synovec mého manžela byl ve vězení a díky tomu jsem se cítila ještě bezpečněji. Byla jsem na sebe mnohem pyšnější než kdykoli předtím, protože jsem vymyslela ten trik s tím odtrženým písmenem a chybějící stránkou z dopisu Carlotty Adamsové.

Ta věc s Donaldem Rossem byla čirá směla. Ani teď mi není zcela jasné, jak mne vlastně odhalil. Povídali něco o jakémisi zlatém jablku a o muži jménem Paris. Pořád nevím, kdo to vlastně byl - a stejně si myslím, že je to pro muže brozně bloupné jméno. Je zvláštní, že když se jednou štěstí obrátí proti vám, hned tak se k vám zase nevrátí. Musela jsem s Donaldem rychle něco udělat, a to se mi docela povedlo. Nebylo nijak jisté, že mi to vyjde, protože jsem neměla dost času na to být chytrá. a přemýšlet o tom, jak si zajistit alibi. Myslela jsem si, že po tom už budu v bezpečí.

Ellis mi samozřejmě řekla, že jste pro ni poslal a vyslychal ji, ale měla jsem za to, že to bylo jen ve spojitosti s Bryanem Martinem. Nemohla jsem přijít na to, k čemu jste mířil. Neptal jste se jí, jestli nebyla v Paříži vyzvednout nějaký balíček. Pravděpodobně jste se obával, že kdybyste se jí na to zeptal a ona mi to opakovala, zvětřila bych nebezpečí. Takže to pro mne přišlo jako obrovské překvapení. Nemohla jsem tomu uvěřit. Bylo to prostě dokonale tajemné zdálo se, že víte úplně všechno, co jsem udělala.

Cítila jsem, že to nemá smysl. Nemůžete bojovat proti směle. A to byla zatracená směla, že? Tak si říkám, jestli vám někdy přijde líto, co jste udělal. Konečně, já jen chtěla být po svém šťastná, A kdyby nebylo mne, neměl byste s tím případem nic společného. Nikdy jsem si nemyslela, že byste mohl být tak chytrý. Vy jste vůbec chytře nevypadal.

Je to legrační, ale neztratila jsem nic ze své krásy - navzdory tomu broznému soudu, kde mne tak týrali otázkami, a navzdory té strašlivé věci, kterou mi řekl ten muž v černém. Vypadám útlejší a bledší, ale nějak mi to docela sluší. Říkají, že jsem skvěle odvážná. Dneska už se nevěší veřejně, že? Myslím, že je to škoda.

Jsem si jistá, že ještě nikdy nežila vražedkyně, jako jsem já.

Asi se s vámi teď budu muset rozloučit. Je to velice divné. Nejspíš mi věci tak úplně nedocházejí. Zítřka mne přijde navštívit kněz.

S odpuštěním pro vás (protože přece musíme odpouštět svým nepřítelům, nebo ne?)

Vaše

Jane Wilkinsonová.

P.S. Myslíte, že mne dají do muzea Madame Tussaudové?

Divadelní večírek	3
Večeře	7
Muž se zlatým zubem	11
Rozhovor	15
Vražda	19
Vdova	23
Sekretářka	27
Možnosti	31
Druhá smrt	33
Jenny Driverová	36
Sobec	41
Dcera	45
Synovec	49
Pět otázek	53
Sir Montagu Corner	57
Většinou povídání	61
Sluha	63
Další muž	67
Velká dáma	71
Taxikář	75
Ronaldův příběh	79
Podivné chování Hercula Poirota	83
Dopis	87
Zprávy z Paříže	91
Oběd	95
Paříž?	99
O skřipci	103
Poirot klade několik otázek	107
Poirot hovoří	111
Příběh	115
Přiznání	119